

1. Sådan ligger landet.....	3
1.1. Befolkningsudviklingen – demografi og prognoser	3
Forholdene i Danmark	3
Befolkningspresset på Europa.....	6
Antallet muslimer	7
Løfter de samfundet?.....	8
1.2. Økonomien	9
Beskæftigelsesgraden	10
Uddannelsesgraden	10
Rockwool Fondens udgiftsopgørelse 2014	11
Det officielle Danmarks udgiftsopgørelser	12
DREAM-undersøgelsen 2011	13
Fortsatte undersøgelser?.....	14
Ældre opgørelser.....	14
Norske og svenske undersøgelser	15
Konklusion	16
1.3. Kriminalitet.....	16
De officielle tal	17
Reservationer og spørgsmål.....	18
Supplerende oplysninger.....	19
”Kriminalitet” eller kamp mod det danske samfund?	20
1.4. Demokrati, ytringsfrihed og psykologisk manipulation	21
Demokrati, totalitarisme og ytringsfrihed	22
Ytringsfrihedens nødvendige begrænsninger	22
Hvad er censur?	23
Injurielovgivningen.....	24
Psykologisk censur og manipulation.....	25
Medieansvarsloven.....	26
Den ”frie” presse	27
1.5. Islam	31
Tankemodellen	31
Vores model	31
Den islamiske model.....	31
Konsekvensen af islamiske tankegang.....	32
Pligten til at udvide ”islams hus”	33
Konfrontationen mellem den demokratiske og den islamiske model.....	33

Hvad er religion?	34
Islams uforanderlige rødder	34
Fastholdelsen af fortiden	35
Skal vi acceptere islam som religion?.....	35
Hvad er ”islamisme”?.....	36
Er der en modsætning mellem islam og ”islamisme”?	36
Anskueliggørelse: Synet på frafaldne	37
Konklusion	42
Holdningerne hos og til muslimer	42
Opinionsundersøgelser blandt muslimer	42
Praktiske erfaringer mht. muslimers holdninger.....	46
Europæernes mening om islam og indvandrere.....	47
Følgen: Overførslen af de islamiske samfunds problemer til Europa.....	48
Følgen: Dobbelt-samfundet	50
1.6. De internationale konventioner	53
Hjemlen til at indgå konventioner	53
Konventionernes juridiske virkning på dansk grund	54
EU-retten	54
Den Europæiske Menneskerettighedskonvention	55
Menneskerettighedsdomstolens og EU-Domstolens virksomhed	55
Konventionernes anvendelse i praksis.....	57
Flygtnings og indvandreres konventionsmæssige rettigheder	57
Diskriminationskonventionen	59
Statsborgerskabskonventioner	60
Repatriering	62
1.7. ”Fremmedhad” og ”racisme”	62
Begreberne.....	62
Strafbarheden	63
Racismebegrebets forfladigelse.....	66
2. Fortid og fremtid.....	68
2.1. Historien bag	68
”Gæste”arbejderne	68
”Flygtningene”	70
2.2. Konsekvensen	71
Den omvendte racisme	71
Norsk politi: Uoverskuelig kriminalitet ventes	73

Sennels: 3. Verdenskrig	73
Tryghedssamfundets sammenbrud	76
3. Argumenterne for indvandringen.....	79
Det juridiske argument	79
De moralsk/etiske argumenter	79
Stemplingsknebet.....	83
Skinargumenter og falske facts	83
Laden stå til-argumenterne ("efter mig syndfloden")	86

1. Sådan ligger landet

Trods den enorme betydning af de sidste 30 års indvandring til Danmark, har selv helt basale faktaoplysninger, der kunne belyse dens karakter og konsekvenser, gennem mange år manglet. Og de, der er kommet frem til offentligheden, har jævnligt vist sig at være ufuldstændige eller vildledende.

Hvad véd vi i dette øjeblik, og hvad véd vi ikke?

Hvad er endvidere de værdier og styringssystemer, samfundet hidtil har været bygget på? Hvilket tryk er de udsat for i kraft af indvandringen? Og hvordan administreres værdierne og samfundssystemet under indtryk af dette tryk?

1.1. Befolkningsudviklingen – demografi og prognoser

Af Mogens Camre og Ole Hasselbalch

Et helt grundlæggende problem er selve omfanget af den indvandring, der har fundet sted, og som ser ud til fortsat at accelerere.

Forholdene i Danmark

Siden den grundlæggende ændring af udlændingelovgivningen, som fandt sted i 1983,¹ er indvandringen vokset eksplosivt. Medens Danmark i 1982 havde en indvandring på 28.223 personer og en udvandring på 28.328, altså en nettovandring på minus 105 personer, altovervejende danskere og vesterlændinge, var billedet i f.eks. i 2013 en indvandring på 53.429 og en udvandring på 23.996 personer, eksklusive danske statsborgeres vandringer²

Ved begyndelsen af 1. kvartal 2014 udgjorde indvandrere fra vestlige lande 199.829 personer og såkaldte efterkommere 21.984 personer eller i alt 221.813 personer svarende til 3,94 pct. af

¹ Se herom nedenfor kapitel 2.

² www.dst.dk/nytudg/18866

befolkningen. På samme tid udgjorde indvandrere fra ikke-vestlige lande³ 276.230 personer og ikke-vestlige ”efterkommere” 128.027 personer eller i alt 404.257 personer svarende til 7,18 pct. af befolkningen. Det samlede antallet indvandrere og ”efterkommere” udgjorde således ved begyndelsen af 1. kvartal 2014 i alt 11,12 pct. af befolkningen.

Ved indgangen til 1983 var det officielle danske folketal 5.116.464, og ved indgangen til 2014 var dette antal vokset til 5.627.235, hvilket viser en tilvækst på 510.771 personer i perioden. Det samlede folketal påvirkes naturligvis ikke blot af indvandringen, men også af antal fødte og antal døde. I 2013 var fødselstallet 55.873 – det laveste tal i 27 år – og antallet af døde 52.471, dvs. at der var et fødselsoverskud på 3.402. Der skal ca. 2,1 barn pr. kvinde til, for at en befolkning i det *lange løb* kan reproducere sig selv. Fødselshyppigheden herhjemme var imidlertid i 2013 nede på kun 1,67 barn pr. kvinde – det laveste tal i 24 år, og et voldsomt fald alene siden 2010, hvor tallet var 1,87. Der offentliggøres ikke statistikker for, hvad fødselshyppigheden er blandt kvinder af hhv. dansk, vestlig eller ikke-vestlig oprindelse. Tallet 1,67 er således et *gennemsnit* for kvinder i Danmark i 2013 – etnisk danske kvinders fødselstal er med al sandsynlighed lavere.⁴

En befolkningstilvækst fra 1983 til 2014 på 510.771 personer sammenholdt med det forhold, at der nu (officielt) befinder sig 626.070 indvandrere og ”efterkommere” i Danmark betyder, at det danske befolkningstal i perioden 1983-2014 er faldet med 115.299. Heraf kan konkluderes, at befolkningen gradvis udskiftes med personer, der ikke er etniske danskere.

Udviklingen former sig imidlertid forskelligt fra område til område: I f.eks. Ishøj udgjorde 34,5 pct. af befolkningen indvandrere eller ”efterkommere”, og mere overordnet set udgjorde indvandrere og efterkommere 16,5 pct. af befolkningen i Region Hovedstaden.⁵ Den udformer sig også forskelligt over tid: Ser vi således på befolkningsudviklingen i de *seneste* år, nemlig fra 1. januar 2009 til 1. januar 2014, er befolkningstilvæksten i hele Danmark på 115.784⁶ Heraf er kun 15.750 eller 13,6 pct. af dansk oprindelse. Indvandrere fra vestlige lande udgør i perioden 43.364 (37,4 pct.), ”efterkommere” fra vestlige lande 5.313 (4,6 pct.), indvandrere fra ikke-vestlige lande 30.924 (26,7 pct.) og ”efterkommere” fra ikke-vestlige lande 20.433 (17,6 pct.). Det er således klart, at tilvæksten af mennesker med ikke-vestlig baggrund udgør 44,3 pct. medens tilvæksten af danskere kun udgør 13,6 pct.

I den aller seneste periode nemlig 1. januar 2013 til 1. januar 2014 er udviklingen endnu mere skræmmende. I denne periode faldt antallet af danskere således med 789 personer, men folketallet voksede med 24.607 personer, heraf 9.564 indvandrere fra ikke-vestlige lande og 4.413 efterkommere fra ikke-vestlige lande. Med andre ord: Antallet af indbyggere steg på ét år med mere end befolkningstallet i Frederikshavn (som er 23.156). Ser vi alene på stigningen i antallet af personer med ikke-vestlig oprindelse, var den i året 2013 i alt på 13.977 – større end antallet af indbyggere i Varde (13.605).

³ Definition, jf. <http://www.dst.dk/da/Statistik/emner/indvandrere-og-efterkommere/indvandrere-og-efterkommere.aspx?tab=dok>: Vestlige lande omfatter EU, Andorra, Australien, Canada, Island, Liechtenstein, Monaco, New Zealand, Norge, San Marino, Schweiz, USA og Vatikanstaten. Ikke-vestlige lande omfatter alle øvrige lande.

⁴ www.dst.dk/nytude/18866

⁵ Danmarks Statistiks udgivelse *Indvandrere i Danmark 2013*
<http://www.dst.dk/pukora/epub/upload/17961/indv2013.pdf>

⁶ Økonomi og indenrigsministeriets svar til Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik, dok.nr.141468, 12.05.2014.

Den 1. januar 2014 udgør personer med ikke-vestlig baggrund, som har dansk statsborgerskab, officielt 194.305.⁷ Som danske statsborgere har de pågældende samme politiske indflydelse som etniske danskere.

Det er med andre ord klart aflæseligt, at udskiftningen af den danske befolkning forløber hurtigere og hurtigere, og at medmindre der tages meget vidtgående skridt for at ændre adgangen til indvandring i Danmark, vil de etniske danskere miste retten til deres eget land. Danskerne vil således blive udskiftet med mennesker med en anden kulturbaggrund og meget ringe forudsætninger for at klare sig i et højtudviklet samfund. Se herom nedenfor.

Det mest foruroligende er, at de anførte tal ikke engang er dækkende for virkeligheden. En ”indvandrer” er således iht. den almindelige sprogbrug, ud fra hvilken de fleste vil forstå tallene, en person, der tager eller har taget varigt ophold i et land efter at have forladt sit hjemland.⁸ I Danmark forstås det i pagt hermed i den officielle statistik som en person, der er født i udlandet, men som har slået sig ned i Danmark med sigte på at forblive her (hvad enten pågældende har fået dansk statsborgerskab eller ej). Udtrykket ”efterkommer” har derimod i de statistiske opgørelser en *anden* betydning end den, der er den almindelige sproglige forståelse af ordet. Således vil man almindeligvis forstå udtrykket som dækkende *alle* en indvandrers senere slægtninge.⁹ I statistikken defineres en ”efterkommer” imidlertid som kun *første* led efter en oprindelig indvandrer.¹⁰ Eksempel: Hvis en tyrkisk pige født i Danmark af indvandrede tyrkiske forældre får et barn i Danmark med sin tyrkiske fætter, som lige er hentet fra Anatolien, bliver deres barn betegnet dansker.

De officielle statistiske opgørelser og prognoser leder derfor til misforståelser: Et voksende antal faktiske ”efterkommere” efter de indvandrere, der er kommet hertil, falder nemlig ud af og identificeres i statistikken som danskere. Hertil kommer et skyggetal i form af indvandrere, der ikke er officielt registreret i de statistiske systemer.

De officielle tal holder altså med al sandsynlighed ikke vand i forhold til det, de fleste mener at kunne læse i dem – virkeligheden er langt mere skræmmende, end disse tal viser. Det ses også

---

⁷ Økonomi og indenrigsministeriets svar til Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik, dok.nr.212491, 13.03.2014.

⁸ <http://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=indvandrer>

⁹ Jf. *Den Danske Ordbog*, hvorefter en efterkommer er en ”*ynge slægtning der tilhører et senere slægtled end én selv især om slægtning der fødes efter éns egen død*” (<http://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=efterkommer>).

¹⁰ Se http://www.nyidanmark.dk/bibliotek/statistik/tal_og_fakta/2007/tal_og_fakta_november2007/html/chapter02.htm:

”En person er dansker, hvis mindst én af forældrene både er dansk statsborger og er født i Danmark.¹ Det har således ikke betydning, om personen selv er dansk statsborger eller født i Danmark.

Hvis personen ikke er dansker, er vedkommende:

- *indvandrer, hvis personen er født i udlandet*
- *efterkommer, hvis personen er født i Danmark.*

¹ *Hvis der ikke findes oplysninger om forældrene, er personen dansker, hvis vedkommende er dansk statsborger og født i Danmark. Personen er indvandrer, hvis vedkommende er født i udlandet, og personen er efterkommer, hvis vedkommende er udenlandsk statsborger født i Danmark.”*

på anden vis: I 1960 havde Danmark 4.581.000 millioner indbyggere.^[11] I 1. kvartal 2014 var tallet 5.626.235^[12] – trods fri abort og opfindelsen af p-pillen. Hvoraf kommer forskellen?

Danmarks Statistik udarbejder også befolknings*fremskrivninger* frem til 2050. I disse får man pr. 2013 at vide, at her vil være 5.124.396 med dansk oprindelse i 2050.^[13] Hvordan hænger det imidlertid sammen med det lige nævnte? Og hvordan hænger det sammen med, at fødselstallet for danske kvinder ligger langt under de 2,1 barn pr. kvinde, der er nødvendige for blot at *opretholde* et folketal.^[14]

Omvendt kan der altså konstateres en støt stigning i gruppen af indvandrere (med reelle efterkommere). Michael Pihl og Morten Uhrskov Jensen har ved søgninger på Danmarks Statistik konstateret, at der i perioden 2004 til 2010 var en stigning i antallet af personer fra ikke-vestlige lande fra ca. 313.000 til ca. 363.000. Altså på 16 pct. i løbet af blot seks år. Ud fra *blot* denne stigningstakt vil der være mere end en million mennesker med en ikke-vestlig baggrund i Danmark i 2050, konstaterer de. Ja, tallet vil ud fra renter og renters rente-princippet antagelig blive endnu større: ”Danmarks Statistik opererer ... med helt urealistisk lave tal for fremtiden, når man i december 2009 meddelte, at man frem mod 2050 forudsætter et tal på 13.000 ikke-vestlige indvandrere om året. Når de 363.000, der er i landet i dag, er vokset til f.eks. 500.000, vil det nye store antal garantere en årlig vækst langt ud over de 13.000. Vi har at gøre med en vogn, der kører med stadigt stigende hastighed. Udviklingen vil forløbe i ukontrollable spring”.^[15]

I *Berlingske Tidende* 20/8 2005,^[16] der ser 100 år frem, konstaterer lektor i demografi ved Københavns Universitet, Hans Oluf Hansen da også: ”Det er uafvendeligt, at der vil være færre ’oprindelige’ danskere – hvad det så end er – om bare ganske få år. De føder simpelthen ikke tilstrækkeligt mange børn til at kunne erstatte dem, der dør.” Hans prognoser viser, at efterkommere af nutidens danske statsborgere mod slutningen af århundredet vil udgøre en minoritet. I en kommentar til Den Danske Forening har Hans Oluf Hansen givet udtryk for, at cpr-registeret og Danmarks Statistiks definitioner på indvandrere og ”efterkommere” er uegnede som grundlag for både en beskrivelse af den nuværende befolkning og for udarbejdelsen af prognoser for den fremtidige befolkning. Han anbefalede i stedet en egentlig folketælling, som kan give klarhed over blandt andet folks etniske tilhørsforhold.^[17]

Befolkningspresset på Europa

^[11] Se også <http://www.dst.dk/pukora/epub/upload/12433/tresaar.pdf> samt <http://esa.un.org/wpp/Excel-Data/population.htm>

^[12] www.dst.dk/nytudg/18866

^[13] <http://www.statistikbanken.dk/statbank5a/SelectVarVal/Define.asp?Maintable=FRDK113&PLanguage=0>

^[14] Se også *Danskeren* nr. 1, forår 2011.

^[15] *Berlingske Tidende* 7/4 2010 <http://www.berlingske.dk/kommentarer/taar-df-stadig-en-stram-udlaendingepolitik>

^[16] <http://www.b.dk/viden/danskere-bliver-en-minoritet-i-danmark>

^[17] Se i øvrigt <http://jp.dk/opinion/kronik/article2543707.ece> (Helmuth Nyborg, kronik: Indfødte kommer i mindretal).

Befolkningspresset på Europa udefra er enormt. Egypten havde i 1926 14,2 millioner indbyggere^[18], i 2007 78,9 millioner og i 2011 83,7 millioner^[19]. De fleste lande i Mellemøsten har en tilsvarende befolkningstilvækst^[20] FN regner pr. 2013 med, at folketallet vil vokse fra ca. 31 millioner i 2010 til 145 millioner i Irak i år 2100 (mod 5 millioner i 1950), tilsvarende fra 27 til 42 millioner i Saudi Arabien (mod 3 millioner i 1950), fra 173 til 261 i Pakistan (mod 37 millioner i 1950), fra 81 til 123 millioner i Ægypten (mod 21 millioner i 1950). Og det er værre endnu: I f.eks. Nigeria, som pr. 2010 havde 158 millioner indbyggere, vil der år 2100 være ca. 779 millioner (mod 37 millioner i 1950).^[21] Den afrikanske befolkning som helhed forventes iflg. FN at vokse fra 1,1 milliard i 2013 til 4,2 milliarder i 2100 – en tilvækst på 280 pct. Det betyder, at der alene i Afrika fra 2013 til 2100 fødes mere end 6 gange EU's befolkning, hvilket er det samme som, at der på blot 14 år i Afrika fødes lige så mange som hele EU's befolkning.

Dette pres fordeler sig allerede nu i Europa via lande, hvis ledere ser ud til at have mistet realitetssansen mht. konsekvenserne af disse tal. Eksempel: Alene i den første uge af juni 2014 kom mere end 5.000 bådflugtninge fra Nordafrikas kyst til Italien, beredvilligt hjulpet i land af den italienske flåde. I hele 2011 tog 62.000 den risikable tur over Middelhavet, i 2013 var det 40.000 og alene i de første fem måneder af 2014 er mere end 40.000 kommet over havet til Italien.^[22] EU yder en støtte på 30 mill. euro til det i forvejen kriseramte Italien til dækning af omkostningerne herved – efter EU-reglerne er det Italien, der som første asylland skal tage sig af immigranterne. De italienske myndigheder vurderer imidlertid, at omkring to tredjedele af immigranterne forsvinder over de åbne grænser til andre EU-lande, herunder til de nordiske lande.

EU-landene har ikke nogen mulighed for at beskæftige disse indvandrere på regulære vilkår – de indvandrede savner generelt set uddannelsesmæssige forudsætninger for at finde beskæftigelse. Tilstrømningen fra Afrika og Mellemøsten ændrer dermed dramatisk udsigterne til en forbedring af den økonomiske og sociale udvikling i EU. Arbejdsløsheden i Sydeuropa er oven i købet *højere* end i Nordafrika. Ungdomsarbejdsløsheden er således, 57,3 pct. i Grækenland, 54,9 i Spanien, 41,8 i Italien, 40,8 i Cypern og 34,8 i Portugal, medens den på den anden side af Middelhavet er 38,8 i Palæstina, 37,6 i Tunesien, 34,6 i Egypten, 21,5 i Algeriet, 18,6 i Marokko og 16,8 i Libanon.^[23] Indvandrerne ender derfor massivt som et proletariat, der arbejder illegalt i underbetalte jobs med deraf følgende problemer, herunder høj kriminalitet og pres på det regulære arbejdsmarked i de europæiske lande.

Antallet muslimer

Professor Raphael Israeli, som er ekspert i islamisk historie og tilknyttet Det Hebraiske Universitet i Jerusalem, forudsiger, at hele Europa vil blive forvandlet til et "Eurabia"^[24] i løbet

^[18] *Salmonsens konversationsleksikon*, 2. udgave, bind XXV.

^[19] FN (UNFPA).

^[20] Dokumentation om mellemøstlige landes befolkningstilvækst: Se Hedegaard og Camre: *1400 års krigen* s. 40 ff.

^[21] Se <http://www.globalis.dk/Statistik/Befolkningstal>

^[22] <http://jyllands-posten.dk/international/europa/ECE6790337/italien-redder-over-5000-badflugtninge-pa-fa-dage/>

^[23] *Jyllands-Posten*, International 9/6 2014.

^[24] Begrebet er skabt af den egyptiskfødte historiker Bat Ye'or, forfatter til bogen *Eurabia: The Europe-Arab Axis* (2005).

af et par generationer. Af vor verdensdels befolkning er 30 millioner i dag muslimer, konstateres det, men det tal kan forventes at blive fordoblet til 60 millioner i løbet af de næste 25 år.^[25] ”Den demografiske udvikling vil føre til en situation hvor ingen hollænder eller franskmand vil kunne blive valgt til sit lands parlament uden støtte fra det muslimske mindretal, som vil få en stadig mere afgørende stemme ved sammensætningen af europæiske regeringer.”

Det anerkendte analyseinstitut Pew Research^[26] anslår, at der i 2010 var 44,1 millioner muslimer i Europa (idet Tyrkiet her ikke medtages som et europæisk land). For EU alene skønnes antallet i 2010 at være 19 millioner. I Tyskland alene var der i 2010 9 millioner tyrkere. Tallene er imidlertid behæftet med usikkerhed, idet opgørelsesmåden ikke er identisk i alle landene.

Flere beregninger peger endvidere å, at den muslimske befolkning i Europa ekskl. Rusland vil blive stærkt forøget. Pews lige nævnte 44,1 millioner ventes således i 2030 at være steget til 58,2 millioner. Det skal ved læsningen af disse tal i øvrigt erindres, at den *relative* andel af muslimer i Europa tillige påvirkes af, at europæernes fødselsrate gennemsnitligt kun er 1,5.

For Danmarks vedkommende forventer Pew Research, at antallet af muslimer vil vokse fra 226.000 i 2010 (4,1 pct. af befolkningen) til 317.000 i 2030 (5,6 pct.). De tilsvarende tal for Sveriges vedkommende er 451.000 (4,9 pct.) i 2010 og 993.000 (9,9 pct.) i 2030. De isolerede tal for Danmark og Sverige synes imidlertid at være for lave. Beregninger foretaget af Lars Hedegaard baseret på en optælling af muslimske navne viser således, at der allerede pr. 1. januar 2013 boede 574 000 muslimer i Sverige og 256 000 i Danmark (med en statistisk usikkerhed på +/- 20 000 for Sveriges del og +/- 10 000 for Danmarks).^[27]

I *Jyllands-Posten* 23/6 2013 siger Søren Pind, at muslimerne nu tæller ca. 400.000 personer, men det fremgår ikke, hvorledes dette tal er fremkommet.

Løfter de samfundet?

Den ændrede befolkningssammensætning kan meget vel få en negativ indflydelse på befolkningen. Morten Uhrskov sammenfatter dette meget følsomme problem i sin blog på *Jyllands-Posten* 28/4 2013:^[28] ”Folkeskolens afgangskarakterer, PISA-undersøgelserne og andelen af færdiggjorte uddannelser for efterkommerkvinder og -mænd råber deres helt tydelige sprog ud til os. Sidste skud på stammen er ... en undersøgelse foretaget af SFI, Det Nationale Forskningscenter for Velfærd.^[29] Her er danske elever og såkaldte tosprogede, dvs. ikke-vestlige, 2. klasses elever blevet læsetestet i skoleårene 2009/10 og 2010/11. Tallene for danske og derefter for tosprogede er

- Klart under middel: 5 pct. over for 12 pct.
- Under middel: 21 pct. over for 37 pct.

^[25] Refereret efter <http://www.idag.no/aktuelt-oppslag.php3?ID=11931> Højere tal har i øvrigt også været fremme, se herom nedenfor.

^[26] Pew Research Center: *The Future of the Global Muslim Population: Projections for 2010-2030*, 27. Januar 2011. <http://www.pewforum.org/The-Future-of-the-Global-Muslim-Population.aspx>

^[27] *Dispatch International* 4/4 2013, <http://www.d-intl.com/2013/04/04/sverige-narmar-sig-600-000-muslimer/>.

^[28] <http://blogs.jp.dk/setfrahoejre/2013/04/28/intet-at-stille-op/> Se i øvrigt hans bog *Indvandringens pris* (2012).

^[29] <http://www.sfi.dk/resultater-4726.aspx?Action=1&NewsId=3896&PID=9422>

- *Middel: 35 pct. over for 36 pct.*
- *Over middel: 33 pct. over for 14 pct.*
- *Klart over middel: 6 pct. over for 1 pct.”*

Resultaterne svarer til andre undersøgelser, fortæller Uhrskov, der fortsætter:

”Fra USA vides, at også 3. generation klarer sig dårligt, hvis 2. generation gør det. Vi har derfor at gøre med en sand gyser, hvor Danmark vil trække sig selv længere ned i det økonomiske hængedynd, hvis ikke der siges stop for fortsat ikke-vestlig indvandring.”

Hans konklusion modsiges fra anden side, men ikke særligt overbevisende.³⁰ Vi er derfor nødt til at regne med, at det meget vel kan være, at det ikke er de skarpeste knive i skuffen i indvandrerne respektive hjemlande, der søger herop.

Dette bekræftes af andre undersøgelser. Én af dem, som er fra 2012 (og bestilt af bl.a. *Politiken*), viste f.eks., at før de såkaldt “tosprogede” drenge og mænd kom i skole, klarede 50 pct. sig dårligt i sprogtests mod kun 15 pct. af de etnisk danske børn. I 9. klasse var 55 pct. af indvandrerbørnene funktionelle analfabeter mod 24 pct. af de danske drenge. 42 pct. af de 26-29-årige indvandrere og efterkommerne havde i øvrigt ikke taget nogen ungdomsuddannelse og var heller ikke i gang med nogen. For etnisk danske mænd var tallet 12 pct.³¹

Se i øvrigt også nedenfor under 1.2 om PISA-undersøgelserne af skoleelevers niveau.³²

1.2. Økonomien

Af Mogens Camre og Ole Hasselbalch

Det er uden for enhver tvivl, at indvandringen fra ikke-vestlige lande gennem de seneste 40 år har påvirket den danske økonomi ganske væsentligt. Men det er *meget* vanskeligt at beregne de eksakte økonomiske konsekvenser.

På negativsiden tæller eksempelvis ud over de omkostninger, der er direkte aflæselige i de offentlige regnskaber – og selv disse udgiftsposter er i mange tilfælde svære overhovedet at finde – en række poster, som kun vanskeligt lader sig opgøre, eller som man overhovedet kun kan skønne over, hvad de beløber sig til. Hvad koster f.eks. overarbejdsløsheden blandt indvandrere, hvad koster kriminaliteten i direkte og indirekte skader,³³ hvad koster

³⁰ <http://blogs.jp.dk/setfrahoejre/2013/09/12/et-flop-fra-rockwool-fonden/> om en undersøgelse fra Rockwool-fonden (<http://www.rff.dk/files/RFF-site/Publications%20upload/Books/Integration%20blandt%20ikke-vestlige%20indvandrere.pdf>)

³¹ *Politiken*.dk, 19/11 2012.

³² Forfatterne har ikke forholdt sig til den forskning, som beskæftiger sig med menneskegrupper intelligens, herunder målinger af gennemsnits-IQ i forskellige lande, og som viser markant forskellige resultater alt efter, hvilket geografisk område, der fokuseres på. Det skyldes, at forfatterkollegiet ikke rummer den ekspertise, der skal til for at vurdere seriøsiteten af de resultater, der er fremkommet, i lyset af målemetoderne, kulturen og uddannelsesniveaueu de pågældende steder mv.

³³ Se f.eks. *Dansk Politi* (<http://www.dansk-politi.dk/artikler/2013/februar/frustrerede-politifolk-vi-straaffer-dem-der-hjaelper-os.aspx>): *”Socioøkonomiske studier fra Sverige viser, at et almindeligt bandemedlem koster samfundet mellem 20 og 25 millioner kroner.”* Et døgn i lukket fængsel kostede 1849 kr. (gennemsnitstal) i 2012, altså små 700.000 kr. årligt (<http://www.kriminalforsorgen.dk/Spørgsmål-om-Kriminalforsorgen-245.aspx#FAQ45>).

belastningen på folkeskolen og sundhedsvæsenet, hvad er udgifterne på det sociale område i øvrigt?³⁴

Beskæftigelsesgraden

En afgørende faktor er naturligvis, i hvilket omfang indvandrere er i arbejde, dvs. beskæftigelsesgraden.

Ifølge Danmarks Statistiks udgivelse *Indvandrere i Danmark 2013*³⁵ var beskæftigelsesfrekvenserne i 2012 for de ikke-vestlige indvandrere på henholdsvis 53 pct. for mændene og 44 pct. for kvinderne. Det er klart under niveauerne for personer med dansk oprindelse, som nemlig var hhv. 75 pct. for mændene og 72 pct. for kvinderne. Hvad angår beskæftigelsesfrekvensen specielt blandt de ikke-vestlige ”*efterkommere*” var den blandt mændene på 52,0 pct. i 2012, mens kvindernes var på 52,7 pct. De kvindelige ikke-vestlige indvandrere i alderen 25 til 64 havde en beskæftigelsesfrekvens, der lå 30 pct.point under niveauet for kvinder med dansk oprindelse.

Der er imidlertid store forskelle på beskæftigelsesfrekvenserne mellem indvandrere fra forskellige oprindelseslande – beskæftigelsen er f.eks. *meget* lav blandt indvandrere fra Somalia, Irak og Libanon. Eksempelvis var 69 pct. af de somaliske mænd i aldersgruppen 16-64 år i 2012 uden nogen tilknytning til arbejdsmarkedet.

Blandt de ikke-vestlige indvandrere, der er beskæftigede som lønmodtagere, var kun 15 pct. placeret i gruppen topledere og lønmodtagere på højeste niveau (for både mænd og kvinder). De tilsvarende andele for mænd og kvinder med dansk oprindelse var hhv. 26 og 32 pct.

Blandt 30-årige ikke-vestlige efterkommere havde kun 45 pct. af mændene og 60 pct. af kvinderne overhovedet afsluttet en erhvervskompetencegivende uddannelse. De tilsvarende andele for 30-årige med dansk oprindelse var hhv. 72 og 79 pct.

I 2013 var 44 pct. af alle 25-årige indvandrere fra ikke-vestlige lande uden job eller uddannelse – det tilsvarende tal for danske 25-årige er 16 pct.³⁶

Konsekvenserne af indvandrernes lave beskæftigelse kan aflæses bl.a. i en opgørelse, *Jyllands-Posten* offentliggjorde 25/3 2014:³⁷ Det gennemsnitlige årlige træk på velfærdsydelse (bl.a. kontanthjælp, dagpenge, efterløn og børne- og ungdomsydelse) for de 18-64-årige lå på 46.409 kr. for danskeres vedkommende, men f.eks. på 118.767 for somaliere, 111.776 for libanesere (antagelig palæstinensere), 108.996 for irakere og 88.921 for afghanere.

Uddannelsesgraden

En faktor af stor betydning for beskæftigelsesgraden er uddannelsesniveaet.

³⁴ Eksempel: I *B.T.* 14/1 2014 berettes, hvorledes alene én somalisk familie har kostet Ringkøbing-Skjern Kommune 21,5 millioner siden 2010. Se <http://www.bt.dk/danmark/somalisk-familie-har-kostet-kommune-215-millioner>

<http://www.bt.dk/danmark/somalisk-familie-har-kostet-kommune-215-millioner>

³⁵ <http://www.dst.dk/pukora/epub/upload/17961/indv2013.pdf>

³⁶ Rapport fra KORA, Det nationale institut for kommuners og regioners analyse og forskning.

³⁷ <http://jyllands-posten.dk/indland/ECE6585658/oesteuropaere-ligger-i-bunden-med-danske-velfaerdsydelser/>

Morten Uhrskov fremhæver i sin blog den 25/11 2013³⁸ en række forhold, man bør hæfte sig ved: De ikke-vestlige ”efterkommere” – mænd som kvinder – har en udpræget tendens til at klare sig langt ringere end danske mænd og kvinder som 30-årige, hvor de fleste mennesker vil være færdige med deres uddannelse. Han forudser, at det næppe bliver bedre med tiden og henviser herved til en undersøgelse fra 2009/10 blandt elever i anden klasse, der viste katastrofale resultater for de ikke-vestlige elever, *skønt* 3.-generation var med blandt de undersøgte. På næsten samme tid (nemlig, i 2009), viste resultaterne af PISA-testen i læsning for de 15-16-årige, at de ikke-vestlige efterkommere – både drenge og piger – klarede sig fra signifikant til katastrofalt meget ringere end danske drenge og piger på samme alder.

Nærmere kan læses i Danmarks Statistiks publikation *Indvandrere i Danmark 2013*. Heraf fremgår, at i 2012 var andelen af 22-årige under uddannelse 47 pct. blandt de mandlige ikke-vestlige ”efterkommere” og 58 pct. blandt de kvindelige ikke-vestlige ”efterkommere” - omkring fem pct.-point under niveauet for 22-årige med dansk oprindelse. Blandt de 20-årige er 82 pct. af både kvinder og mænd af dansk oprindelse enten beskæftiget eller under uddannelse, men det samme gør sig gældende for blot hhv. 65 og 62 pct. af de mandlige og kvindelige ikke-vestlige indvandrere og for hhv. 73 og 78 pct. af de mandlige og kvindelige ikke-vestlige efterkommere.

Inden for de gymnasiale uddannelser er frafaldene lavest for stx-studentereksamen. Blandt dem, der begyndte en erhvervskompetencegivende uddannelse i perioden 2005-2008, var frafaldene højest blandt ikke-vestlige indvandrere og efterkommere: Af mændene med dansk oprindelse faldt 33 pct. fra, når alle frafald medtoges. De tilsvarende andele var derimod oppe på 48 og 51 for ikke-vestlige indvandrere hhv. ”efterkommere”, men 27 og 39 pct. for vestlige indvandrere, hhv. ”efterkommere”. Medtager man ikke frafald, hvor den frafaldne påbegyndte en ny uddannelse inden for to år, bliver frafaldsprocenterne hhv. 21 og 18 pct. for hhv. ikke-vestlige indvandrere og efterkommere og 15 pct. for mænd med dansk oprindelse.

Ifølge OECD-undersøgelsen Pisa Etnisk offentliggjort i december 2013, som bygger på tal for 2012,³⁹ har op mod halvdelen af de folkeskoleelever, der har indvandrerbaggrund, utilstrækkelige funktionelle matematikkompetencer, medens det tilsvarende tal for folkeskoleelever uden indvandrerbaggrund kun er 13 pct.

Samme Pisa Etnisk-analyse viser endvidere at kun 2-3 pct. af folkeskoleelever med indvandrerbaggrund hører til i gruppen af dygtigste elever, medens 11 pct. af elever uden indvandrerbaggrund befinder sig i gruppen af dygtigste.

Det voksende antal svage elever med indvandrerbaggrund i de danske skoler har en klart negativ påvirkning af elever uden indvandrerbaggrund. Således påpeger professor Niels Egelund⁴⁰ at danske skoleelever klarer sig dårligere og antallet af de allerdygtigste er faldet.

Rockwool Fondens udgiftsopgørelse 2014

Hvad angår omkostningerne i tal, antager en analyse foretaget af Rockwool Fondens Forskningsenhed offentliggjort i 2014⁴¹ frem til, at indvandrere og ”efterkommere” fra *ikke-*

³⁸ <http://blogs.jp.dk/setfrahoejre/2013/11/25/pa-vej-mod-et-fattigere-danmark/> . Se også ovenfor under 1.1.

³⁹ <http://www.uvm.dk/~media/UVM/Filer/Udd/Folke/PDF14/140401%20Pisa%20etnisk%202012.ashx>

⁴⁰ *Information* 3/12 2013.

⁴¹ Rockwool Fondens Forskningsenhed, *Arbejdsrapport 30, Indvandrere og danskeres nettobidrag til de offentlige finanser*, Marie Louise Schultz-Nielsen og Torben Tranæs, 2014, http://www.rff.dk/files/RFF-site/Publikations%20upload/Arbejdsrapporter/Arbejdsrapport_30_Final.pdf

vestlige lande dette år vil påføre de offentlige kasser et underskud på 16,6 mia. kr. Sagt med andre ord: De samlede beløb, der modtages i forskellige former for offentlig service og indkomstoverførelser, anslås at være 16,6 mia. kr. højere, end hvad de pågældende betaler i skatter og afgifter. Indvandrere fra *vestlige* lande bidrog derimod netto til økonomien. Analysen konkluderer, at mønsteret må forventes at fortsætte langt ud i fremtiden.

Analysen beregner endvidere, at 5.000 *ekstra/nye* ikke-vestlige indvandrere om året vil forværre det offentliges økonomi med gennemsnitlig 2,1 mia. kr. årligt. Når analysen beregner udgifterne højere og indtægterne lavere i gennemsnit pr. ”ny” indvandrer end de udgifter henholdsvis indtægter, man beregner for ”gamle” indvandrere og efterkommere, skyldes det, at man *formoder*, at de sidstnævnte i nogen grad er integrerede på arbejdsmarkedet. At det beregnede tal kun er relevant for *nye* indvandrere, modsiges derfor af, at disse for overhovedet at *blive* integrerede og finde en plads på arbejdsmarkedet i en tid med arbejdsløshed vil skubbe et tilsvarende antal danskere ud af dette med deraf følgende ekstraomkostninger til følge for disse.

Analysen tager ikke højde for mere detaljerede udgiftsberegninger vedr. de ikke-vestlige indvandreres belastning af politi, fængselsvæsen, sikkerhedsforanstaltninger, offentlig administration og andet kollektivt forbrug. Havde disse tal kunnet indregnes, ville underskuddet på indvandrere fra disse lande have været større, siger en af analysens forfattere.⁴²

Analysen beregner endvidere kun en persons *gennemsnitstræk* på velfærdssamfundet for grupperne: 1) Danskere, 2) indvandrere fra ikke-vestlige lande 3) efterkommere fra ikke-vestlige lande, 4) vestlige indvandrere og 5) vestlige efterkommere. Nettobidraget til samfundet er positivt og størst for gruppen af vestlige indvandrere, negativt og lavest for ikke-vestlige indvandrere og lidt mindre negativt for ikke-vestlige efterkommere. De individuelle omkostninger i form af overførselsindkomster (f.eks. dagpenge og pensioner) og uddannelsesomkostninger mv. er i sammenhængen søgt opgjort for hver af de fem grupper. Men den del af det offentlige forbrug, som kaldes kollektivt forbrug, er sat til det *samme* for indvandrere som for danskere. Dette giver et skævt billede af forholdene. Danskernes træk – kollektive forbrug – er nemlig meget mindre end indvandrernes. Og *visse* grupper af ikke-vestlige indvandrere forbruger i øvrigt væsentligt mindre, end gennemsnitstallet for *alle* ikke-vestlige indvandrere viser.

Analysens primæroplysninger er også af andre grunde næppe retvisende for virkeligheden: Også denne undersøgelses ”efterkommere” omfatter f.eks. kun *første* generation efter de oprindelige indvandrere, medens de senere generationer regnes som danskere. Med andre ord er analysens ”efterkommer”gruppe blevet alt for lille og ”dansker”gruppen for stor. Omkostningerne for de senere generationer af indvandrere indgår derved som om de vedrørte danskere, selv om den udgiftsbelastning, der påfører samfundet er højere end danskernes.

Det rigtige udgiftstal er med andre ord antagelig *væsentligt* højere end de i undersøgelsen antagne 16,6 mia. kr. årligt.

Der er også andre tal fremme:

Det officielle Danmarks udgiftsopgørelser

Ifølge *Kristeligt Dagblad* oplyste Social- og integrationsminister Karen Hækkerup (S), den 20/2 2013 i et samråd i Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik, at

⁴² <http://jyllands-posten.dk/indland/article6449723.ece>

indvandring fra ikke-vestlige lande i 2010 udgjorde en underskudsforretning for det danske samfund på 15,7 milliarder kroner.⁴³

Mere konkret fremgår det af *Indvandrere i Danmark 2013*, at medens de ikke-vestlige indvandrere udgør 7 pct. af *hele* den 16-64-årige befolkning, udgør de 11 pct. af 16-64-årige på offentlig forsørgelse. Deres overrepræsentation er særlig stor blandt kontanthjælpsmodtagere, hvor nemlig 21 pct. er ikke-vestlige indvandrere. Blandt *alle* 16-64-årige ikke-vestlige indvandrere var 38 pct. på offentlig forsørgelse i 2012 (de tilsvarende andele var 23 pct. blandt personer med dansk oprindelse og 16 pct. blandt vestlige indvandrere).

I visse sociale ordninger er ikke-vestlige indvandrere også kraftigt overrepræsenterede. Det drejer sig bl.a. om kontanthjælp for personer, der ikke er arbejdsmarkedsparete, samt om førtidspension. Omkring 20 pct. af de 16-64-årige indvandrere fra Somalia og Libanon er således på kontanthjælp mod kun 2 pct. af personerne med dansk oprindelse. Og blandt indvandrerne fra Libanon og Bosnien-Hercegovina er mere end 28 pct. på førtidspension – det samme gælder kun for 6 pct. af de personer, der har dansk oprindelse.

Hidtidige erfaringer viser i parentes bemærket, at de problemer, tallene er udtryk for, ikke kan forventes at ville forsvinde over tid, men at de tværtimod må forventes at ville gå igen generation efter generation.

En anden officiel kilde til viden om de konkrete udgiftstal er en delrapport af 2011 fra en af regeringen nedsat arbejdsgruppe om udredning af indvandringens samlede økonomiske konsekvenser.⁴⁴ Her undersøges bl.a., hvad forskellige grupper af indvandrere fra henholdsvis ikke-vestlige og vestlige lande koster i direkte opgørlige udgifter (f.eks. udgifter på asylområdet og til integrationsprogrammer samt til særforanstaltninger i skoler og institutioner). Videre undersøges, hvad forskellige grupper af indvandrere og efterkommere med henholdsvis ikke-vestlig og vestlig oprindelse samt etniske danskere i gennemsnit hhv. koster og bidrager med til samfundet over et livsforløb.

Arbejdsgruppen gennemgår beregningerne og analyserne i en række på tidspunktet eksisterende undersøgelser. I disse sondres mellem indvandrere og efterkommere fra hhv. mere og mindre udviklede lande – stort set svarende til opdelingen af indvandrere og efterkommere med oprindelse i hhv. vestlige og ikke-vestlige lande.⁴⁵ Det konstateres, at indvandrere med oprindelse i mindre udviklede/ikke-vestlige lande ifølge disse undersøgelser har medført større offentlige udgifter end indtægter, mens indvandrere fra mere udviklede/vestlige lande derimod har ydet et positivt nettobidrag til den offentlige sektor. Således viser beregninger af nettooverførsler til den offentlige sektor i perioden 1998-2011 på den *ene* side en samlet offentlig nettoudgift vedrørende indvandrere fra mindre udviklede/ikke-vestlige lande på mellem 4,0 og 11,1 mia. kr. og på den *anden* side en samlet offentlig nettoindtægt fra indvandrere fra mere udviklede/vestlige lande på mellem 2,1 og 4,7 mia. kr. i det pågældende år (afhængig af undersøgelsesernes opgørelsesmetode og -tidspunkt).

DREAM-undersøgelsen 2011

⁴³ *Kristeligt Dagblad* 21/2 2013, <http://www.kristeligt-dagblad.dk/artikel/499207:Danmark--Brede-reformer-skal-saenke-udgift-til-indvandrere>

⁴⁴ *Indvandringens økonomiske konsekvenser, Delrapport, april 2011*, http://www.sm.dk/data/Lists/Publikationer/Attachments/688/delrapport_indvandringens_oekonomiske_konsekvenser.pdf

⁴⁵ Forskellen på de to betegnelser er, at Japan, Rusland, Ukraine, Hviderusland, Moldova, eks-Jugoslavien (herunder Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Montenegro, Serbien og Makedonien) og Albanien regnes som mere udviklede lande, men ikke som vestlige lande.

Arbejdsgruppens delrapport fremhæver specielt, at den da seneste beregning af offentlige udgifter og indtægter i et bestemt år fordelt på herkomst og oprindelse forud for gruppens rapport blev foretaget af DREAM i 2011. Den viser nettobidraget til de offentlige finanser i 2010, og hovedresultaterne er følgende:

Indvandrere fra mindre udviklede lande gav i 2010 et negativt nettobidrag til de offentlige finanser på minus 4 mia. kr., svarende til minus 19.800 kr. i gennemsnit pr. person. Dette skyldes primært, at denne gruppe indvandrere har en relativt lav deltagelse på arbejdsmarkedet og løn som beskæftiget, og at indvandrerne dermed betaler mindre i skat og modtager flere indkomstoverførsler. Indvandrere fra mere udviklede lande gav derimod i 2010 et positivt nettobidrag til den offentlige sektor på 4,7 mia. kr. i 2010, svarende til 22.800 kr. i gennemsnit pr. person. Det skyldes primært, at denne gruppe indvandrere har en relativt høj deltagelse på arbejdsmarkedet og løn som beskæftiget, og at de dermed betaler mere i skat og modtager færre indkomstoverførsler.

”Efterkommeres” var ifølge DREAM negativt i 2010 og udgjorde minus 11,7 mia. kr., eller hvad der svarer til minus 118.900 kr. i gennemsnit pr. person for efterkommere fra mindre udviklede lande, mens det for efterkommere fra mere udviklede lande var minus 2,5 mia. kr., svarende til minus 77.700 kr. pr. person i gennemsnit. Arbejdsgruppen anser i øvrigt ikke de høje negative beløb i efterkommergruppen for at være overraskende set i lyset af efterkommernes unge aldersprofil (de menes at skyldes bl.a. udgifter til børnepasning og uddannelse).

Til sammenligning gav etniske danskere samlet set større offentlige indtægter end udgifter i 2010. Etniske danskeres samlede nettobidrag til den offentlige sektor udgjorde ifølge DREAM's beregning ca. 8,5 mia. kr., svarende til 1.700 kr. pr. person i gennemsnit.

Fortsatte undersøgelser?

Resultaterne i såvel DREAM's analyser som andre beregninger af de direkte offentlige udgifter i det pågældende år varierer meget alt efter forudsætningerne, undersøgelsesmetoden og -tidspunktet. Regeringens ovennævnte arbejdsgruppe foreslog derfor, at der foretages *dels* en opgørelse af de offentlige udgifter til og indtægter fra de enkelte befolkningsgrupper på baggrund af de nyeste registerbaserede data, og *dels* en særskilt undersøgelse af de offentlige udgifter til særforanstaltninger, der helt mangler at blive undersøgt.

I januar 2013 stoppede Social- og integrationsminister Karen Hækkerup (S) imidlertid arbejdet med at få disse supplerende tal frem.⁴⁶

Ældre opgørelser

I Velfærdskommissionens beretning fra marts 2005 siges:⁴⁷ ”Indvandrere fra mindre udviklede lande modtager ... mere fra de offentlige kasser, end de bidrager. Det skyldes, at de både har en lav erhvervsdeltagelse og som regel ikke forlader landet igen, inden de bliver gamle. De modtager i gennemsnit 2,6 millioner kr. mere over livsløbet, end de betaler til den offentlige sektor. ... Hvis man hypotetisk forestiller sig, at indvandringen fra disse lande fremover øges med 5.000 personer om året, ville finansieringsproblemet blive forværret. Stigningen ville svare til, at bundskatten permanent skulle sættes op med godt to pct.enheder.”

⁴⁶ Se f.eks. <http://www.information.dk/448193> og <http://denkorteavis.dk/2013/tophistorie-9/>

⁴⁷ *Fremtidens Velfærd og Globaliseringen*, s. 26.

I *Økonomisk Oversigt* fra december 1997⁴⁸ opgjordes i Marianne Jelveds tid som økonomiminister flygtninges og indvandreres (negative) betydning for de offentlige finanser pr. 1995 til 10,3 milliarder. Beløbet afveg betydeligt fra en opgørelse lige efter foretaget af Dansk Folkeparti, der nemlig i 1997 udregnede de dengang direkte opgørlige tal til ca. 30 milliarder. Dansk Folkepartis udregning karakteriseredes af specialkonsulent Carsten Petersen i Danmarks Statistik som værende blevet til på et sagligt grundlag.⁴⁹

Norske og svenske undersøgelser

Norges Statistisk Centralbureau har i 2013 oplyst, at hver gang en indvandrer fra et ikke-vestligt land kommer til Norge, koster det den norske regering 4,1 millioner (norske) kroner i fremtidige omkostninger.⁵⁰ I maj 2013⁵¹ kom det også frem, at de 15.400 ikke-vestlige indvandrere, der kom til Norge året før, vil koste landet 63 milliarder (norske) kroner

I en pressemeddelelse af 10/5 2011 fra Næringslivets Hovedorganisasjon i Norge⁵² siges bl.a.:

”Kombinasjonen av en aldrende befolkning og lav sysselsetting blant innvandrere kan utfordre den norske modellens bærekraftighet, konkluderte Velferds- og migrasjonsutvalget, det såkalte Brochmann-utvalget, i dag.

Makroøkonomiske beregninger viser at kostnadene ved en lavere yrkesdeltakelse blant innvandrere på sikt kan tilsvare den beregnede gevinsten ved pensjonsreformen. Det er 60 milliarder kroner pr år.

...

- Det mest bekymringsfulle er lave sysselsettingsfrekvenser blant innvandrere, tidlig frafall fra arbeidslivet og mulighet for eksport av velferdsytelser, sa utvalgsleder Grethe Brochmann under fremleggelsen av utvalgets rapport.”

I Sverige har lektor i erhvervsøkonomi Lars Jansson beregnet et årligt udgiftsbeløb for Sverige på 267 mia. kr.⁵³ Sammesteds har docent ved Handelshögskolan i Stockholm Jan Tullberg i 2014 udgivet en bog, *Låsningen – en analys av svensk invandringspolitik*,⁵⁴ hvori er anslået pris på 250 milliarder svenske kroner pr. år, idet han inddrager de såkaldte fortrængningseffekter.⁵⁵

⁴⁸ S. 173 ff.

⁴⁹ *Jyllands-Posten* 12/9 1997.

⁵⁰ Jf. *B.T.* 13/4 2013, <http://www.bt.dk/udland/choktal-norge-taber-41-millioner-paa-hver-ikke-vestlig-indvandrer>

⁵¹ Jf. *Ekstra Bladet* 21/5 2013: <http://ekstrabladet.dk/nationen/article1982642.ece> I den oprindelige kilde, *Finansavisen*, der havde ladet Norges Statistik, SSB, udføre beregningen, er oplysningen siden fjernet (<http://finansavisen.hegnar.no/index.php?mact=News.cntnt01.detail.0&cntnt01articleid=1725&cntnt01returnid=118>)

⁵² <http://www.nho.no:80/article23322.html>

⁵³ Det er påvist i bogen *Mångkultur eller välfärd?*, der udkom i juni 2002. Kilden <http://www.svd.se/dynamiskt/Brannpunkt/did2577372.asp> er imidlertid så vidt ses senere fjernet fra nettet.

⁵⁴ <http://www.lasningen.se/wp-content/uploads/2014/05/Lasningen-Tullberg.pdf>

⁵⁵ Konklusionen s. 119.

Konklusion

Et sandsynligt skøn over de omkostninger, indvandringen fra ikke-vestlige lande påfører Danmark, kan evt. tage udgangspunkt i den officielle norske beregning på 4,1 millioner norske kroner pr. indvandrer over livsforløbet, idet de danske udgifter må antages *i al fald ikke at være mindre* end de norske.

Beregnet herudfra betyder, at hver indvandrer fra et ikke-vestligt land i gennemsnit påfører danske skatteydere en udgift på *mindst* 3,77. mill. danske kr. Det svarer til prisen for en pæn villa nord for København eller i de bedre østjyske områder.

Hvis vi går ud fra, at indvandrere i gennemsnit opholder sig i 40 år i Danmark – nogle kommer i en forholdsvis høj alder – får vi en *årlig* udgift på 94.250 kr. pr. sådan indvandrer. Til sammenligning er folkepensionens grundbeløb på 70.896 kr. (2014).⁵⁶

Med udgangspunkt i Danmarks Statistiks opgørelse på – lavt sat – 404.257 personer fra ikke-vestlige lande (begyndelsen af 2014) giver dette en *samlet* årlig udgift på 38 milliarder kr.

Det svarer til knap dobbelt så meget som forsvarsbudgettet (der er på ca. 20 milliarder⁵⁷), og det er mere end det samlede provenu af registreringsafgiften (28,7 milliarder kr.) og benzinafgiften (7,1 milliarder kr.). Det er endvidere mere end 100 gange det beløb, man i 2014 sigter på at spare årligt på brandvæsen og beredskabskorps (nemlig hhv. 250⁵⁸ og 125 millioner). Til sammenligning kan det også nævnes, at de nye supersygehuse i Århus og Odense budgetteres til at koste godt 6,3 milliarder kr. hver.

Der skal altså findes nedskæringer på en meget lang række vigtige og nyttige offentlige områder for at få penge til de ikke-vestlige indvandrere.

Det må i øvrigt noteres, at samtlige foreliggende beregninger skjuler, at belastningen antagelig er størst – og altså større end det anførte gennemsnitstal – i de grupper af ikke-vestlige indvandrere, der kommer fra Mellemøsten og Nordafrika. Vi véd således fra mange delstatistikker, at personer med disse oprindelseslande, der gør dem særligt svære at indpasse i en dansk ramme, tynger ganske meget, medens der omvendt er grupper fra andre områder, som tynger mindre, end man læser af ovennævnte gennemsnitstal.

Det bør ligeledes noteres, at der bag tallene over tid skjuler sig et sammenbrud for samfundsinstitutionerne på næsten ethvert plan. Den økonomi, som skal til for at bære disse institutioner, lader sig således ikke opretholde.

Dette vil i første omgang vise sig i form dels af et massivt politisk pres for at opnå nedskæringer på mange poster i de offentlige budgetter dels ved fortsatte stigninger i det skattetryk, som i forvejen er verdens højeste.

1.3. Kriminalitet

Af Mogens Camre og Ole Hasselbalch

De fleste er udmærket klar over, at tilvandringen til Danmark specielt fra visse områder af verden har indebåret et meget ændret kriminalitetsbillede.

⁵⁶ I 2014. <http://www.aeldresagen.dk/temaer/sider/pensionssatserne-for-2014.aspx>

⁵⁷ http://www.fmn.dk/nyheder/Documents/Faktaark_2020_Forsvarsministeriet.pdf

⁵⁸ *Jyllands-Posten* 8/5 2014.

De officielle tal

I en kronik i *Berlingske* i 2005⁵⁹ gennemgik rigsstatistiker Jan Plovsing de dengang foreliggende tal vedrørende fremmedkriminaliteten. Han konkluderede: ”Der er ... ikke tvivl om, at indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande begår straffelovskriminalitet og især voldskriminalitet langt hyppigere end personer med dansk oprindelse.”

Ifølge Danmarks Statistiks udgivelse *Indvandrere i Danmark 2013*⁶⁰ blev i 2007 i alt 12.632 indvandrere og ”efterkommere” fra ikke-vestlige lande i alderen 15-79 år kendt skyldige i kriminalitet. De udgjorde dengang 12 pct. af samtlige dømte. I 2012 var antallet af dømte fra denne befolkningsgruppe nået op på 17.692 og udgjorde nu 14 pct. af samtlige kriminalitetsdømte i Danmark. Dette på trods af, at gruppen kun udgør 7 pct. af befolkningen.

Korrigeret for forskelle i alder er kriminalitetsindekset for mandlige indvandrere og ”efterkommere” fra ikke-vestlige lande 73 pct. højere end indekset for alle mænd. Når der yderligere korrigeres for forskelle i socioøkonomisk status, reduceres kriminaliteten til at være 48 pct. højere for mandlige ikke-vestlige indvandrere og efterkommere. Det samlede kriminalitetsindeks for mandlige ikke-vestlige indvandrere og ”efterkommere” på 148 dækker dog over store forskelle mellem indvandrere og efterkommere: De mandlige ikke-vestlige indvandrere har således et kriminalitetsindeks på 128, mens efterkommernes er 231.

De konkrete tal for antallet af ikke vestlige indvandrere, ikke-vestlige ”efterkommere” og danske mænd, i aldersgruppen 15-79 år, som blev fundet skyldig i kriminalitet i 2012⁶¹ er som vist i tabellen:

	Ikke-vestlige indvandrere	Ikke-vestlige efterkommere	Danskere
Alle lovovertrædelser	16.220	5.522	104.882
Straffelovsovertrædelser	3.578	1.661	17.436
Voldsdomme	920	466	4.585

Hertil kommer 2.138 lovovertrædelser begået af ikke-vestlige kvinder, heraf 748 straffelovsovertrædelser.

Problemet lader sig ifølge statistikken især relatere til indvandrere fra den islamiske kulturkreds: Den mest kriminelle indvandrergruppe i Danmark er somalierne. I 2012 blev således i alt 973 somaliske mænd i aldersgruppen 15-79 år dømt for kriminalitet. 98 fik voldsdomme. De indvandrere, som herudover tegner sig for topplaceringer i kriminalitetsstatistikken i 2012 er: Libanon med i alt 2021 mænd dømt for kriminalitet, heraf 180 voldsdomme, Marokko med i alt 572 mænd, heraf 45 voldsdomme, Jugoslavien (defineret som før opsplittningen) med i alt 1.045 mænd, heraf 60 voldsdomme, Irak med i alt 1.608 mænd, heraf 136 voldsdomme, Iran med 886 mænd, heraf 69 voldsdomme, Afghanistan med i alt 623 mænd, heraf 59 voldsdomme. For tyrkerne gælder, at 3.940 mænd blev dømt for kriminalitet i 2012, og tyrkerne ligger i top med voldsdomme, i alt 222.

Det kan i sammenhæng hermed noteres, at indvandrere fra *vestlige* lande, ligesom indvandrere fra lande som Kina, Vietnam og andre fjernøstlige lande har klart lavere kriminalitet end

⁵⁹ 14/10 2005, <http://www.b.dk/danmark/den-farlige-debat-om-indvandrerkriminalitet>

⁶⁰ <http://www.dst.dk/pukora/epub/upload/17961/indv2013.pdf> Tabel 5.7.

⁶¹ *Indvandrere i Danmark 2013*, tabel 5.9.

danskere. Det er altså ikke korrekt, når det undertiden hævdes, at det er selve en persons status som indvandrer, der er basis for den pågældendes kriminalitet.

Tallene viser i øvrigt en bemærkelsesværdig *stigning* i kriminaliteten hos gruppen af indvandrere og ”efterkommere”: Regnet procentuelt øgedes antallet af dømte indvandrere og ”efterkommere” således i perioden fra 2007 til 2012 med hele 28,6 pct. I lyset af, at den forøgede såkaldte integrationsindsats, der for stor omkostning er gjort i samme periode, er det en katastrofal udvikling.

I *Metroxpress* 18/2 2014⁶² sammenfattes tallene skarpt:

”Antallet af mandlige andengenerationsindvandrere fra ikke-vestlige lande, der bliver dømt for kriminalitet, er steget støt siden 2007 i forhold til de tilsvarende domme mod unge etniske danskere... Især bliver efterkommere oftere dømt for vold og indbrud, viser rapporten Indvandrere i Danmark 2013. Især er andengenerationsindvandrere i aldersgruppen 20-29 år langt oftere kriminelle.”

I et såkaldt paragraf 20-svar til Dansk Folkepartis retsordfører Peter Skaarup oplyste Justitsministeriet i 2012, at 1.439 ud af 4.095 indsatte i danske fængsler er enten udlændinge uden tilknytning til Danmark, indvandrere eller efterkommere af indvandrere. Det svarer til mere end hver tredje af alle fængslede.⁶³ Videre fortælles i et svar til Dansk Folkepartis Martin Henriksen, som justitsminister Karen Hækkerup gav i 2013,⁶⁴ hvordan det stiller sig med specielt somalierne: Folk med somalisk statsborgerskab blev i 2012 dømt for overtrædelser af straffeloven næsten ti gange så ofte som folk med dansk statsborgerskab, når man tager højde for, hvor store befolkningsgrupperne er. Og tallet er stigende, viser svaret.

Reservationer og spørgsmål

De opridsede officielle tal skal generelt ses med det forbehold, at kriminalitet begået af indvandrere ud over 2. generation registreres som ikke vedrørende ”efterkommere”, men som begået af danskere. Som omtalt oven for under 1.1 regner Danmarks Statistiks opgørelse således *kun 1. generations* efterkommere som ”efterkommere”. Vi véd imidlertid – bl.a. fra udenlandske erfaringer – at der er problemer med muslimerne (og visse andre grupper) i mange generationer. Danmarks Statistiks opgørelsesmetode indebærer derfor, at den kriminalitet (og det træk på vore ressourcer), som 2. og følgende generationer har, *ikke* registreres som sammenhængende med, at de er ikke-vestlige. Disse generationers kriminalitet og omkostninger registreres tværtimod i statistikken som *dansk* – hvilket også giver et falsk billede af *danskernes* kriminalitetsniveau, der nemlig i statistikken bliver for højt.

Når man betragter de problematiske grupper – nemlig muslimske indvandreres og disses ”efterkommeres” – overkriminalitet, kan i øvrigt spørges, om den netop skyldes, at de i massiv grad er muslimer og af den grund præget af en kultur, som er fjernt fra den vestlige, og/eller om den skyldes, at grupperne rummer mange unge, og at de har lav uddannelse og lav indkomst?

Sandheden er antagelig, at den skyldes begge dele. Der er således en kendt sammenhæng mellem alder, uddannelse, indkomst og kriminalitet.

⁶² <http://www.mx.dk/nyheder/danmark/story/15006873#MX>

⁶³ <http://www.bt.dk/krimi/nye-tal-chokerer-paa-borgen-hver-tredje-fange-er-udlaending>

⁶⁴ <http://www.ft.dk/samling/20131/almdel/uui/spm/89/svar/1098720/1313962.pdf>

Bør der da tages hensyn til alder, uddannelse og indkomst, når indvandrernes kriminalitet i forhold til danskernes gøres op i statistikkerne? Danmarks Statistik siger ja. Men andre siger nej, idet de påpeger, at ikke-vestlige indvandrere og efterkommere gennemgående *netop er yngre, er mindre uddannede og har lavere indkomst*, hvilket *sammen med* deres muslimske kultur bevirker en højere kriminalitet. Dette forhold *skjuler* den officielle statistik, fordi den sammenligner danskernes kriminalitet med den *teoretiske* kriminalitet, de ikke-vestlige ville have, *hvis* de havde *samme* alderssammensætning, uddannelse og indkomst som danskerne. Så længe der intet grundlag er for at antage, at disse forhold nogensinde bliver ens for hhv. danskere og indvandrere, må man nok forholde sig til det faktum, at Danmarks Statistiks opgørelse af indvandrernes kriminalitet i forhold til danskernes også på dette grundlag viser for lavt.

Supplerende oplysninger

Det er svært for ikke-kyndige at finde rundt i kriminalstatistikken. *Den Korte Avis* har imidlertid fra tid til anden i en populær form fremhævet nogle af de mest opsigtsvækkende oplysninger: I gruppen af asylansøgere aflæses f.eks. en kriminalitet, som er 23 gange større end normalbefolkningens,⁶⁵ og det noteres, at 8 pct. af alle indvandrerdrengene mellem 15 og 19 år er dømt for et strafbart forhold (mod 3,5 pct. af de danske drenge i samme aldersgruppe).⁶⁶

Forholdene omkring specielt asylsøgere kriminalitet uddybes også i en artikel i *Den Korte Avis*.⁶⁷ Heri berettes bl.a. at ballade med asylansøgere lægger et stadig større beslag på politiets beredskab, uden at det på nogen måde får konsekvenser for ballademagere og voldelige asylansøgere. En politimand fortæller:

”De kan foretage sig hvad som helst ude på asylcentre. De kan smadre et helt møblement, de kan true personalet eller starte et masseslagsmål, og når vi så blive tilkaldt for at skaffe ro, får vi at vide, at asylcentret ikke ønsker at indgive anmeldelse, ... Det er jo meningsløst, for på den måde lærer de jo allerede inden de har fået asyl, at i Danmark kan man opføre sig, som man vil, uden at det får konsekvenser. Det er den farlige holdning, de senere kommer ud i samfundet med, og det vil fremover give store problemer. ... Når vi bliver tilkaldt til uro på et asylcenter, kan vi ikke nøjes med blot at sende én patruljevogn. Uanset hvor begrænset meldingen om uro lyder, sender vi for en sikkerheds skyld normalt tre og i alvorlige tilfælde flere patruljevogne, da vi ved, at beboerne på asylcentre ofte teamer op mod politiet, så snart de ser os.” I det hele taget er der rigtigt mange voldssager, herunder et par masseslagsmål, hærværk med smadrede ruder og smadret inventar og trusler mod personalet.”

Det oplyses videre, at der næsten aldrig bliver skrevet rapport på den slags sager, fordi asylcentre sjældent vil anmelde det. Derfor slutter mange sager uden konsekvenser for asylansøgerne, og derfor får offentligheden og politikerne ikke noget at vide om de rent faktiske forhold. I øvrigt berettes, at uanset hvordan en asylansøger opfører sig, får det ingen konsekvens for hans asylansøgning. Hans asylbehandling kører uantastet videre i Udlændingestyrelsen, og er han berettiget til asyl, får han det. *”Vi kan få en flygtning ind, der har fået asyl, og som vi har pågrebet for noget kriminelt, og når vi så slår ham op, ruller den*

⁶⁵ *Den Korte Avis* 8/4 2013 (<http://denkorteavis.dk/2013/nye-choktal-for-kriminelle-asylansogere/>). Rigspolitiet henstilling til politikredsene juli 2013 på basis af Kriminalregistrets 2011-statistik. Forf. har ikke kunnet lokalisere henstillingen på nettet.

⁶⁶ *Den Korte Avis* 26/11 2012, <http://denkorteavis.dk/2012/unge-kriminelle-indvandrere-haerger-kobenhavn/>

⁶⁷ 20/2 2014. <http://denkorteavis.dk/2014/politiet-asylansogere-kan-rasere-og-smadre-et-center-uden-at-det-far-konsekvenser/>

ene lovovertrædelse og dom efter den anden frem på skærmen. ... De opdager også hurtigt, at de kan få asyl, uanset om de begår kriminalitet eller overfalder personalet i et asylcenter, så når de har fået asyl og kommer ud i samfundet er det for mange af dem med den holdning, at i Danmark er der ingen konsekvens. Her kan man opføre sig, som man vil.”

Private kilder hos politiet i en af de hårdest belastede politikredse har fortalt en af forfatterne, at ca. tre fjerdedele af kriminalpolitiets tid dér nu går med fremmedkriminalitet. Der er derfor ikke mere ressourcer til at efterforske almindelig kriminalitet, herunder socialbedrageri samt ”almindelig snyd og fup”, som det kaldes, men kun det, ”der gør ondt”.

I det hele taget ser det ikke længere ud til, at politiet er i stand til at beskytte borgene selv mod kriminelle, der lader sig identificere. I *Den Korte Avis* berettes f.eks. om, hvorledes Sandholmlejren var blevet til et asyl for kriminelle. Lejren flød med stjålne mobiltelefoner mv., men Nordsjællands Politi kunne ikke gå ind i lejren for at beslaglægge de stjålne genstande og anholde de kriminelle asylansøgere.⁶⁸

I offentligheden er problemet da også længe blevet oplevet som alvorligere, end de ovennævnte officielle tal viser. Det billede, der tegner sig på nethinden, beskrives meget godt f.eks. i *Nyhedsavisen* 5/11 2007: ”Knivoverfald, gaderøverier og tilfældig vold er blevet hverdag i de danske byer. Og alt for ofte er forbryderne børn og unge med anden etnisk baggrund end dansk. Meget tyder på, at problemet vokser måned for måned.”⁶⁹ I København havde ca. to ud af tre af de unge under 18 år, der på tidspunktet (dvs. i 2007) blev fremstillet i dommervagten for røveri eller vold, anden etnisk baggrund end dansk. I Gjellerupparken i Århus havde 16 pct. – dvs. flere end hver sjette af drengene i aldersgruppen 10 til 17 år – været sigtet for overtrædelse af straffeloven for røveri, vold, hærværk eller tyveri. Antallet af sigtelser mod områdets unge blev fordoblet fra 2005 til 2006. 85 pct. af områdets beboere var på tidspunktet ”nydanskere” primært fra lande i Nordafrika og Mellemøsten. Halvdelen af de unge, der idømtes den såkaldte ungdomssanktion – et behandlingsforløb for unge kriminelle, var af anden etnisk oprindelse end dansk.

”Kriminalitet” eller kamp mod det danske samfund?

Det må i øvrigt bemærkes, at dele af kriminaliteten i disse år via det voksende antal militante, terrorberedte muslimer er i færd med at udvikle sig til en regulær kamp mod det danske samfund:

Den 28/5 2014 offentliggjorde Center for terroranalyse, CTA, en rapport om den aktuelle trussel mod Danmark. Centret består af sagkyndige for Forsvarets Efterretningstjeneste, Politiets Efterretningstjeneste, Udenrigsministeriet og Beredskabsstyrelsen. Rapporten har titlen *Danske islamistiske miljøer med betydning for terrortruslen mod Danmark*, og den beskriver de islamiske miljøer, som findes omkring de større danske byer, især København, Aarhus og Odense.⁷⁰ Der er tale om grupperinger på nogle hundrede mennesker, som ikke blot fører en verbal hetz mod Danmark, men som anses aktivt at planlægge terror.

⁶⁸ 19/12 2013. http://denkorteavis.dk/2013/sandholmlejren-3/?utm_medium=newsletter_ubivox&utm_source=20131219_Lars%20L%C3%B8kke%20har%20en%20skjult%20strategi.%2019.december%202013&utm_campaign=Lars%20L%C3%B8kke%20har%20en%20skjult%20strategi.%2019.december%202013

⁶⁹ <http://avisen.dk/unge-indvandrerer-goer-danske-gader-usikre-041107.aspx>

⁷⁰ <https://www.pet.dk/Nyheder/2014/~~/media/CTA/CTAanalyseMiljoeerDK.pdf.ashx>

Se tilsvarende Europol 29/5 2014:

“Returning fighters from Syrian conflict cause concern in the EU ... The presence of potential or experienced terrorists in the EU, as evidenced by the number of arrests in 2013* for offences related to

Det fastslås i rapporten at: *"... der er personer i de islamistiske miljøer, der deler en militant islamistisk ideologi, og som har intention om at begå terrorhandlinger i Danmark. CTA vurderer desuden, at personer fra islamistiske miljøer under deres ophold i Syrien har opnået konkrete, militære færdigheder, der vil kunne anvendes til at gennemføre terrorangreb i Danmark eller mod danske interesser i udlandet."*

Rapporten beskriver, at de muslimske grupper søger at radikalisere unge muslimer i en militant retning gennem undervisning i visse moskeer, i private hjem og via sociale medier såsom Facebook. *"Nogle af de involverede radikalisatorer i rekrutteringen af unge til miljøerne er kendt af PET fra tidligere danske terrrorsager."*

Centret for terroranalyse understreger endvidere den særlige risiko for et samarbejde mellem almindelige kriminelle grupper og de islamiske grupperinger: *"... der er en stigende tendens til, at kriminelle med anden etnisk baggrund færdes i islamistiske miljøer. CTA vurderer, at den tætte kontakt til kriminelle kan lette adgangen til våben..."* ... *" der er en stigende tendens til, at kriminelle færdes i eller tilslutter sig islamistiske miljøer, som sympatiserer med militant islamisme."* Det understreges i forbindelsen, at hjemvendte fra Syrien, der har været i forbindelse med militant islamistiske miljøer i Danmark, og som samtidig har en tilknytning til kriminelle miljøer, potentielt har nemmere adgang til finansiering, våben og sprængstoffer og derfor kan udgøre en særlig trussel.

Den kendte terrorforsker Magnus Ranstorp, forskningsleder ved Forsvarshögskolan i Stockholm er enig i rapportens indhold. Til Jyllands-Posten^[71] udtaler han: *"Den øgede tilknytning til det kriminelle miljø i Danmark er usædvanligt i forhold til andre lande i Europa. Hjemvendte krigere skaber en stor national sikkerhedsrisiko for Danmark. Mange er traumatiserede, når de vender hjem, men nogle er også mere radikale og har fået kontakter, som er villige til at finansiere et angreb. Når man har dræbt i Syrien, bliver det også nemmere at dræbe i Danmark. Danmark lever på lånt tid i forhold til at forhindre et terrorangreb."* Chefen for PET Søren Jensen supplerer sammesteds: *"Vi har tidligere set eksempler på, at herboende begår selvmordsattentater, og vi har set det nu i Irak. Forskellen er, at både rejserne til Syrien og antallet af selvmordsbombere indenfor en kort periode, sammenholdt med den radikalisering og de færdigheder, der læres i konfliktzonen, samlet set betyder, at vi er bekymrede for, at nogle kan finde på at gøre det samme i Danmark. En anden bekymring er, at vi vurderer, at det ser ud som om, at der er sket en forråelse af det islamiske, militante miljø."*

1.4. Demokrati, ytringsfrihed og psykologisk manipulation

---

terrorism, is a serious cause for concern. The phenomenon of religiously inspired terrorism figures prominently in the newly released EU Terrorism Situation and Trend Report (TE-SAT) 2014 published by Europol, based on input from EU Member States and other partners.

In the wake of the Syrian conflict, the threat to the EU is likely to increase exponentially. European fighters, who travel to conflict zones, are assessed as posing an increased threat to all EU Member States on their return. They may seek to set up logistical, financial or recruitment cells, and may act as role models to individuals within extremist communities – further enhancing their capacity to encourage others to travel. In addition, their resolve is likely to have strengthened in the conflict zones, and they may have gained the skills and contacts to carry out attacks in the EU. There is no overall official figure available regarding EU citizens travelling to take part in the conflict in Syria, but estimates suggest that, by the end of 2013, they numbered between 1200 and 2000. Although depending on the developments in Syria, this number might possibly increase during 2014."

<https://www.europol.europa.eu/content/returning-fighters-syrian-conflict-cause-concern-eu>

^[71] 29/5 2014.

Af Ole Hasselbalch

En alvorlig konsekvens af udviklingen er det tryk, ytringsfriheden er kommet under. Dette pres undergraver folkestyrets fundament og dermed selve samfundsordenen.

Demokrati, totalitarisme og ytringsfrihed

Ideen i et folkestyre er, at *folket* og ikke en selvudpeget elite, enevældig konge eller diktator skal styre. Ideen er endvidere, at dette folk skal have mulighed for at tage stilling på et *sagligt* grundlag, dvs. ud fra en så sikker viden om fakta, som det er muligt at skaffe, og ud fra kendskab til den bredest mulige vifte af vurderinger, disse fakta kan give anledning til. Det er derfor helt centralt i et folkestyre, at *alle* facts vedrørende samfundsforhold og synspunkter på samme frit kan bringes frem til diskussion uden risiko for strafforfølgning, repressalier og negative konsekvenser i de hele taget.

Den bagved liggende tankegang er den, at ét eller få mennesker hverken kan rumme al relevant viden eller anlægge alle relevante vurderinger, og at menneskelivet heller ikke hverken kan eller bør reguleres én gang for alle i henhold til en ideologisk eller religiøs formel. Tværtimod skal borgerne tage stilling på grundlag af seriøs undersøgelse af de relevante fænomener og en derpå følgende, tilbundsgående diskussion af de muligheder og perspektiver, som tegner sig herudfra. Det anerkendes med andre ord ikke, at enkeltpersoners stillingtagen på et muligt ufuldstændigt grundlag, endsige at tankespind, spekulation og myter skal være grundlag for politisk stillingtagen. Tværtimod skal politiske beslutninger bygges på *kendsgerninger*, der er fundet frem ved hjælp af de metoder, som erfaringsmæssigt er bedst til at skaffe (sikker) viden, og på en fri, offentlig debat på dette grundlag.

Denne debat konkluderes i Danmark af Folketinget, der tager stilling til, hvad der skal foretages, og hvad der skal være gældende ret i landet. Det sker i princippet først, når alle borgere har haft mulighed for at komme frem med det, de ved, og for at tilkendegive sig i debatten, så at alle argumenter bliver slebet imod hinanden. Enhver har på den måde adgang til med deres egne synspunkter og oplysninger at påvirke Folketingets endelige stillingtagen. Derfor kan ingen anden instans overtage Tingets funktion.

Modsætningen hertil er de totalitære tankesæt, der f.eks. var repræsenteret i kommunismen og nazismen, og som i dag legemliggøres i islam (se nedenfor under 1.5). I et totalitært system er opfattelsen således den, at det er muligt at udtænke – eller at der måske naturgivent på historisk, moralsk eller religiøst grundlag allerede findes – en ideel formel for, hvorledes menneskelivet skal leves. Efter denne tankegang er der ingen grund er til, at borgerne udveksler information og synspunkter om politiske anliggender, så vidt som at levereglerne udtænkes eller klarlægges af nogle få, evt. ligefrem kun en enkelt person (”føreren” eller ”profeten“). Denne ”elites” opgave er herefter at indpasse samfundet i den ramme, formelen anviser. Beslutninger træffes med andre ord af eliten, alle skal rette ind efter dem, og der er ikke brug for nogen offentlig diskussion om det, der træffes beslutning om.

Det totalitære tankesæt er således elitært, intolerant og statisk, fordi det hævder at repræsentere det rigtige og som regel også det evigtgyldige, som er hævet over almindelige menneskers kritik. Derfor skal samfundet indrettes på en måde, der afspejler ideologien (dvs. i praksis *elitens* erfaringer og mål). Følgelig anses som regel også ethvert middel tilladeligt, som er nødvendigt for at gennemdrive idealet for samfundets indretning og forhindre debat, der bygger på ”forkerte” præmisser.

Ytringsfrihedens nødvendige begrænsninger

Ytringsfriheden er altså hovedaksel for folkestyret. Men selv i et folkestyre kan friheden til at ytre sig dog ikke være fuldstændig ubegrænset.

Den del af vor lovgivning, der hjemler de nødvendige begrænsninger, er indrettet ud fra moralske vurderinger mht. til, hvad der *bør* kunne udtrykkes frit. Der findes nemlig ingen matematisk formel for, hvilken grad af ytringsfrihed, der er nødvendig, for at man kan tale om et folkestyre. I pagt med det ovenfor opridsede tankesæt bag vor samfundsorden sættes grænsen for, hvad danske borgere har lov til at ytre, imidlertid som udgangspunkt ud fra, hvad der *kunne* være en gyldig sandhed eller et sagligt, dvs. i sammenhængen muligt relevant argument.

Det er således i Danmark i princippet ikke ulovligt at offentliggøre gyldige facts og saglige synspunkter på dem. Lovgivningen begrænser kun ytringsfriheden i de tilfælde, hvor en ytring kan true andres fysiske eller mentale sundhed eller sikkerhed, eller hvor der er tale om regulær tilsvining, bedrag, afpresning o.lign., samt endelig – mere problematisk – via straffelovens blasfemi- og såkaldte racismebestemmelser.

Det er gode grunde til at have en vid ramme for ytringsfriheden. Det, et menneske ikke véd, kan jo nemlig efter sagens natur ikke indgå i hans billede af virkeligheden. Og hvordan skulle han (eller hun) så kunne tage politisk stilling på en fornuftsbetonet måde i stemmeboksen? Bl.a. af den årsag sikrer Grundloven gennem de heri hjemlede frihedsrettigheder borgeren mulighed for at mene og argumentere for *hvad som helst* og binder ham i modsætning til mange andre landes forfatninger ikke op på at skulle tilslutte sig *bestemte* etiske værdier. Herunder sikrer den religionsfrihed, når blot religionsudøvelsen ikke strider med sædeligheden eller den offentlige orden.⁷²

Hvad er censur?

Den ytringsfrihed, folkestyreordningen forudsætter, at borgerne har, kan i praksis begrænses på mange måder:

- Selve den fysiske kommunikation mellem borgerne kan forhindres, allerede inden den kommer i stand. Mediet – aviser, radio, TV mv. – kan eksempelvis forhåndscensureres. Og møder, på hvilke uønskede ytringer må ventes at forekomme, kan forbydes eller forhindres, ligesom foreninger, der er forum for sådanne, kan forbydes eller saboteres. Dansk lovgivning, herunder Grundloven fokuserer *netop* på at forhindre direkte forhåndscensur i disse former.
- Der kan imidlertid også skabes et gruppe- moralsk eller andet pres, som tjener til at holde den, der ønsker at ytre sig, tavs, eller som dog lammer det organ, han skal bruge til at viderekommunikere sit stof – f.eks. pressen eller internetudbyderen. Eller den, der vil ytre sig, kan tilsværtes, så at det alligevel er nytteløst for pågældende at søge at komme til orde, eftersom han eller hun alligevel ikke kan ventes at blive hørt eller forstået af andre i henhold til det sagte. Slige midler kan i Danmark anvendes ret frit – og det bliver de.
- Det kan også være tale om en *efterfølgende* direkte eller indirekte censur. F.eks. kan der være hjemlet straf for at *have* ytret sig på en bestemt måde. Som et af de få eksempler på en sådan lovhjemlet ordning kan nævnes injurielovgivningen (se nedenfor) og straffelovens ”racisme”paragraf (se nedenfor under 1.7). Der kan imidlertid også efterfølgende fremprovokeres og iværksættes civile reaktioner på

⁷² Grundlovens § 67: ”Borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning, dog at intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden.”

uønskede ytringer – eksempelvis afskedigelse, erstatningskrav mod den ytrende samt hærværk og fysisk vold som repressalie. Sligt foregår jævnligt.

- Endelig kan *virksomheden* af en uønsket ytring naturligvis efterfølgende neutraliseres med illoyale meningspåvirkningsmidler, f.eks. løgn om og tilsvining af ophavsmanden. Dette er ligeledes en ret udbredt metode på dansk grund.

Injurielovgivningen

Injurielovgivningen diskuteres ofte i de nævnte sammenhænge, fordi den på en modsætningsfyldt måde udgør både et værn mod sværtning og dermed mod indirekte censur, og samtidig en begrænsning af ytringsfriheden.

Injuriereglerne findes i straffelovens 27. kapitel. De væsentligste er følgende:

Efter lovens § 267 straffes den, som krænker en andens ære ved

- 1) fornærmelige ord eller handlinger eller
- 2) ved at fremsætte eller udbrede sigtelser (dvs. beskyldninger for forhold, hvis rigtighed lader sig bevise) for et forhold, der er egnet til at nedsætte den fornærmede i medborgeres agtelse,

med bøde eller fængsel – såfremt sigtelsen fremsat eller udbredt mod bedre vidende, eller uden rimelig grund til at anse den for sand (bagvaskelse) i indtil 2 år.

Der er imidlertid en meget væsentlig undtagelse. Ifølge § 269 er en sigtelse således som udgangspunkt straffri, hvis dens sandhed bevises, såvel som når den, der i god tro fremsætter sigtelsen, har været forpligtet til at udtale sig eller har handlet til berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv. Straffen for en sigtelse kan ligeledes bortfalde, når der oplyses omstændigheder, som gav føje til at anse sigtelsen for sand. Er sigtelsens fremsættelse ved sin form utilbørligt fornærmende, eller har der ikke været rimelig anledning til at fremsætte fornærmelsen, *kan* der dog pålægges straf, *selv om* sandhedsbevis føres, § 270.

Straffen for injurier kan i øvrigt ifølge § 272 bortfalde, når handlingen er fremkaldt ved utilbørlig adfærd af den forurettede, eller denne blot har øvet gengæld mod fornærmeren.

Er en ærefornærmende sigtelse ubeføjet, kan den kræves ”mortificeret” (dvs. kendt ”død og magtesløs”), § 273. Den, der dømmes for en ærefornærmende sigtelse, kan endvidere dømmes til at betale et beløb til omkostningerne ved kundgørelse i en eller flere offentlige tidender enten af dommens konklusion alene eller tillige af domsgrundene, § 273.

Altså for at resumere på et jordnært plan: Rent nedsættende bemærkninger af grovere karakter, hvis faktuelle sandhedsværdi af den grund ikke lader sig efterprøve, er *altid* ulovlige.

Oplysninger om faktiske forhold, hvis sandhed lader sig bevise, er derimod tilladelige, *uanset* at de er krænkende, *hvis* vel at mærke dette sandhedsbevis føres.

Injuriereglerne værner i en vis udstrækning mod indirekte censur i form af sværtning. Til gengæld kan der ikke ses bort fra, at de lægger uhensigtsmæssige bånd på ytringsfriheden, idet selve *risikoen* for at blive (injurie)sagsøgt udgør en ytringsfrihedsbegrænsning. Dette har marginalgrupper på begge sider af det politiske spektrum og en del skøre mennesker opdaget. Det forekommer således, at sådanne grupper og enkeltpersoner injuriersagsøger ubekvemme personer for at lukke munden på dem. Det sker evt. i omfattende, komplicerede og for den injuriersagsøgte yderst kostbare retssager, så at han eller hun allerede af den grund ikke har mulighed for at betale advokatregningen for et ordentligt forsvar og derfor bliver dømt eller nødes til at trække det sagte tilbage.

Psykologisk censur og manipulation

Adressaten for et budskab – offentligheden – kan altså afskæres fra det ved regulær fysisk forhåndscensur af afsenderen eller på grund af dennes frygt for de negative følger af at lukke munden op, det være sig straf eller repressalier (f.eks. erstatningssøgsmål, hærværk eller offentlig udhængning). Ved *psykologisk manipulation* kan der imidlertid nås det samme som ved censur i disse former. Ved sådan manipulation kan det f.eks. sikres, at adressaten – dvs. offentligheden – afskærer sig selv fra at lytte, ikke hæfter sig ved det sagte eller ikke tror på, hvad der fortælles. Og det er jo altså ligeegyldigt, om en ytring ikke kommer ud, fordi den bortcensureres fysisk eller blokeres med psykologiske midler, eller om den kommer ud og derefter elimineres med disse midler. I øvrigt kan der også ved psykologisk påvirkning skabes indtryk af et faktum, som i virkeligheden slet ikke eksisterer.

Metoderne til illoyal psykologisk påvirkning (manipulation) er mange, men nogen af de mest anvendte er følgende:

- Når rationel tænkning vil føre til de modsatte konklusioner af dem, manipulatøren ønsker, kan denne vælge at trække på publikums *følelser* i stedet for at tale til forstanden. ”Følelspianisten” kan med andre ord spille på de positiv- eller negativ*fornemmelser*, vi alle rummer, og appellere til disse i stedet for at holde sig til de foreliggende facts og sagligt funderede argumenter.
- De fleste er tilbøjelige til at tro, at der trods alt nok er noget om det, de får fortalt. Selv en plat løgn vil følgelig som regel blive troet i en eller anden grad – vi vil gå ud fra, at den nok rummer en eller anden kerne af sandhed. Er løgngen oven i købet underholdende, vil den også med stor sandsynlighed blive eftersnakket og derved mangfoldiggøre sig selv. Selv sande oplysninger lader sig af den grund imødegå med lodrette løgne. Der går jo sjældent røg af en brand ... vel?
- Det er problematisk at lyve direkte, eftersom en direkte løgn risikerer at blive afsløret. I konsekvens heraf vil en manipulatør evt. nøjes med blot at vise de *dele* af sandheden, som støtter det billede, han gerne vil have sat på nethinderne (man taler om den ”sorterede” sandhed). Eller han vil dog søge at fokusere publikums opmærksomhed *udelukkende* på disse dele. Samtidig vil han prøve at holde oplysninger, som taler i anden retning, væk fra publikums synsfelt.
- Manipulatøren kan søge at fremelske den opfattelse, at der er visse ting – nemlig dem, han søger at undertrykke – publikum af *moralsk/etiske grunde* ikke bør sætte sig ind i eller mene, og/eller at de, der siger eller mener det uønskede, er skøre eller uædle mennesker, man ikke skal lytte til.
- En effektiv metode til at få nogen til at lytte til bestemte oplysninger og argumenter og forkaste andre er at hhv. *negativ- eller positivstemple eller koble* (”stemplings- og koblingsknebet”). F.eks.: ”Han er jo ekstremt højreorienteret”, eller ”han er set i selskab med nynazister”. Sådanne stemplinger/koblinger kan skabes med ord alene, men de kan også skabes via billeder eller ved lyd, der bringes i tilknytning til det, der ønskes negativt eller positivt ladet. Flygtningeproblematikken kan f.eks. omtales ledsaget af billeder af udsultede børn. En farvelægning behøver i øvrigt heller ikke at være direkte, men kan ske gennem sidebemærkninger/sideoplysninger som lader forstå, det er en *selvfølge*, at det forholder sig som i sidebemærkningen/oplysningen anført.
- Det betyder meget for de fleste mennesker at være på den ”rigtige” side i samfundet eller gruppen. En virkningsfuld metode til at få nogen til at acceptere bestemte synspunkter eller oplysninger og udelukke andre er derfor at forme deres indtryk af,

hvad "man" mener (det konstruerede gruppepres). Hvis det f.eks. lykkes at give et menneske fornemmelsen af, at "man" er positivt stemt over for noget, eller at "man" har sikker dokumentation for, at det forholder sig på en bestemt måde, tør de færreste protestere. Tværtimod vil den, der føler sig udsat for et gruppepres af den art, ofte søge at opnå popularitet ved at eftersnakke det, "man" formodes at mene eller vide.

Medieansvarsloven

Et demokratisk samfund kan ikke fungere uden en presse – aviser, radio og TV – til at kanalisere relevante facts og indlæg i den offentlige debat. Som det vil kunne ses af ovenstående om censurens former og om metoderne til at manipulere folk, har pressen imidlertid mulighed både for at drive usaglig såvel direkte som indirekte censur og for at manipulere offentligheden på anden vis. Medieansvarsloven med de hertil knyttede såkaldte presseetiske regler regnes for det væsentligste værn imod pressemissbrug af denne art.

Denne lov gælder for 1) alle indenlandske periodiske skrifter, herunder billeder og lignende fremstillinger, der trykkes eller på anden måde mangfoldiggøres, 2) lyd- og billedprogrammer, der spredes af DR, TV 2/DANMARK A/S, de regionale TV 2-virksomheder og foretagender, der har tilladelse til eller er registrerede til at udøve radio- eller fjernsynsvirksomhed, 3) tekster, billeder og lydprogrammer, der periodisk udbredes til offentligheden, såfremt de har karakter af en nyhedsformidling, som kan ligestilles med en sådan, dog at foretagender under punkt 3 skal indgive anmeldelse for at være omfattet.

Loven rummer tre hovedelementer: 1) Den bestemmer hvem – redaktør, forfatter osv. – det ansvar påhviler, der kan blive tale om, såfremt der offentliggøres noget ulovligt, f.eks. injurierende, 2) den autoriserer et sæt særlige såkaldte "presseetiske" regler, 3) den bestemmer, at en forurettet kan forlange at få offentliggjort et "genmæle".

Overholdelsen af de presseetiske regler og genmæleretten påses af et særligt pressenævn. Dette har en højesteretsdommer som formand. Nævnet er desuagtet *ikke* et neutralt sammensat klageorgan, men derimod organ for pressens *selv*kritik. Efter Nævnets sammensætning har pressens repræsentanter således den dominerende indflydelse på afgørelserne.

Nævnet kan 1) udtale kritik i anledning af et medies manglende overholdelse af de omtalte presseetiske regler. Herunder kan nævnet 2) kritisere, at mediet ikke på eget initiativ har berigtiget forkerte oplysninger, som der nemlig er pligt til efter de presseetiske regler. Endvidere kan Nævnet 3) pålægge mediet snarest muligt at offentliggøre en kendelse fra Nævnet i et af dette bestemt omfang. Fremdeles kan Nævnet 4) pålægge et medie at offentliggøre et genmæle fra klager. Og også her 5) kan Nævnet pålægge mediet at offentliggøre afgørelsen eller en del af den. Derimod kan Nævnet ikke pålægge straf eller erstatning.

Ifølge de presseetiske regler er det massemediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Nævnet er imidlertid ikke særlig villig til at tage højde for den *psykologiske* virkning af en offentliggørelse. En sådan kan derfor udmærket indrettes, så at det *indirekte* sagte, billedsætningen osv. giver publikum et vildledende indtryk.

I indledningen til de presseetiske regler hedder det også, at det er et brud på god presseskik at hindre offentliggørelse af informationer af væsentlig betydning for offentligheden. Medierne skal altså forvalte nyhedsstoffet på saglig vis. Men *hvad* der er en væsentlig nyhed er meget langt et redaktionelt skøn, så i praksis skal der noget ganske særligt til, for at "non-information" kritiseres af Nævnet.

De presseetiske regler bestemmer endvidere, at urigtige meddelelser skal berigtiges af redaktionerne på disses eget initiativ, hvis og så snart de får kendskab til fejl af betydning. Det

hører imidlertid til sjældenhederne, at medierne har berigtiget de ”historier”, der måske mest påkaldte sig en korrektion.

Om genmæleordningen bestemmer loven, at en anmodning om genmæle over for bragte oplysninger af *faktisk* karakter, som er egnet til at påføre nogen økonomisk eller anden skade af betydning, skal tages til følge, medmindre oplysningernes rigtighed er utvivlsom. Der har været en lang række sager om, hvorvidt en offentliggørelse blot udtrykker mediets egen *holdning* og således ikke indeholder oplysninger af ”*faktisk karakter*”. Og medierne er gennemgående trevne med at acceptere at blive modsagt i et genmæle, uden at dette normalt kritiseres af Nævnet, der som regel bare henviser til, at det ikke er en oplysning af faktisk karakter, der klages over.

Selve genmælet skal endvidere efter loven i alt væsentligt begrænses til de nødvendige *faktiske* oplysninger. Det må således i princippet ikke indeholde vurderinger, f.eks. af kulturel, moralsk eller politisk art, som indebærer en meningstilkendegivelse. End ikke et genmæle med faktuelle oplysninger, som *afsluttes* med kommentarer og konklusioner, opfylder lovens krav. Et genmæle holdt inden for de rammer, loven opstiller, er derfor uhyre vanskeligt at udforme og vil overhovedet kun vanskeligt blive forstået af dem, det retter sig til.

De redskaber, loven giver en forurettet i hænderne, er således ikke tilstrækkelige.⁷³

Den ”frie” presse

Hvis ikke der er et *alsidigt* og *sikkert* informationsgrundlag for politikere og vælgere at træffe beslutning ud fra, mister folkestyret sin mening. Der er derfor gjort meget for at sikre, at dette grundlag er i orden. Som eksempler kan nævnes det alsidighedskrav, Danmarks Radio efter loven skal overholde,⁷⁴ og biblioteksvæsenets tilsvarende pligt til at sikre borgerne et alsidigt udbud af bøger og skrifter.⁷⁵

Den bedste garanti for, at borgerne får et alsidigt udbud af information, antages imidlertid ikke at ligge i den slags formelle forskrifter, som nemlig kan omgås, men i en vidtgående *pressefrihed*, dvs. frihed til at virke som massemedie og frihed for massemedierne til at bringe det, de finder relevant. På den måde forudsættes det, at *alt* relevant vil komme frem et eller andet sted. Kun de ovenfor nævnte få regler værner derfor mod pressemisbrug.

Der ligger imidlertid et skisma mellem på den ene side pressens rolle som informationsformidler i demokratiets fødelinje og på den anden side *netop* den meget betydelige frihed, pressen nyder på dansk grund: Denne store frihed er således nem at misbruge – herunder således at et evt. misbrug sløres.

⁷³ Se Ole Hasselbalch i *Ugeskrift for Retsvæsen* 2012 B s. 351 ff. Konklusionen er ikke ændret efter den ændring af mediansvarsloven og de presseetiske regler, som fandt sted i 2013.

⁷⁴ Lov om radio- og fjernsynsvirksomhed § 10: *Den samlede public service-virksomhed skal via fjernsyn, radio og internet el. lign. sikre den danske befolkning et bredt udbud af programmer og tjenester omfattende nyhedsformidling, oplysning, undervisning, kunst og underholdning. Der skal i udbuddet tilstræbes kvalitet, alsidighed og mangfoldighed. Ved programlægningen skal der lægges afgørende vægt på hensynet til informations- og ytringsfriheden. Ved informationsformidlingen skal der lægges vægt på saglighed og upartiskhed. Programvirksomheden skal sikre befolkningen adgang til væsentlig samfundsinformation og debat. Der skal endvidere lægges særlig vægt på dansk sprog og dansk kultur. Programvirksomheden skal endvidere afspejle bredden i produktionen af kunst og kultur og give programtilbud, som reflekterer mangfoldigheden af kulturinteresser i det danske samfund.”*

⁷⁵ Bibliotekslovens § 2: *”Folkebibliotekernes formål opfyldes gennem kvalitet, alsidighed og aktualitet ved udvælgelse af det materiale, der stilles til rådighed. Ved udvælgelsen må alene disse kriterier, ikke de i materialet indeholdte religiøse, moralske eller politiske synspunkter, være afgørende.”*

Det væsentligste problem i så henseender er, at det er let – også for en journalist – ubevidst at komme til at ligge under for sine egne, personlige holdninger. Selv præsentationer, der i *principper* burde være objektive fremstillinger af facts og fremlæggelse af *alle* relevante argumenter, modelleres derfor ofte – ubevidst – iht. journalisternes eget tankekoncept og politiske opfattelse og dermed typisk de tankeparadigmer, der er oppe i tiden (det der er kaldt den ”politiske korrekthed”). Hvis en bestemt hældning af den art får bred udbredelse blandt journalister, vil forudsætningen om, at pressen er alsidig, ikke blive opfyldt.

Hvad dette angår, ligger det således, at journalister gennemgående befinder sig til venstre på det politiske spektrum. Senest er det kommet frem i en norsk undersøgelse,^[76] der er refereret i fagbladet *Journalisten*:^[77] Hver tredje danske journalist ville stemme radikalt, og fire ud af fem ville stemme på den socialdemokratiske/radikale regering eller Enhedslisten. Kun 1 pct. ville stemme på Dansk Folkeparti, og kun 11 på Venstre. 5 pct. ville stemme på Liberal Alliance, og 2 pct. ville stemme på De Konservative.

Til dette mere almene problem kommer, at de traditionelle journalistiske dyder, ifølge hvilke *objektivitet* i stofbehandlingen bør være den overordnede ledestjerne for journalistisk virksomhed,^[78] gennem nogle årtier har været sat i skyggen af helt andre holdninger til selve *formidlingsopgaven*. Herved er også grænserne for, hvad der er en acceptabel fremstillingsteknik for en journalist, og hvad der er manipulation, i nogen grad gået i opløsning.

Uerkendt af den bredere offentlighed skabtes således gennem 1970’erne og 1980’erne en journalistik, der har politisk påvirkning som mål i stedet for objektiv nyhedsformidling:

Nyhedsformidling (i bred forstand) har flere former. De vigtigste er reportagen, referatet og kommentaren. Det var helt op til midten af 1970’erne en grundsætning, at al reportage og referat skulle være objektiv, dvs. loyal over for begivenheden og den refererede. Hvad angår stofvalget, var det endvidere – ifølge de traditionelle journalistiske idealer – således, at *publikums* behov skulle være udslagsgivende.

I midten af 1970’erne trådte imidlertid en række marxistiske presseideologer ind på scenen, og disses grundtanke var, at pressen i det ”kapitalistiske” samfund tjente til at opretholde magthavernes positioner. Følgelig kunne den marxistiske (som i reglen kaldtes ”socialistiske”) journalist ikke arbejde efter den ”borgerlige” presses traditionelle koncept. I stedet måtte han søge at få ”proletariatet” (altså læserne, seerne og lytterne), til at forstå, at det bliver udnyttet og ”fremmedgjort”, og til at reagere over for ”udbytterne”.^[79]

^[76] Skandinavisk medieundersøgelse præsenteret på Nordiske Mediedager i 2012, <http://www.tv2.no/nyheter/innenriks/politikk/seks-av-ti-journalister-stemmer-roedgroent-3777751.html#.UsbcSxN7y71>.

^[77] *Journalisten* 10/5 2012 <http://journalisten.dk/hver-tredje-danske-journalist-ville-stemme-radikalt>.

^[78] Eller som det siges i en af de presseretlige fremstillinger, bestræbelsen på at ”at skildre og belyse, hvad der foregår i virkeligheden, med korrekt information”. Se Oluf Jørgensen, *Det handler om ytringsfrihed. Mediejura*, s. 184.

^[79] Det strategiske grundlag for denne kæntring og for misbruget af journalistens ”gatekeeper”rolle er samlet i rapporten *Ikke et ord om ytringsfrihed*, som er skrevet af en gruppe elever og lærere på Journalisthøjskolen.(Eigil Andersen m.fl., 1977). Heraf fremgår, at samfundsændringen skal skabes gennem behændig dokumentation og perspektivering af stoffet. Presseforskeren professor Niels Thomsen skrev allerede i *Berlingske Tidende* 17/12 1977, at det ville være farligt at betragte rapporten som en sommerspøg. Den måtte efter hans opfattelse snarere vurderes som ”et logisk led i et program for journalisthøjskoleelevers fremtidige virksomhed. Det er en simpel variant af det ret åbenlyse politisk motiverede embedsmisbrug, som er blevet udbredt på danske kultur-, uddannelses- og medieinstitutioner i de senere år. Frem dine egne synspunkter med alle midler og ved hver en given

Denne marxistisk inspirerede journalistiks mål var *ikke* at sikre en objektiv nyhedsformidling som grundlag for vælgerne *egen* stillingtagen i et folkestyre. Den var derimod at inspirere til en "samfundsforandring". En marxistisk (inspireret) journalists mission var således *ikke* neutralt at forelægge vælgerne fakta, som de herefter selv kunne tage stilling til. Aller helst skulle vælgerne blot uden videre acceptere de (socialistiske) sandheder, journalisten præsenterede dem for.

Det siger sig selv at kæntringen naturligvis ikke blev præsenteret på den måde – den blev tværtimod tilsløret derved, at den nye journalistiske form kaldtes "kritisk" journalistik, hvilket jo lyder meget tilforladeligt. Tilhængerne af den "kritiske" journalistik forlod imidlertid de principper for pressens virksomhed, der nødvendigvis må overholdes, hvis et folkestyre overhovedet skal fungere efter hensigten, til fordel for de principper, som gælder for nyhedsformidlingen i totalitære samfund.

Et sådant spring kunne ikke forventes accepteret i offentligheden, hvis det blev gjort i det åbne og på én gang. For at gøre den "kritiske" journalistik spiselig, omdefinerede dens arkitekter derfor også, hvad "objektivitet" er. Med basis i teoretiske overvejelser om, at det alligevel er umuligt at være helt objektiv, fremstillede de det således som journalistisk tilladeligt, ja endog rigtigst, at udforme reportagen og referatet efter, hvad der tjente "samfundet" (læs samfundsomvæltningen). Danmarks Radios (DR) satte ligefrem (internt) et arbejde i gang med sigte på at retfærdiggøre en omdefinition af, hvad objektivitet overhovedet er. I rapporten *Objektivitet – virkelighed – beskrivelse – formidling*^[80] nåede man således frem til, at journalistens (personlige) skøn skulle være afgørende for, *hvad* DR bragte, og *hvordan* det bragtes.^[81]

På den måde blev metoder, som tidligere ville være blevet betragtet som dårlig, ja endog uetisk journalistik, fordi de virkede manipulatorisk, først gjort acceptable og sidenhen ligefrem respektable.

Den "kritiske" journalistik indebar i øvrigt ikke blot en omkalfatring af objektivitetskravet og fremstillingsteknikken. Den anså det ved *udvælgelsen* af, hvad der overhovedet var viderebringelsesværdigt stof, heller ikke for afgørende, hvad læserne, lytterne og seerne *selv* interesserede sig for. Dette ansås således ikke nødvendigvis "informativt" for dem. Derfor skulle journalisten først og fremmest vælge sit stof efter, hvad "*samfundets*" behov krævede. I konsekvens heraf blev det også gjort legitimt at *fravælge* stof, som ikke rummede de efter journalistens skøn tilstrækkelige "informative" elementer – og omvendt at fremhæve det, som kunne tjene "samfundsudviklingen" (den sorterede sandhed).

For at illustrere: Selv om en person med "forkerte" meninger sagde noget fornuftigt, kunne han iht. det nye koncept ikke regne med at få det sagte ud til offentligheden gennem "kritiske"

lejlighed! For tilhængere af en autoritær samfundsopfattelse er dette jo indlysende. Hvis man er parat til at tilsidesætte parlamentarismen og retsstaten hvorfor skulle man så respektere embedsforpligtelser og indgåede aftaler? Ja hvorfor skulle man ikke kræve retten til politisk embedsmisbrug i demokratiets og ytringsfrihedens navn?"

^[80] 1978, Gunnar Noren m.fl.; af indlysende grunde ikke offentliggjort.

^[81] DR's opfattelse af, hvorledes dette harmonerede med det for institutionen gældende lovhjemlede alsidighedskrav, er blevet kendt efter åbningen af de østtyske arkiver (hvori der også findes dokumentation for et omfattende samarbejde mellem DR og østtyskerne). Se Mette Herborg og Per Michaelsen, *STASI og Danmark* (1996). Den første tv-direktør, B, havde en fortrolig samtale desangående med den østtyske ambassadør i København, der indberettede følgende til DDR's udenrigsministerium: "*B udtalte, at han så sin opgave i at få Danmarks Radio/tv til at danne modvægt mod de borgerlige og konservative aviser og tidsskrifter – 'Aktuelt' og 'Land og Folk' var den eneste arbejderpresse – og således yde sit bidrag til alsidighed, selvom det skulle medføre kritik for venstreorientering.*"

journalister. Disse ville nemlig så vidt muligt kun bringe sådanne *dele* af det, han havde sagt, som kunne få folk til at (mis)forstå ham på den måde, *journalisten* ønskede. Endvidere blev virkningen, at de "historier" opprioriteredes, som ansås egnede til (evt. i passende tillempet form) at illustrere det "kapitalistiske" samfunds utilstrækkeligheder og den "socialistiske" ideologis fortræffeligheder til udbedring af dem.

Den slags historier ville typisk ligge inden for de felter, som i den kritiske journalistiks ideologiske bagland ansås velegnede. Og dér arbejdede man målrettet på at finde temaer, der kunne bruges til at skabe mistillid til den danske samfundsordning. Særligt interessante i denne forbindelse var her temaer, der lod sig markedsføre under dække af tilforladelige begreber, og som havde en naturlig genklang i offentligheden. Eksempelvis kan nævnes påstandene om den udbredte "racisme" og om "menneskerettighedskrænkelserne" i de vestlige lande.

Eftersom offentligheden ikke kunne ventes at være synderlig interesseret i det, de kritiske journalister bragte frem ud fra dette koncept, var skaberne af den "kritiske" journalistik tillige opmærksomme på, at "historierne" helst skulle have en form, som fangede opmærksomheden. Som middel til at tiltrække denne anviser den "kritiske" journalistik især spil på følelserne – såkaldt "emotionalisering" af stoffet – altså et andet manipulatorisk kneb. Også en præsentation på samme letfattelige måde, som kendes i folkeeventyrene med klare helte- og skurkeroller, ansås anvendelig. Historierne" måtte således gerne illustrere kampen mellem det "onde" og det "gode". Tilsvarende ansås det hensigtsmæssigt at indbygge "budskabet" i stof, der rent umiddelbart kun fremstod med et rent underholdningsmæssigt sigte.

Den nye journalistiske form og forankring i marxismen appellerede til ungdomsoprørerne, de såkaldte "68'ere". Disse søgte endvidere i stor stil *netop* i retning af jobs, hvor man har indflydelse på andre – herunder i medierne. Dette kom efterhånden til at dominere journalistuddannelsen – ved prøvevalg på Journalisthøjskolen op gennem 1970'erne og 1980'erne viste det sig f.eks., at ca. 2/3 af de studerende efterhånden lå til venstre for Socialdemokratiet.⁸²

Den førhen neutrale rapportør, journalisten, blev på den måde til den i vore dage på én gang både undersøgende, anklagende og dømmende magt. Og det, der ovenfor er beskrevet som manipulatoriske formidlingsmetoder, blev acceptable, ligesom grænsen mellem sandhed og løgn blev noget, der kunne diskuteres.⁸³

Under denne proces vanskeliggjordes gradvis vilkårene for de mere traditionelt arbejdende journalister.⁸⁴ Det er f.eks. beskrevet af fhv. redaktør på *B.T.* Jørgen Hansen⁸⁵ og af journalist Jacob Andersen. Sidstnævnte konstaterer at: "*Hvis en journalist ikke antog de rigtige holdninger, blev han belært af kollegerne, og hvis han stadig ikke makkede ret, blev han brutalt modarbejdet, hånet og latterliggjort eller frosset ud, nøjagtigt som det skete på universiteterne med lærere, der var i opposition til den marxistiske bølge fra 1968. Under sådanne gruppepres var der kun få, der stod imod.*"⁸⁶

⁸² Se f.eks. skolens tidligere rektor Arne Ejbye-Ernst i *Pressens Årbog* 1981-82 s. 189 ff.

⁸³ Den tragiske forandring er af let forståelige grunde kun beskrevet få steder. Et førstehandsvidne, nemlig Dan Larsen, tidligere afdelingsforstander på Journalisthøjskolen, der ikke bøjede sig for trykket, har dog fået trykt to kronikker i *Jyllands-Posten* herom hhv. 18/1 og 19/1 1994.

⁸⁴ I pagt med udviklingen satte venstrefløjten sig i øvrigt i 1980 på formandsstolen i Journalistforbundet, ligesom næsten alle lærerstillinger på Journalisthøjskolen efterhånden blev beklædt af personer med de nye journalistiske idealer.

⁸⁵ *Danskeren* 1999/1 s. 8.

⁸⁶ *Berlingske Tidende*, 9/6 2001 (ref. efter Niels Jæger, *En ussel fortid*, 2007, s. 86.

Endvidere havde kæntringen den virkning, at politikere, organisationer, erhvervsledere m.fl., der var afhængige af en positiv pressedækning, var nødt til at betale "beskyttelsespenge" ved at eftersnakke de "kritiske" journalister på de felter, der ikke var vitale for dem selv. Herigennem bestyrkedes konsensus omkring indretningen af den verdensopfattelse disse journalister markedsførte, og om hvad det er rigtigt og forkert at mene hhv. offentliggøre.

I dag står det sløjt til med udsigterne for den marxistiske verdensrevolution. Med det, der skete, opnåede imidlertid andre journalistiske idealer end blot den neutrale nyhedsformidling anerkendelse. Man kan formode, at det er af den grund, der i pressen dominerer en mærkelig, ukritisk accept af flydende fænomener som f.eks. "internationaliseringen", "globaliseringen", den "europæiske tanke", "det internationale samfund", "menneskerettighederne", masseindvandringen fra de ikke-vestlige lande, islams indtrængen samt "miljø"sagen. Journalister, der har aftrappet eller måske end ikke lært at arbejde i henhold til de traditionelle idealer, ændrer jo ikke bare arbejdsform og forestillingsverden.

Sagt mere overordnet: Problemet er, at den offentlige meningsdannelse i dag kanaliseres gennem en presse, der i en ikke fjern fortid blev forgiftet af en ufolkelig, antidemokratisk tankegang, af tendens til problemformuleringer, der ikke afspejlede den ydre virkelighed, samt af trang til letkøbt, formynderisk konkluderen på publikums vegne.

Samtidig er problemet naturligvis, at journalisterne derved selv er blevet bløde mål for dygtige spindoktorer og de professionelle markedsføringsfolk.

1.5. Islam

En massiv del af indvandrerne siden 1960'erne er kommet fra Mellemøsten, Nordafrika og det sydlige Asien. Dette har påført os en række problemer, vi ikke tidligere har stået over for. Årsagen er, at disse indvandrere har medbragt en religion og kultur, der bygger på et ganske andet tankesæt end det, som det danske samfund hidtil har hvilet på.

Tankemodellen

Af Ole Hasselbalch

I alle lande har befolkningen en forestilling om, hvordan samfundet skal indrettes, og hvad forholdet skal være mellem individ og stat. Denne opfattelse vil normalt blive udtrykt i landets forfatning.

Vores model

Vores grundlov bygger – ligesom de fleste vestlige – på idéen om, at den lovgivende magt skal ligge hos et folkevalgt organ, Folketinget. Den "udøvende" magt, altså magten til at føre loven ud i livet, skal ligge hos regeringen (der virker via den offentlige administration). Og den dømmende magt skal være i hænderne på uafhængige domstole. Grundloven fastslår også, at individet har personlig frihed, og hjemler i den sammenhæng den enkelte en række "borgerlige rettigheder".

Den islamiske model

Alt dette er så indgroet i vores bevidsthed, at vi er tilbøjelige til at tage det som en selvfølge og som den eneste mulige ordning. Men det er den ikke. Islam praktiseres ud fra en anden tankegang.

Ifølge denne er al autoritet hos Allah, som er almægtig, allestedsnærværende, og som har den øverste autoritet også i jordiske anliggender. Muslimen skal altså ikke – som efter den kristne trosopfattelse – give ”Kejseren hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er”.

Sin vilje har Allah, mener muslimerne, udtrykt i Koranen og i de såkaldte hadith'er, dvs. beretninger om Muhammeds ord og gerninger som viser, hvad der er godt, og hvad der er ondt. Disse forskrifter er overgivet mennesket i form af åbenbaringer til profeterne, senest Muhammed, som fuldstændiggjorde trossætningerne og fik dem ført i pennen i samlet form.

Islam regulerer på dette grundlag langt mere, end der reguleres gennem lovgivning hos os. Allah skal således lovprises morgen, middag, midt på dagen, ved solnedgang og før man går til ro. Visse muslimer opfatter endog troens bud sådan, at de skal stå op midt om natten og bede. Trossætningerne bestemmer også, hvad muslimen må spise, hans personlige hygiejne m.v. – kort sagt hele den jordiske tilværelse.

Konsekvensen af islamiske tankegang

Dette indebærer flere ting:

F.eks. indebærer det, at retssystemet i princippet er uforanderligt. Opstår der et nyt problem, som påkalder sig en retlig regulering, kan man ikke bare vedtage en lov til løsning af det. I stedet må man prøve at finde ud af, hvad Koranen forudsætter skal være gældende. En islamisk stat skal således i alle detaljer styres efter Allahs love (sharia-lovgivning) og ikke efter menneskeskabte.

Endvidere indebærer det, at muslimen ikke har noget privatliv i vor forstand. En lang række af de forhold, vi oplever som hørende under den enkeltes personlige bestemmelsesret, anser muslimen således for reguleret ovenfra.

Det medfører også, at den højeste myndighed i et islamisk samfund hverken er hos et statsoverhoved eller hos folket:

Eftersom Allah altså står over alt andet, må den islamiske stat nødvendigvis sikre, at Koranen bliver grundlag for samfundet. Den islamiske stat må dog naturligvis have en leder til at føre de islamiske regler ud i livet. Men denne leder – kaliffen – har ingen lovgivende magt. Han er udelukkende den jordiske *forvalter* af Koranen og kan højst udfærdige regler i *henhold* til Koranen.

Lederens opgave er således at udøve *Allahs* magt. Følgelig er det kun i konsekvens af lederens løfte om at regere samfundet efter Allahs love, at muslimen skylder ham lydighed. Skulle der opstå uenighed om, hvorvidt lederen misforvalter disse love, må sagen pådømmes af en islamisk dommer – en teolog – på grundlag af Koranen. Og hvis lederen ikke efterlever dommen, er enhver muslim berettiget til at gøre oprør mod ham.

Heri ligger også, at den islamiske samfundsordning pålægger sine medlemmer en loyalitetsforpligtelse, som er ganske anderledes end hos os. Muslimens vigtigste pligt er således pligten over for Allah (Koranen). Dernæst følger pligten til lydighed over for Muhammed – hvis gerninger som sagt blev nedskrevet som forbillede i beretninger om, hvad profeten selv plejede at gøre. Og først til sidst kommer pligten til lydighed over for de verdslige myndigheder – og vel at mærke kun de myndigheder, der har beføjelse til at føre trossætningerne ud i livet. For den rettroende skal jordiske myndigheder således ikke adlydes, medmindre de handler i overensstemmelse med Koranen.

En rettroende muslim må altså *kun* leve efter Koranen og islamisk lov. Han har imidlertid i praksis kun mulighed for at leve på den måde, såfremt han bor i samfund, som er indrettet i overensstemmelse hermed. Derfor må rettroende muslimer nødvendigvis arbejde for at skabe deres egne stater (eller områder), der er opbygget efter islamisk model.

Af den omstændighed, at muslimens loyalitet er knyttet til et religiøst ideal, følger i øvrigt også noget andet: For ham gælder principperne om "frihed, lighed og broderskab" ikke i forhold til mennesker af anden religiøs overbevisning. Ej heller gælder de i øvrigt blandt muslimer indbyrdes: Mænd, slaver, kvinder og nogle fabelvæsener (kaldet djinner) har således vidt forskellige rettigheder. Og homoseksuelle og frafaldne fra islam har overhovedet ingen rettigheder (se senere).

Pligten til at udvide "islams hus"

Hvor det lykkes at etablere sådanne samfund, anses der at være opstået et "islams hus" (Dar al-Islam). Hvor det derimod ikke er lykkedes, består "krigens hus" (Dar al-Harb). I dette mørkerige har den rettroende muslim kun to muligheder, nemlig enten at kæmpe for at indføre den rette (islamiske) samfundsorden eller at flytte til et sandt islamisk samfund.

Det er den rettroendes pligt med sin person at bidrage til at udvide "islams hus" mest muligt gennem det, der kaldes "jihad". Midlerne i jihad kan være overtalelse, propaganda, indvandring, børnefødsler, oprettelse af muslimske enklaver, trusler, neutralisering af modvillige enkeltpersoner og ultimativt mord, terror og regulær krig i vores forstand. Krav om kulturelle særrettigheder, tørklæder, halal, moskebyggeri, separat svømning etc. – er altså en del af denne bestræbelse. "Jihad" – som vi i Vesten normalt oversætter som "hellig krig" – er således et langt *bredere* begreb end det, som vi normalt forstår ved krig: Det dækker muslimens pligt til at anstrenge sig for på en *hvilken som helst måde* at erobre hele verden, der nemlig rettelig tilhører Allah.

Medens en vestlig stat traditionelt er et geografisk område, hvor befolkningen er knyttet sammen af et fælles sprog og en etnisk samhørighed, så er en islamisk stat derfor et område, hvor indbyggerne er bundet sammen af den fælles tro. Den islamiske stat behøver for så vidt slet ikke at være knyttet til et bestemt (del)territorium. Og en geografisk afgrænset islamisk stat er til enhver tid kun en midlertidig platform på vejen til et verdensomspændende islamisk rige.

Konfrontationen mellem den demokratiske og den islamiske model

De opfattelser, islam repræsenterer, introducerer altså en helt anden opfattelse af, hvordan samfundet skal indrettes, end den der har været gældende hos os i meget lang tid: Det er i virkeligheden en konfrontation mellem den demokratiske og den totalitære samfundsmodel, vi er vidne til.

Det er i lyset af det muslimske tankekoncept, man skal se de vanskeligheder, som regeringerne i de islamiske verdensdele står i, når de prøver at opbygge moderne samfund. Det er også i det traditionelle muslimske synssæt, man skal søge årsagen til, at mange indvandrere i Danmark ikke "integreres"⁸⁷ i og heller ikke altid lever op til vore forventninger om, at danske borgere skal være loyale over for det danske samfund. Det skyldes ikke, at de bevidst handler illoyalt, men derimod at loyalitetspligten ifølge deres tankeverden nødvendigvis må have en anden indretning end i vores: De er således loyale over det muslimske samfund, som rækker *ind i* vort. Og dette islamiske samfund kan de ikke sætte til side til fordel for vore love uden at krænke deres vigtigste trossætning. Vore love udspringer nemlig ikke af den højeste lov, altså Koranen. For den rettroende muslim er menneskeskabte love tværtimod ensbetydende med gudsbespottelse, fordi mennesket har sat sig i Guds (Allahs) sted.

⁸⁷ Forstået som tilpasning således at pågældende kan fungere i det danske samfund med *bevarelse* af egne kulturtræk. Modsat *assimilering*, dvs. total indsmeltning i den danske befolkning uden bevarelse af egne kulturtræk.

Vi kan med andre ord ikke *både* fastholde, at muslimer skal have lov til at bevare deres kultur og religion hos os, og samtidig bebrejde dem deres islamiske vaner, anderledes kvindesyn, manglende overholdelse af nogle af vore regler osv.

Alt dette ændres der ikke noget i, selv om en muslim opnår dansk statsborgerskab. For som sagt: I henhold til muslimsk opfattelse er også statsborgerskabets pligter underordnet troen.

Den fundamentale modstrid mellem det synssæt, islam repræsenterer, og det kristendommen hviler på, er årsag til, at forholdet specielt til islam er taget op i den Augsburgske Trosbekendelse, som Folkekirken hviler på. Her fordømmes udtrykkeligt ”*muhamedanerne og alle deres lige*”.⁸⁸ Og i præsteløftet, som skal aflægges inden udnævnelsen til præst⁸⁹ forpligter man sig til at ”*bekæmpe sådanne lærdomme, som strider mod folkekirkens trosbekendelse*”.

Hvad er religion?

Af Mogens Camre

I den vestlige kultur ser vi religion som et forhold mellem det enkelte menneske og Gud. Luther har i sin store katekismus i forklaringen til det første bud udtrykt det således, at ”*det er hjertets tro og tillid, der giver en gud eller afgud. Det, hvortil du hænger dit hjerte med fast tro og tillid, det er din gud.*”

Islams uforanderlige rødder

Islam indeholder, som det vil ses af det foregående, elementer, der kommer ind under religionsbegrebet, men kan ikke sammenlignes med andre religioner. Islam er således først og fremmest en politisk ideologi, som er bygget op om en fortidig samfundsopfattelse og et fortidigt gudsbegreb. Muhammed var – måske – en købmand, som tilkæmpede sig politisk, militær og religiøs magt over hele datidens Arabien og hans ”åbenbaringer”, som blev nedskrevet af hans tilhængere og samlet i koranen. Og denne er et politisk program opstillet med det formål at organisere datidens arabiske samfund og – for at overbevise befolkningen – brygget sammen med en monoteistisk religion med visse træk fra især ældre jødedom. Det kan dog ikke siges med sikkerhed, at Muhammed har eksisteret. Han kan lige så godt være et symbol på den islamiske tros jordiske repræsentant.

Når man ikke har en fungerende administration, er det hensigtsmæssigt at holde en uvidende befolkning i ave med trusler om dels helvedes pinsler for den ikke-tilladte adfærd og dels overnaturlige begunstigelser for den tilladte adfærd. Den model, islam udgjorde, viste sig som bekendt som et effektivt våben til at samle beduinriger på de blodige vilkår, der herskede i datidens Mellemøsten, og har som bekendt også været brugt i andre religioner i vores uoplyste fortid.

Det er ret klart for de fleste mennesker i vores kulturkreds, at gudsbegrebet tidligt udviklede sig forskelligt i forskellige samfund. Vikingerne skabte naturligvis en vikingegud, Odin, omgivet af andre guder, som afspejlede vikingesamfundets liv. I de arabiske lande opstod en beduingud med en profet, som havde de egenskaber, der passede for en beduin fyrste.

⁸⁸ Se <http://www.folkekirken.dk/fileadmin/files/Pdf/bekendelsesskrifter/den-augsburgske-bek.pdf> .

⁸⁹ Jf. lov om ansættelse i stillinger i folkekirken m.v., lovbekendtgørelse 472 af 13/5 2011 § 5.

Kristendommen opstod som en reaktion imod det omgivende samfunds mere brutale religiøse normer, herunder den ældre jødedom.

Den menneske- og samfundsopfattelse, som islam hviler på og fastlåser, er det fattige og primitive Arabien for 1.400 år siden. Verden uden for islam har heldigvis ændret sig, medens den islamiske kultur er bundet til fortidens uvidenhed og hadefulde holdning til alle anderledes tænkende. Det har ikke mindst været muligt på grund af den kendsgerning, at islam konsekvent har slået sine dissidenter og frafaldne ihjel.

Hvis en dansker tror, at Odin sidder i Valhal med Hugin og Munin på skuldrene, at de to ravne bringer ham viden om alt, hvad der sker i verden, at tordenvejr skyldes, at Tor kører med bukkevognen, og at Særimner kan slagtes hver dag og er frisk igen den næste dag, så vil vi uden tøven betragte den pågældende som enten en spøgefugl eller skør i bolden. Men når troende muslimer prædiker en afskyelig overtro, som er lige så absurd som historierne om de gamle nordiske guder, stiller politikere og godtfolk op i vores rationelle, sekulære og humane samfund og erklærer, at der er tale om noget helligt, som har krav på respekt, noget vi kan blive straffet for at tale ilde om, og noget som har ret til at bygge propagandacentraler, kaldet moskéer, på vores jord, og som har ret til at stille krav om ændring af verdslige forhold i vores lande.

Fastholdelsen af fortiden

Det er forståeligt, at muslimske ”lærde” og magthavere af al magt vil forhindre videnskabelig forskning i denne religion, eftersom objektiv forskning ville afsløre alle de modstridende udsagn og derved svække budskabet om, at der er tale om en ufejlbarlig, guddommelig lære. Islams skadevirkninger i hele den muslimske verden er imidlertid åbenbare: Ved at fastholde samfundet på en magtfilosofi og en menneskeopfattelse fra 600-tallet og frem har islam forkrøblet disse samfund. Og de bliver ikke blot tabere i forhold til resten af verden, men kommer også i varig intern konflikt og konflikt med den moderne verden. De vedvarende religiøst-ideologisk betingede myrderier i Syrien, Irak, Iran, Afghanistan, Egypten etc. turde være tilstrækkelig anskueliggørelse.

Indholdet af koranen, som den prædikes af alle rettroende muslimske prædikanter i moskéer verden over, er således et hadefuldt budskab om underkastelse og undertrykkelse af og drab på alle anderledes tænkende. Den vedvarende indoktrinering af de troende fremmer voldspotentialet og er medvirkende til at øge terrortruslen både i den islamiske verden og udenfor den. Den islamiske terror, som rammer ikke-islamiske samfund overalt, er i sin kerne en reaktionær ideologisk desperat kamp for at hindre påvirkningen fra den moderne verden.

Skal vi acceptere islam som religion?

Hvis vi accepterer, at hele den primitive ideologi, som islam indeholder, er en religion omfattet af Grundlovens § 67, vil muslimske indvandrere til Danmark aldrig blive integreret. Vi er *nødt* til – med bibelens ord – at skelne mellem Guds rige og kejserens rige. Troen har ikke noget at sige om organiseringen af kejserens rige. Og forsøg på at påvirke det verdslige samfund på basis af tro er ikke religion, men politik og har derfor intet krav på respekt i et demokratisk samfund.

Der er naturligvis en del mennesker med islamisk kulturbaggrund, som ikke er stærkt troende. Men det er ikke det samme som, at flertallet ikke er præget af deres kulturs samfundsopfattelse. I muslimske lande, som har forsøgt sig med en form for demokrati, vindes valgene da også af islamistiske partier, således som det senest er demonstreret i Egypten. Selv i det mere udviklede Tyrkiet har en rent islamistisk regering vundet de seneste valg og søger med alle midler at gøre landet til en islamistisk stat.

Den vestlige verdens udvikling er baseret på rationalitet, sekularisme og humanisme. Derfor er islam i alle former uforenelig med den vestlige kultur. Det er et falskneri at hævde, at de to ideologier kan leve fredeligt side om side, det sker intet sted i verden og da slet ikke i Europa. Naturligvis er der mennesker med muslimsk kulturbaggrund, som indser, at Vestens samfundsmodel og livsform er fundamentalt bedre end islams. Naturligvis er der muslimer, som er fredelige mennesker og som lever et normalt liv med den vestlige velfærdsstats begunstigelser. Desværre er det imidlertid et mindretal, hvilket dokumenteres klart af de mange statistikker om kriminalitet, terror, sygelighed, højt træk på alle velfærdsydelser og ringe deltagelse i undervisning og arbejdsmarked, som denne bog beskriver. Det er disse afvigelser fra Vestens normer, som skaber kultursammenstødet.

Når vi bøjer af for muslimernes krav om at beholde deres kultur i vore lande, er virkningen, at de fleste muslimer fastholdes i fortidens opfattelser. Og deres adfærd, normer og levevis gør dem til tabere i de udviklede samfund. Uanset tilbud og muligheder for integration fastholder flertallet af muslimer ikke desto mindre deres ret til at ændre tilflytterlandenes forhold og bogstaveligt erobre større og større fysiske områder, som underlægges sharia-lovgivning.

Denne adfærd har *intet* med religion at gøre, og den skal ikke fredes under påstand om, at der er tale om en religion. Den skal tvært imod bekæmpes med alle midler, for den er en trussel mod selve demokratiet og den vestlige retsstat.

Hvad er ”islamisme”?

Af Lars Hedegaard

Dansk presse, danske eksperter, kulturpersonligheder og politikere beskriver konsekvent – eksplicit eller implicit – muslimer, der nægter at lade sig integrere, går ind for sharia, parallelsamfund eller drab på frafaldne og vantro, som afvigere fra den moderate og tolerante religion, som de mener er islams sande kerne.

Man har tilmed indført en særlig betegnelse for disse påstået radikale muslimer, nemlig ”islamister”, der hævdes at stå for noget andet end de sande muslimer, ja som nærmest står for det *modsatte* af, hvad islams helligskrifter prædiker.

Er der en modsætning mellem islam og ”islamisme”?

Denne distinktion mellem ”islam” og ”islamisme” og mellem ”muslimer” og ”islamister” er f.eks. grundlæggende i Jens-Martin Eriksen og Frederik Stjernfelts bog *De anstændige*.⁹⁰

Bogen igennem veksler forfatterne mellem at tale om islam som en acceptabel og ufarlig religion og ”islamisme”, der defineres som en ubehagelig, voldelig, imperialistisk og totalitær ideologi.

”Islamisme” er altså i henhold hertil noget helt andet end islam. Nærmest det modsatte, forstår man – med den besynderlige konsekvens, at enhver muslim, der tager til orde for vold i islams navn, defineres som ”islamist” og ikke som muslim.

Det får igen den af forfatterne uerkendte følge, at jo mere voldeligt og ubehageligt visse muslimer – ”islamisterne” – opfører sig, des renere og mere acceptabel bliver islam.

⁹⁰ Jens-Martin Eriksen og Frederik Stjernfelt, *De anstændige*, 2013. Se om ”islamismen” specielt s. 186 ff. Se også Lars Hedegaards anmeldelse i Sappho.dk: <http://www.sappho.dk/en-historie-om-to-boger-og-et-tilbagefald.htm>

Eriksen og Stjernfelt giver ikke nogen uddybende definition af begrebet islamisme, som deres analyse altså hviler på. Det nærmeste, de kommer, er følgende forklaring af den dansk-iranske statsvidenskabsmand Mehdi Mozaffari: *"Islamisme er en religiøs ideologi med en totalitær fortolkning af islam, hvis endegyldige mål er en verdenserobring med alle midler."*⁹¹

Forfatterens egen forklaring er ganske kort: *"Islamismen er at kategorisere som en ekstrem og totalitær højrefløjbevægelse. Den er ikke identisk med islam som sådan. Derfor er det så meget vigtigere for liberale, demokratiske kræfter at søge alliancer med ikke-islamistiske muslimer af forskellig observans."*⁹²

Anskueliggørelse: Synet på frafaldne

Lad os – for at trænge nærmere ind i forholdet mellem "islamismen" og "islam" – se på et enkelt aspekt af islam, nemlig retten eller pligten for de troende til at dræbe frafaldne. Det er der en speciel grund til, idet ingen ringere end Det Muslimske Broderskabs vigtigste nulevende åndelige inspirationskilde, Jusuf al-Qaradawi, i februar 2013 på egyptisk tv åbenhjertigt erkendte, at islam ikke ville have eksisteret i dag, hvis de troende ikke havde dræbt frafaldne.⁹³

Det rejser en række spørgsmål:

For det første: Er Qaradawi i overensstemmelse med islams helligskrifter, når han hævder retten og pligten til at dræbe frafaldne? Eller er han simpelthen en "islamist", der står for noget helt andet end det rigtige islam?

For det andet: Hvad skal der til for, at nogen kan betegnes som frafalden og dermed hjemfalden til dødsstraf?

For det tredje: Vi ved, at Muhammeds tilhængere i årene efter profetens død, der formodes at have fundet sted i 632, med vold bekæmpede de arabere på den Arabiske Halvø, der havde sluttet sig til profeten i den hensigt at få del i udbyttet fra muslimernes plyndringer, men som ikke så nogen grund til at rette sig efter hans efterfølger som kalif, Abu Bakr. Disse såkaldte ridda-krige medførte, at de opsætsige blev tvunget tilbage i folden.⁹⁴ Men bliver frafaldne faktisk dræbt også i dag?

Hvad det første af de tre nævnte spørgsmål angår, kan man i Koranen læse, at Qaradawis opfordring til at dræbe frafaldne er i bedste overensstemmelse med islamisk rettroenhed:

"Fristelse til frafald er mere alvorligt end drab. De vil blive ved med at bekæmpe jer, indtil de får jer til at opgive jeres religion, hvis de kan. De af jer, der opgiver deres religion og dør som vantrø, deres handlinger vil være forspildte i denne verden såvel som i den hinsidige. De hører til i Ilden; dér skal de forblive til evig tid." (2:217).

"Bekæmp de vantrø og hyklerne! Vær skånselsløs mod dem! ... Hvis de vender sig bort [fra islam], vil Gud tildele dem en pinefuld straf i denne verden og i den hinsidige. De vil ikke have nogen ven på jorden, og ingen hjælper." (9:73-74).

"De ville ønske, at I var vantrø, ligesom de selv er vantrø, således at I var lige. ... Hvis de vender sig bort, skal I pågribe dem og dræbe dem, hvor I end finder dem! Tag ingen af dem til ven eller hjælper!" (4:89).

---

⁹¹ Ibid., s. 187.

⁹² Ibid., s. 207.

⁹³ <http://www.youtube.com/watch?v=huMu8ihDIVA>

⁹⁴ http://en.wikipedia.org/wiki/Ridda_wars

Med andre ord: Den, der forlader islam, er hjemfalden til dødsstraf i dette liv og evig pinsel i det næste. Sådan lyder Allahs befaling til de troende.

Ud fra Mozaffaris, Eriksens og Stjernfelts definition er Allah altså ikke muslim, men islamist.

Men hvad mener så med profeten, der modtog disse instrukser ved ærkeenglen Gabriels mellemkomst?

Om hans indstilling kan man læse i de såkaldte hadith-samlinger, som Jusuf al-Qaradawi også henviser til i ovennævnte tv-udsendelse fra 2013. Blandt de mest respekterede samlinger er den, der skyldes Muhammed al-Bukhari. I den såkaldte *Sahih al-Bukhari* læser man følgende:

“Profeten sagde: ‘Hvis nogen afsværger sig religion, så dræb ham.’” (52:260).

“Allahs apostel slog aldrig nogen ihjel undtagen i én af de tre følgende situationer: (1) En person, som uretfærdigt havde dræbt en anden, blev dræbt, (2) en gift person, der havde haft ulovligt seksuelt samkvem og (3) en mand, der kæmpede mod Allah og Hans Apostel og forlod islam og blev en frafalden.” (83:37).

“Allahs Apostel [sagde]: ‘I de sidste dage vil der komme nogle dumme unge mennesker, der vil sige de bedste ord, men deres tro vil de kun have i munden. ... Så, hvorend I finder dem, dræb dem, for enhver der dræber dem vil blive belønnet på genopstandelsens dag.’” (84:64-65).

Hvis man tager distinktionen mellem islamister og muslimer alvorligt, må man altså konkludere, at også profeten var islamist og ikke muslim.

Det er imidlertid i bedste overensstemmelse med både Allah og Muhammed, når sunni-islams autoritative sharia-lovbog, der på engelsk bærer titlen *Reliance of the Traveller*, og som bl.a. er godkendt af al-Azhar i Cairo,⁹⁵ fastslår, at “Når en person, der har nået puberteten og er tilregnelig, forlader islam, fortjener han at blive dræbt.” (o8.1).⁹⁶ *Reliance of the Traveller* slår også fast, at det er strafrit at dræbe en frafalden. (o8.4).⁹⁷

Lad os dernæst tage *spørgsmål nummer to*: Hvad skal der til, for at en person kan siges at have vendt islam ryggen og således er hjemfalden til dødsstraf?

Reliance of the Traveller er meget detaljeret på dette punkt og opregner ikke mindre end 20 forskellige handlinger, udsagn eller endog mistanke om kommende handlinger, der indebærer, at den skyldige må anses for at have forladt islam.⁹⁸ Det vil føre for vidt at nævne dem alle her, men blandt de mest bemærkelsesværdige er:

“At have til hensigt at gøre sig skyldig i vantro, endog i fremtiden”.

En sådan bestemmelse indebærer, som man kan se, at stort set hvem som helst kan blive slået ihjel, fordi det er umuligt at bevise, at man *ikke* har en sådan hensigt.

- “At være sarkastisk i forbindelse med Allahs navn.”

- “At fornægte noget vers i Koranen.”

- “At sige for sjov: ‘Jeg ved ikke hvad tro er’.”

- “At tro, at tingene i sig selv eller ud fra deres egen natur har årsagsvirkning uafhængigt af Allahs vilje.”

⁹⁵ Ahmad ibn Naqib al-Misri: *Reliance of the Traveller*. Oversat til engelsk af Nuh Ha Mim Keller. Beltsville, Maryland, Amana Publications, 2008. Oprindelig arabisk udgave: *Umdat al-Salik*, 1368.

⁹⁶ Ibid., s. 595.

⁹⁷ Ibid., s. 596.

⁹⁸ Ibid. 596-598 (artiklen o8.7).

Det sidste indebærer i parentes bemærket en forkastelse af hele den vestlige videnskab, der jo bygger på den antagelse, at materien følger visse naturlove, som mennesket kan erkende. Hvis alt, hvad der indtræffer, skyldes Allahs vilje, kan der ikke være nogen videnskab, hvilket utvivlsomt er en af forklaringerne på den muslimske verdens almindelige tilbagestående.

- ”At benægte eksistensen af engle eller djinner.

Om djinner læser man i sharia-loven: *“Vores profet Muhammed ... som var sandfærdig i alt hvad han gjorde og sagde, har fortalt os om sager, som vi personligt er forpligtet til at tro på, acceptere og ikke på ringeste måde tvivle på eller gøre til genstand for sarkasme. Blandt de ting han har oplyst os om er, at Allah den Højeste har skabt engle, som er rene ånder, hverken maskuline eller feminine, og djinner, ildvæsener, der kan antage forskellige former. De gode djinner er muslimer og troende og vil være sammen med os i paradiset, hvor vi vil se dem, men de vil ikke se os – modsat tilstanden i denne verden [hvor djinner med andre ord kan se mennesker, men mennesker ikke djinner, LH], mens de umoralske og onde [djinner] kaldes djævle, fordi de er efterkommere af satan, der engang var i paradiset, men nægtede at adlyde ordrer fra sin herre.”* (w22.1). Det fremgår endvidere, at djinner sætter afkom i verden. (w22.2).⁹⁹

Sammenfattende må man sige, at kulturer, der hylder anskuelse som de nævnte, næppe nogen sinde vil kunne udvikle sig til et vestligt niveau. Man kan også konkludere, at der skal uhyre lidt til for at blive betegnet som frafalden.

Dernæst det tredje og sidste spørgsmål: Bliver frafaldne faktisk dræbt?

Svaret er ja. Det forekommer i vidt omfang overalt i den muslimske verden og blandt muslimske indvandrere til Vesten. De heldigste frafaldne slipper med at blive pisket eller fængslet. Websiden *The Religion of Peace* omtaler snesevis af den slags eksempler blot inden for de seneste to-tre år.¹⁰⁰

Eksempelvis:

9.7.2013, Aleppo, Syrien: Oprørere med forbindelse til al-Qaeda skyder og dræber en 15-årig dreng foran sine forældre efter at nogen har hørt ham sige: ”Selv om profeten kom ned [fra himlen], ville jeg ikke blive troende.”

24.3.2013, Somalia: Folk fra oprørgruppen al-Shabaab skyder en 42-årig enke og mor til fem efter at have jaget hende i længere tid. Hendes forbrydelse var at være gået over til kristendommen. Måneder forinden havde de skudt hendes mand.

18.12.2012, Kirgisistan: Forældrene til en pige, der var gået over til kristendommen, brænder hendes ansigt på en ovn.

Januar 2012, Haugesund, Norge: Tre maskerede mænd stikker to iranere, der er konverteret til kristendommen, ned, mens de råber ”kuffar” (vantro).

September 2011, Sverige: Svensk imam siger, at det er ”enhver muslims pligt at dræbe dem, der forlader islam”.

August 2011, Uganda: Efter at have vendt islam ryggen, bliver en 14-årig pige så hårdt torteret af sin far, at hun ikke længere kan gå.

4.7.2012, Tunesien: En ung mand får hovedet skåret af. Episoden bliver optaget på video. Det tager ca. 1 minut at skille hovedet fra kroppen. I baggrunden lyder en såkaldt ”bøn”: ”Allah,

⁹⁹ Ibid., s. 897 f.

¹⁰⁰ <http://www.thereligionofpeace.com/Quran/012-apostasy.htm>, hvorfra de følgende eksempler er hentet.

besejr de vantro ved muslimernes hænder.” Da den liberale studievært Tawfiq Okasha viste videoen på egyptisk fjernsyn, spurgte han anklagende: *”Er dette islam? Er det hvad islam står for?”*

Så desværre – svaret på det tredje spørgsmål må blive et ja. Den slags overgreb foregår hver eneste dag i den muslimske verden, og man kunne fylde flere bøger med den ene bloddryppende episode efter den anden.

Det er altså *ikke* en frivillig sag at være muslim. Skulle en tidligere muslim have lyst til at gå over til en anden religion – eller til at vende al religion ryggen – må vedkommende frygte de forfærdeligste konsekvenser. Naturligvis er det ikke alle frafaldne, der bliver ramt af denne skæbne, for der findes et ikke ubetydeligt antal eks-muslimer, og nogle af dem har tilmed åbent vedstået sig deres frafald.

Sagen forværres yderligere af en omstændighed, som eks-muslimen Ayaan Hirsi Ali har gjort opmærksom på: *”Når det gælder islamisk lov, så ligger retshåndhævelsen i hænderne på hver eneste muslim. ... Det er enhver muslims pligt at gennemtrumfe dyden og forbyde lasten. Frafald, den værst tænkelige udyd en muslim kan begå, skal straffes med døden. Straffen behøver ikke at blive fuldbyrdet af en stat, men kan sagtens eksekveres af den enkelte muslim.”*^[101] Domme kan således både afsiges og eksekveres af egentlige sharia-domstole og af den enkelte, som nemlig er personligt forpligtet til at sørge for, at Allahs befalinger til Muhammed og Muhammeds egne befalinger til sine følgesvende bliver efterkommet.

Det kræver derfor et betydeligt mod at forlade islam – et mod, som langt de fleste ikke er i besiddelse af, når de nu kender de mulige følger. Det har bl.a. den konsekvens, at det er umuligt at fastslå, hvor mange muslimer, der findes i verden. Man må jo nemlig stille spørgsmålet: Hvor mange muslimer ville der blive tilbage, hvis det var en frivillig sag, hvilken religion man ville tilslutte sig? Jusuf al-Qaradawi, som vi citerede oven for, er åbenbart ikke i tvivl: Islam ville for længst være brudt sammen, hvis man ikke konsekvent havde dræbt frafaldne eller truet med at gøre det.

Man kan stille lignende spørgsmål, når det gælder andre centrale komponenter af islam. Hvis muslimske kvinder selv kunne vælge, hvor mange af dem ville så indgå ægteskab med mænd, der havde ret til fire koner, til at udskifte dem efter forgodtbefindende og til at have så mange sexslaver, som han kan bemægtige sig? Hvor mange muslimske kvinder ville frivilligt acceptere, at deres børn tilhørte manden, som det er tilfældet i islam, med den konsekvens at de mister enhver rettighed over dem i tilfælde af skilsmisse? Hvor mange kvinder ville synes det er en god ide, at de kun arver halvdelen af, hvad der tilkommer en mand, at deres vidneudsagn kun tæller det halve af en mands, at de skal stå under opsyn af en mand hele livet, at manden har ret til at slå dem og til at forlange sex, når som helst det behager ham?

Hvor mange syvårige piger ville med glæde iføre sig hijab?

Hvor mange kvinder ville frivilligt acceptere en rolle som ringere end en slave? Det er netop sådan, Koranen placerer kvinden, som det fremgår af to – normalt upåagtede – vers: *”I, der tror! Jeres forskrift er at gengælde et drab lige for lige: En fri mand for en fri mand, en slave for en slave, en kvinde for en kvinde. ...”* (2:178).

Som en af verdens ledende koraneksperter, den tidligere sharia-jurist, Sam Solomon, i øvrigt påpeger, er rækkefølgen i opregningen langt fra tilfældig:^[102] Øverst står frie mænd, så kommer slaver og i bunden ligger kvinden.

^[101] Citeret i Lars Hedegaard og Mogens Camre, *1400 års krigen: Islams strategi, EU og frihedens endeligt*, 2009, s. 217 f.

^[102] Personlig meddelelse til LH den 19/1 2014.

Endnu mere grafisk er følgende vers:

"I, der tror! Gå ikke til bøn, når I er berusede, uden at vide, hvad I siger! Eller når I er urene, med mindre I tilfældigt kommer forbi – uden at have vasket jer! Hvis I er syge eller på rejse, hvis en af jer kommer fra nødtørftstedet, eller hvis I har haft kønslig omgang med kvinder, og I ikke kan finde vand. ..." (4:43).

Igen skal man bemærke rækkefølgen.^[103]

Når man peger på Koranens afgrundsdybe kvindeforagt, vil man normalt møde den indvending, at der også står meget dårligt i Bibelen – herunder i Det Ny Testamente, kristendommens grundlag. Man får dog sjældent at vide, hvilke konkrete bibelsteder, der henvises til. Men nok så afgørende: Hvor findes de kristne, der mener, at Gud har henvist kvinder til en position, der blot minder om den, som Koranen tilkender hende?

Vender vi herefter tilbage til spørgsmålet om "islamisme" kontra "islam", altså til teorien om at kun førstnævnte domineres af totalitære tendenser, kvindeforagt, mordlyst, krav om sharia mv., og at "islamisme" er noget ganske andet end den i grunden helt normale og fredsommelige religion islam, må man spørge, hvilket tekstmæssigt belæg i islams helligskrifter, der kan anføres til støtte for denne teori.

Et sådant belæg er umuligt at finde. Tværtimod – som vi har set – må såvel Allah som Muhammed, sådan som de præsenterer sig i Koranen og islams øvrige kanoniske skrifter, karakteriseres som "islamister", hvis man absolut vil bruge denne terminologi.

Det er derfor langt mere logisk at afvise den falske skelnen mellem "islamisme" og islam og simpelthen konstatere, at "islamisme" er kanonisk islam, og at moderate muslimer – dem der ikke tager det så nøje med Allahs og Muhammeds blodtørstige forskrifter – er afvigerne fra islam.

Analysere man islams trosgrundlag og historiske praksis nøjere, vil man *også* se, at hvert eneste element i islam tjener det overordnede formål at opfylde Allahs ordre til de troende om at erobre hele verden og tvinge hvert menneske på jorden til underkastelse.

Ingen autoritativ talsmand for islam har da heller lagt skjul på, at netop det er formålet:

"Jeg fik ordre til at bekæmpe alle mennesker indtil de siger: 'Der er ingen anden Gud end Allah.'" (profeten Muhammeds afskedsbudskab, marts 632).

"Jeg vil krydse dette hav til deres øer og forfølge dem, indtil der ikke længere findes nogen på jordens overflade, der ikke anerkender Allah." (Saladdin [Jerusalems erobrere], januar 1189).

"Vi vil eksportere vores revolution til hele verden ... indtil råbet, 'der er ingen anden Gud end Allah og Muhammed er Allahs budbringer', runger over den ganske verden." (ayatollah Ruhollah Khomeini, 1979).

"Jeg fik ordre til at bekæmpe menneskene, indtil de siger, at der ikke er nogen anden Gud end Allah og at Muhammed er hans profet." (Osama bin Laden, november 2001).^[104]

På denne baggrund kan det ikke overraske, at mennesker, der påberåber sig islam som handlingsanvisning, står for langt de fleste af verdens terrorhandlinger. University of Maryland i USA har siden 1970'erne ført en database over terrorhandlinger indtil i dag. Søger man efter

---

^[103] Ibid.

^[104] De fire citater bringes i Efraim Karsh: *Islamic Imperialism: A History*. New Haven og London, Yale University Press, 2006, s. 1.

”islam”, finder man næsten 5000 henvisninger. Søger man efter ”kristendom”, finder man 14 (fjorten).^[105]

Hvis dem, der vil ligestille islam med kristendom – og gøre dem lige farlige – havde ret, burde andre tal komme frem.

Konklusion

Konklusionen må blive, at islam ikke er en religion, der kan sidestilles med kristendommen, sådan som vi ellers har fået at vide, siden de første muslimer kom til Danmark. Få vil benægte, at Muhammeds ideologi rummer visse elementer, som vi normalt ville henregne til religion. Men altovervejende er islam en totalitær politisk ideologi, der vil regulere alle sider af samfundslivet og privatsfæren og som pålægger de troende at bruge alle midler for at nå målet.

Pillede man de rent politiske og juridiske elementer ud af Koranen, ville der ikke blive meget tilbage. Man kunne derfor med rette spørge, om islam i den form, den har haft de sidste 1400 år, overhovedet kan påberåbe sig beskyttelse ifølge grundlovens bestemmelse om religionsfrihed, § 67.

Holdningerne hos og til muslimer

Af Ole Hasselbalch, Lars Hedegaard og Mogens Camre

Det er via opinionsundersøgelser muligt skaffe sig et indtryk af, hvad ikke-muslimer mener om islam og den muslimske indvandring, og hvad omvendt muslimerne mener om sig selv og om os.

Opinionsundersøgelser blandt muslimer

Muslimernes holdninger illustreres af adskillige undersøgelser:

Om udbredelsen af fundamentalistiske holdninger viser en tysk spørgeundersøgelse gennemført under ledelse af professor Ruud Koopmans i regi af Wissenschaftszentrum Berlin für Sozialforschung (WZB) nogle afgørende forhold.^[106] Den omfatter muslimske indvandrere i Tyskland, Frankrig, Holland, Østrig, Belgien og Sverige. Disses holdninger sammenholdes med holdningerne i den ”indfødte”, kristne befolkning. Undersøgelsen søger at klarlægge

^[105] <http://www.start.umd.edu/gtd/about/>

^[106] Koopmann & co., *Islamic fundamentalism is widely spread*. Se

<http://www.wzb.eu/en/research/migration-and-diversity/migration-and-integration/projects/six-country-immigrant-integration-comparat>

http://www.wzb.eu/sites/default/files/publikationen/wzb_mitteilungen/wm_142_gesamt.pdf

www.wzb.eu/sites/default/files/u252/s21-25_koopmans.pdf

Undersøgelsen er omtalt bl.a. i *Den Korte Avis* 19/12 2013 http://denkorteavis.dk/2013/rystende-ny-forskning-sa-udbredt-er-fundamentalisme-blandt-europaeiske-muslimer/?utm_medium=newsletter_ubivox&utm_source=20131219_Lars%20L%C3%B8kke%20har%20en%20skjult%20strategi.%2019.december%202013&utm_campaign=Lars%20L%C3%B8kke%20har%20en%20skjult%20strategi.%2019.december%202013 og 21/1 2014 <http://denkorteavis.dk/2014/syv-ting-som-de-politisk-korrekte-ikke-vil-vide-om-muslimers-holdninger/> og i *Weekendavisen* uge 3 2014 <http://www.weekendavisen.dk/smarticle/view/1>.

fundamentalismens udbredelse, idet den definerer begrebet ”fundamentalisme” ud fra tre opfattelser, nemlig opfattelsen af: 1) At de troende skal vende tilbage til de evige og uforanderlige regler, som blev nedfældet i fortiden, 2) at der kun findes én gyldig fortolkning af disse regler, som er bindende for alle troende og 3) at de religiøse regler står over samfundets love.

Af undersøgelsens muslimer mente 65 pct., at shariaen står over samfundets love, og 44 pct. tilslutter sig *alle* de tre nævnte opfattelser. Kun 4 pct. af de kristne tilsluttede sig derimod alle tre fundamentalistiske opfattelser.

Fundamentalistiske holdninger viste sig endvidere at være lige så udbredte blandt de unge muslimer som blandt de ældre, mens de unge kristne var langt mindre fundamentalistiske end de ældre.

75 pct. af muslimerne mente, at der kun fandtes én rigtig udlægning af Koranen, og 65 pct. angav, at de religiøse love var vigtigere end de sekulære. For de kristne var de tilsvarende tal om Biblen 17 og 12 pct. Hele 56 pct. af muslimerne svarede, at de ikke ønskede en homoseksuel som ven, mens 45 pct. svarede, at man ikke kunne stole på jøder. De kristnes svar på samme var henholdsvis 11 og 9 pct.

Muslimer viste sig i øvrigt også at være de mest fremmedfjendtlige. 23 pct. af de kristne mente, at muslimerne er ude på at ødelægge Vesten, medens hele 53 pct. af muslimerne mente, at Vesten er ude på at ødelægge islam.

Specielt om muslimers voldsparathed viser en tysk undersøgelse fra 2007, at 6 pct. af muslimerne er rede til at bruge vold (og endvidere at 40 pct. af Tysklands muslimer er ”fundamentalistisk indstillet”).^[107] En mere udførlig meningsmåling fra 1998 finansieret af regeringen i Nordrhein-Westfalen^[108] omfattende en gruppe unge med tyrkisk oprindelse i aldersgruppen 15-21 år, i alt 1221 elever fra 63 erhvervsskoleklasser i delstaten, dokumenterer også en række holdninger, som afviger stærkt fra det europæiske normalbillede, herunder den viljen til at bruge magt. Til udsagnet: ”Når det tjener det islamiske fællesskab er jeg indstillet på at sætte mig igennem ved at bruge fysisk magt overforantro”, sagde 18,3 pct. således ubetinget ja og 17,4 pct. ja. Til udsagnet: ”Magt er forsvarlig, når det drejer sig om at gennemføre den islamiske tro”, sagde 10,9 pct. ubetinget ja og 17,6 pct. ja. Til udsagnet: ”Hvis nogen kæmper mod islam, må man slå ham ihjel” svarede 9,2 pct. ubetinget ja og 14,0 pct. ja. 49,1 pct. er enige i, at man skal afvise reform og modernisering af den islamiske tro. 56 pct. var enige i, at man, selv om man bor her, ikke skal tilpasse sig for stærkt til den vestlige levevis. Og 55,9 pct. var enige i, at andres religioner er negative og falske. Hver tiende danske muslim forstod i øvrigt godt de voldelige reaktioner på Muhammed-sagen i 2006.^[109]

^[107] Offentliggjort i *Berlingske Tidende* (digitalt) 21/12 2007. Rapporten bygger på telefoninterview med 1.750 muslimer og er bestilt af det tyske indenrigsministerium hos Hamborgs Universitet.

^[108] *Verlockender Fundamentalismus*, Wilhelm Heitmeyer, Joachim Müller, Helmut Schröder og Bundesrepublik Deutschland: auf dem Weg von der Konsens- zur Konfliktgesellschaft. (Edition Suhrkamp). Der foreligger i tre bøger med Wilhelm Heitmeyer som hovedredaktør, som med tysk grundighed redegør for resultaterne af det samlede forskningsarbejde, som altså er finansieret af regeringen i Nordrhein Westfalen: 1. *Verlockender Fundamentalismus*, (277 sider) 2. *Was treibt die Gesellschaft auseinander?* (651 sider) Og 3. *Was hält die Gesellschaft zusammen?* (481 sider). De citerede tal er fra bog 1. Der har medvirket et meget stort antal professorer mm. fra den tyske universitetsverden i udarbejdelsen.

^[109] Opinionsundersøgelse offentliggjort i *Jyllands-Posten* 14/3 2006.

Om viljen til at tilpasse sig vore normer viser en undersøgelse fra 2006,^[10] at de unge muslimer, der vokser op i Danmark, er *mere* religiøse end deres forældre; halvdelen mener ligefrem, at ytringsfriheden aldrig bør stå højere end hensynet til religiøst funderede regler og traditioner, og kun 59 pct. af muslimerne mener, at Grundloven alene skal være fundamentet for al lovgivning i Danmark. Mere end hver tredje muslim her i landet følte sig i 2006 mere knyttet til deres oprindelsesland end til Danmark.^[11] En analyse foretaget af Rockwool Fondens Forskningsenhed i 2008 viser, at 4 ud af 10 drenge med tyrkisk og libanesisk baggrund forventer, at moderen til deres børn vil gå hjemme for at passe familie og børn, mens tallet for danske drenge kun er 14 pct.^[12] I en undersøgelse foretaget af adjunkt Mehmet Ümit Necef, Odense Universitet, i 1997 sagde hver tredje unge tyrker ”absolut nej” til spørgsmålet: ”Vil du tillade, at din datter gifter sig med en dansker”, medens kun 12 pct. svarede ”absolut ja”.^[13]

Hvordan definerer muslimer da sig selv i forhold til det omgivende samfund?

Langt de fleste medlemmer af Danmarks herskende elite – dvs. konglomeratet af den overvejende del af medierne og deres journalister, centraladministrationen, retsvæsenet, universitetssekspertisen, lederne af de vigtigste ngo’er, kultureliten og det kirkelige hierarki samt langt de fleste politikere – vil utvivlsomt have den opfattelse, at enhver har ret til at definere (identificere) sig selv, som han vil. Med andre ord: Hvis nogen hellere vil opfatte sig som kristen eller buddhist end som dansker, må det være en sag, som staten ikke bør blande sig i, og som ikke bør give anledning til offentlig debat eller kritik. For det er nemlig uden betydning for de krav, kristne og buddhister stiller til samfundets indretning på det *politiske* plan.

Der er imidlertid netop derfor stor forskel på primært at definere sig som kristen, buddhist eller englænder snarere end som dansker og så primært at definere sig som muslim. Kun få kristne, buddhister og englændere mener således, at de ved at definere sig på den måde samtidig forholder sig til, hvordan staten skal styres og retsvæsenet indrettes. Sådan er det imidlertid ikke med islam, og sådan opfatter muslimerne da gennemgående heller ikke tingene: Når man definerer sig som muslim, stiller man krav til, hvordan hele samfundet skal indrettes, ja endog til hvordan andre mennesker skal opføre sig på det rent personlige plan.

I dette perspektiv er en undersøgelse af Pew Research offentliggjort i 2006 interessant. Her spurgte man således muslimerne i fire vesteuropæiske lande, om de først og fremmest betragtede sig som borgere i landet eller som muslimer. Hertil svarede 81 pct. af de britiske muslimer, at de først og fremmest identificerede sig med deres religion, mens blot 7 pct. først og fremmest betragtede sig som briter. De tilsvarende tal for Spanien var 69 pct. mod 3 pct. og for Tyskland 66 pct. mod 13 pct. Det er omtrent de samme tal, som Pew har opnået ved at spørge i Pakistan, Nigeria og Jordan. Frankrig udgør en undtagelse, idet kun 46 pct., af de derboende muslimer først og fremmest identificerer sig med deres religion mod 42 pct., der mest bekender sig til fransk identitet. Styrken af den religiøse identitet blandt muslimer står i kontrast til indstillingen blandt de oprindelige vesteuropæere, der overvejende erklærer sig som borgere i deres nation, snarere end som tilhængere af den kristne religion.^[14]

^[10] *Jyllands-Posten* 21/5 2006.

^[11] Opinionsundersøgelse offentliggjort i *Jyllands-Posten* 13/5 2006, jf. *Ugebrevet A4* 13/3 2006..

^[12] *Jyllands-Posten* 12/11 2008.

^[13] *Politiken* 9/12 1997.

^[14] Pew Research Global Attitudes Project, *Muslims in Europe: Economic Worries Top Concerns About Religious and Cultural Identity*, 6/7 2006. <http://www.pewglobal.org/2006/07/06/muslims-in-europe-economic-worries-top-concerns-about-religious-and-cultural-identity/>

Forskellige landeundersøgelser i de europæiske lande viser samme tendens som aftegnes i det foregående:^[115]

En meningsmåling blandt britiske muslimer fra 2005 viste således, at en klar majoritet ville have sharia indført i civile sager, der vedrørte det muslimske samfund. Ca. 61 pct. ønskede sharia-domstole, der dømte efter shariaens principper, "så længe straffene ikke var i modstrid med britisk lov".

En større undersøgelse offentliggjort i 2007 godtgjorde, at næsten 60 pct. af britiske muslimer foretrak at leve under britisk lov, mens 37 pct. af de 16-24-årige foretrak sharia-lov, mod kun 17 pct. af svarpersoner over 55. Dette viser, at de yngre er betydeligt mere radikale end de ældre – og derfor endnu vanskeligere at integrere. 86 pct. af de adspurgte sagde, at deres religion var det vigtigste i deres liv. Næsten en tredjedel af de 16-24-årige gik ind for henrettelse af muslimer, der konverterer til en anden religion – en holdning, der deltes af mindre end en femtedel af de over 55-årige. Interessant nok sagde 84 pct., at de var blevet godt behandlet af det britiske samfund.

Ifølge en rapport, der i 2009 blev udsendt af den uafhængige tænketank Civitas, fandtes der på det tidspunkt mindst 85 aktive sharia-domstole i Storbritannien. Det var 17 gange flere end tidligere antaget. Disse domstole fungerede bag lukkede døre og deres aktiviteter blev holdt hemmelige for udefrakommende.

Året efter kom en rapport, hvoraf det fremgik, at 32 pct. af muslimske studerende i Storbritannien støttede drab i islams navn, og 40 pct. ønskede sharia. Interessant nok blev denne undersøgelse kun kendt i offentligheden efter at den var blevet offentliggjort i Julian Assanges Wikileaks.^[116]

Undersøgelser fra Canada, Tyskland og Irland viser også betydelig støtte til tanken om at indføre sharia.^[117]

I Frankrig, der har en muslimsk befolkning på mellem fem og seks millioner, konkluderede en 2.200-sider lang rapport, der 2011 blev udsendt af den indflydelsesrige tænketank L'Institut Montaigne, der ledes af den anerkendte islamekspert Gilles Kepel, at de muslimske immigranter i stigende grad forkaster franske værdier og identitet. Den påpegede, at sharia hastigt er på vej til at erstatte fransk lov i mange af Paris' forstæder. Muslimernes manglende integrationslyst betød ifølge rapporten, at landet var på randen af en større social eksplosion. Det fremgik endvidere, at problemet blev forværret af radikale muslimske ledere, der tilskyndede muslimer til at udskille sig fra det franske samfund med det formål at oprette et parallelt muslimsk samfund i Frankrig, underlagt sharia-love.^[118]

I slutningen af april 2013 offentliggjorde Pew Research en større undersøgelse, der dog desværre ikke omfattede muslimer i Vesteuropa.^[119] I betragtning af, at muslimer i de største vesteuropæiske lande altovervejende definerer sig som muslimer snarere end som borgere i de lande, hvor de har taget ophold, er undersøgelsens konklusion imidlertid alligevel interessant: "... de fleste tilhængere af verdens næststørste religion føler sig nært knyttet til deres tro og

^[115] Til det følgende: http://wikiislam.net/wiki/Muslim_Statistics_%28Shari%27ah%29, hvor man finder henvisninger til muslimers holdning til sharia i adskillige vestlige lande.

^[116] Ibid.

^[117] Ibid.

^[118] Soeren Kern, *French Suburbs Becoming 'Separate Islamic Societies'*. The Gatestone Institute, den 10. Oktober 2011. <http://www.gatestoneinstitute.org/2487/french-suburbs-islamic-societies>

^[119] *The World's Muslims: Religion, Politics and Society*, 30/4 2013. <http://www.pewforum.org/Muslim/the-worlds-muslims-religion-politics-society.aspx>

ønsker at dens læresætninger ikke blot skal forme deres personlige liv men også deres samfund og politik. Bortset fra en håndfuld af de 39 lande, der er undersøgt, siger et flertal af de derboende muslimer, at islam er den eneste sande tro, der fører til evigt liv i himlen, og at troen på Gud er en forudsætning for at kunne være en moralsk person. Mange mener også, at deres religiøse ledere bør have i det mindste en vis indflydelse på politiske sager. Og mange udtrykker et ønske om, at sharia – den traditionelle islamiske lov – skal anerkendes som landets officielle lov.”

Praktiske erfaringer mht. muslimers holdninger

De, der herhjemme på det praktiske plan har beskæftiget sig med indvandringens konsekvenser, har for længst erkendt styrken i de muslimske holdninger. Eksempelvis har psykologen Nicolai Sennels i en årrække arbejdet med kriminelle muslimer på en sikret institution for kriminelle unge i Københavns Kommune. Han forklarer i nettidsskriftet *Sappho*, at der er fire psykologiske faktorer, som fremmer den påfaldende overkriminalitet i denne gruppe (jf., ovenfor under 1.3):¹²⁰

For det *første* anerkendes vrede og trusler i den muslimske kultur i højere grad end hos os og ses som et tegn på styrke.

For det *andet* skaber den muslimske æreskultur mennesker, der er sårbare over for andres meninger og kritik, hvilket sammen med bl.a. dyrkelse af vreden ofte fører til vold.

For det *tredje* har muslimer en anden opfattelse end vor af, hvorfra livet styres. I den muslimske verden sker alt således in'shallah ("om Allah vil"), og næsten alle livsområder reguleres af ydre autoriteter, kulturelle traditioner og religiøse love, ikke af det enkelte menneske selv. Muslimsk opdragelse opøver derfor kun i meget ringe grad en følelse af personligt ansvar, og meget bliver bare "de andres skyld". Heraf muslimers velkendte offermentalitet, der afføder et verdenssyn, ifølge hvilket muslimer som undertrykte og forfulgte ofre har ret til at bruge alle midler mod de uretfærdige undertrykkere, herunder først og fremmest grænsesættende ikke-islamiske autoriteter.

Den *fjerde* psykologiske faktor er det, der kan kaldes identitet. Muslimsk kultur indbyder dels til intolerance og lukkethed overfor ikke-muslimer og dels til et meget stærkt indre sammenhold. Det skyldes især, at store dele af Koranen i endog meget grove vendinger beordrer muslimer til at tage afstand fra ikke-muslimer og beskriver disse som så dårlige mennesker, at de fortjener undertrykkelse, vold, drab og Helvedes kvaler. Den heraf affødte, stærke "os/dem"-mentalitet – og ønsket om at få indført islamisk sharia-lov – viser sig bl.a. ved, at kriminelle muslimer angriber alle sekulære autoriteter, hvad enten det er politi, brandvæsen eller hjemmehjælpere, mens islamiske autoriteter i skikkelse af imamer, hjemmelavede sharia-domstole og patruljerende muslimske fædregrupper respekteres.

Det, som kendetegner en velfungerende, almindelig kriminel bande, er med andre ord også *netop* ting, man tillige finder i islam: Frafald er en dødsynd og en stærk os/dem-mentalitet med forbud mod venskab med anderledes troende sikrer et stærkt sammenhold indadtil. Den sociale kontrol sikrer grænseløs loyalitet over for gruppens værdier. Og uselvsk selvpofrelse for det, man står for, er den hurtigste vej til høj status. Endelig véd man, at man kan stole på hinanden.

En anden, der har haft problemet inde på livet, er retspsykiateren Henrik Day Poulsen. Han har oplevet, hvorledes "islamisme" og det hertil knyttede had til det danske samfund ofte bruges til at retfærdiggøre kriminalitet. "*Når vi undersøger kriminelle unge med indvandrerbaggrund, spiller islamisme ret ofte en rolle. De har fået indprentet et fuldstændig fordrejet verdenssyn,*

¹²⁰ <http://www.sappho.dk/jo-det-har-med-islam-at-gore.htm>

hvor det direkte eller indirekte er o.k. at begå vold eller røve en bank, fordi hele tilværelsen er en kamp mellem Danmark og islam, hvor de er på den gode side. Og når de bliver anholdt og straffet, tror de igen, det er udtryk for den kamp. At det er på grund af racisme. De kan simpelthen ikke se, at det, de har gjort, er forkert. Det er meget svært at bekæmpe kriminalitet, som sker med det udgangspunkt, og derfor er det en enormt farlig udvikling.”^[121]

Også Day Poulsen sammenligner med f.eks. rockerne: ”Rent psykologisk er det fuldstændig det samme, der sker i de forskellige miljøer. Man finder mennesker, der har svært ved at forstå og tackle verden og udstyrer dem med en enkel og unuanceret forklaring på alt. Samtidig giver man dem et tilhørsforhold til et broderskab, som bekræfter den opfattelse og fungerer som et skjold mod alt det forvirrende. Da Hitler fortalte tyskerne, at de var alle andre overlegne, og at alle ulykker var jødernes skyld, brugte han præcis de samme principper, som islamisterne bruger i dag. Nu er ulykkerne bare danskernes skyld, ...”

Europæernes mening om islam og indvandrere

Der er også foretaget målinger af, hvad Europas oprindelige befolkninger mener om islam og indvandringen:

68 pct. af danskerne mellem 15 og 25 år mente allerede i 2003, at indvandrere har en negativ indvirkning på det danske samfund.^[122] Og ifølge en opinionsundersøgelse fra 2009 mente hele 58,1 pct. af de adspurgte, at indvandrere og deres efterkommere skal tilegne sig den danske kultur, medens kun 33,6 pct. mente, at de skal have lov at bevare deres egne skikke og traditioner.^[123] I en måling fra 2014 mente 36,5 %, at islams tilstedeværelse i Danmark i nogen grad er et problem, 27,6% at det i høj grad er et problem.^[124]

En meningsmåling offentliggjort i *Frankfurter Allgemeine Zeitung* i december 2012^[125] viste, at 83 pct. af tyskerne mente, at islam skader kvinders rettigheder, 77 pct. mente, at islam er en autoritær religion, 70 pct. mente, at islam er forbundet med religiøs fanatisme og radikalisme og 64 pct. mente, at islam er voldsberedt. Kun 12 pct. gav udtryk for, at islam er forbundet med godgørelse.

I England har en YouGov meningsmåling fra oktober 2012 vist, at 78 pct. af de vælgere, som havde forladt Labour, ønskede et totalt stop for indvandringen og kun ville acceptere nye indvandrere i det omfang, andre forlod landet.^[126]

En fransk meningsmåling fra IFOP^[127] viste, at 43 pct. af de adspurgte anså islam for at være en trussel. 60 pct. sagde, at islam var ”for meget” og 63 pct. af befolkningen var modstandere af det islamiske tørklæde. Ifølge en anden undersøgelse fra IFOP^[128] mente 3 ud af 4 franskmænd, at islam breder sig for meget. 66 pct. syntes der var for mange immigranter i Frankrig, 57 pct.

^[121] B.T. 30/7 2013 (<http://www.bt.dk/danmark/kendt-psykiater-derfor-skaber-islamisme-kriminalitet>)

^[122] Jf. undersøgelse af analyseinstituttet GfK, B.T. 29/9 2003.

^[123] Foretaget af Rambøll, se *Jyllands-Posten* 31/7 2009.

^[124] Wilke, se *Jyllands-Posten* 8/3 2014.

^[125] <http://www.secularism.org.uk/news/2012/12>

^[126] YouGov Poll: Labour voters want zero net migration.

^[127] *Le Figaro* 24/10 2012, <http://www.lefigaro.fr/actualite-france/2012/10/24/01016-20121024ARTFIG00700-1>

^[128] *Le journal de Dimanche*, <http://islamversuseurope.blogspot.ca/2012/11/three-quarters-of-french-people-say.html>

var modstandere af, at fremmede har stemmeret til lokalvalg og 56 pct. sagde, at ”man føler sig ikke sikker noget sted”.

En bredere undersøgelse gennemført af det internationalt ansete Pew Research i 2007^[129] bekræftede, at en stor del af de europæiske befolkninger betragtede indvandringen som et ”meget stort problem”. Det mente således 64 pct. af Italiens befolkning, 42 pct. af Spaniens, 40 pct. af Storbritanniens, 32 pct. af Tysklands og 29 pct. af Frankrigs. I Sverige var det imidlertid kun 11 pct., der anså indvandringen for noget stort problem. Danmark var ikke med i undersøgelsen.

Når det gjaldt specielt indvandringen fra Mellemøsten, udtrykte de adspurgte en vis betænkelighed. Store flertal i Italien og Tyskland – henholdsvis 67 pct. og 64 pct. – mente, at de mellemøstlige indvandrere havde en dårlig indflydelse, mens tallene for de øvrige undersøgte lande var 45 pct. i Spanien, 44 pct. i Frankrig, 34 pct. i Storbritannien og 28 pct. i Sverige. I de tre sidstnævnte lande var der imidlertid flertal for den opfattelse, at den mellemøstlige indvandring havde en god indflydelse: Frankrig: 53 pct., Storbritannien: 51 pct., Sverige 57 pct.^[130] Trods denne gode indflydelse gik store flertal i en anden Pew undersøgelse, der ligeledes blev offentliggjort i 2007, imidlertid ind for ”yderligere at begrænse og kontrollere indvandringen”: Italien (87 pct.), Spanien (77 pct.), Frankrig (68 pct.), Tyskland (66 pct.). Det måske mest interessante tal i betragtning af landets åbne dør, når det gælder indvandring, var svenskernes svar. 53 pct. ville begrænse indvandringen, mens 43 pct. var imod.

Følgen: Overførslen af de islamiske samfunds problemer til Europa

Af Mogens Camre

Den muslimske masseudvandring til Europa begyndte i slutningen af det 20. århundrede. Baggrunden var dels den eksplosive befolkningstilvækst i de muslimske lande og den deraf følgende erkendelse af, at de økonomiske og sociale udsigter for de allerfleste mennesker dér er dårlige, dels de evige, væbnede konflikter mellem forskellige religiøse retninger, som under vekslende diktatorer og krigsherrer søger at undertrykke eller direkte udrydde hinanden i disse lande.

Adskillige forskere med muslimsk kulturbaggrund har i en række af UNDP's årlige *Arab Human Development Report* slået fast, at den arabiske regions dominerende problem er manglen på materielt og moralsk grundlag til at sikre politiske, sociale, økonomiske og miljømæssige strukturer i landene.^[131] Tilsvarende betragtninger kan gøres for de ikke-arabiske, muslimske lande. Der er for alle landene i den islamiske kulturkreds tale om omfattende uvidenhed, underudvikling, fattigdom, fejlmærning, kvindeundertrykkelse og religiøs ensretning. Kulturen er fastlåst i fortiden og ude af stand til at tilpasse sig den moderne verden. Uanset forsøg på oprør fra mindretalsgrupper, er der ikke udsigt til noget virkeligt ”forår”. For

^[129] Horowitz, Juliana Menasce, *Widespread Anti-Immigrant Sentiment in Italy*. Pew Global Attitudes Project, 12/1 2010. <http://www.pewglobal.org/2010/01/12/widespread-anti-immigrant-sentiment-in-italy/>.

^[130] Ibid.

^[131] Se således rapporten for 2009: *Arab Human Development Report 2009*, ISBN 978-92-1-126211-7 udarbejdet under hovedansvar af Madawi Al-Rasheed, Sabah Benjelloun, Mustapha El-Sayyid, Walid Khadduri, Bahgat Konany, Khadija Moalla, Marlene Nasr, Boshra Salem og Yezid Sayigh.

selv om der afholdes såkaldt demokratiske valg, betyder det alene, at en ny diktator kommer til magten og fortsætter indoktrineringen, korrupsionen og undertrykkelsen.

Det er uforståeligt, at noget vidende menneske kan forestille sig, at de europæiske lande kan optage et stort antal mennesker med en middelalderlig kulturbaggrund, indeholdende en regulær voldsideologi, uden at vore lande påføres omfattende skader, kulturelt, politisk og økonomisk. For islam lader sig ikke påvirke af almindelig vestlig eftergivenhed.

Trods den åbenlyse trussel mod de demokratiske samfund, ser vi overalt i de europæiske lande, at politikerne giver op over for en voksende indvandring fra muslimske lande og de høje, muslimske fødselsrater. De vestlige landes politiske establishment søger også at skjule følgevirkningerne af den opgivende holdning. Man fortier omkostningerne, skjuler de forbrydelser, der begås af utilpassede og uciviliserede mennesker, bevilger nye enorme beløb i et forgæves forsøg på at formilde dem, og man gennemfører groteske retssager for at lukke munden på de europæere, der protesterer mod overgrebene på deres egen sikkerhed og på Vestens kultur.

Det er uomtvisteligt, at den islamiske kultur har skabt nogle af verdens værste samfund, og at de allerfleste mennesker i de islamiske lande lider under denne kultur. Det kan let anskueliggøres:

Kønslæmlestelse (kvindelig omskæring) blandt kvinder i aldersgruppen 15-49 år anslås at ramme 97,9 pct. i Somalia, 95,8 i Egypten og 90 pct. i Sudan N.^[132] Fysisk vold mod kvinder anslås at ramme 31, 4 pct. i Algeriet, 35 pct. af gifte kvinder i Egypten, 35 pct. af gifte kvinder i Libanon, og 50 pct. af gifte kvinder i Yemen.^[133] Underernæring forekommer hos 26,3 pct. af befolkningen i de mindst udviklede arabiske lande og 13,2 pct. af befolkningen i samtlige arabiske lande.^[134] Smitsomme sygdomme (så som tuberkulose) og ulykker medfører et højt tab af leveår i alle arabiske lande om end med store regionale forskelle.^[135]

Fra *Arab Human Development Report* kan også citeres: ”Uanset hendes tilstand, enten som bonde i Algeriet, doktor i Cairo, sekretær i Beirut, student i Baghdad eller arbejder i Syrien, deler den arabiske kvinde skæbne med sine medsøstre: et liv med fornægtelse, fangenskab i hvilket hun må bøde for den synd at være født som kvinde i et hyper-mandssamfund, hvor det altid nærværende kvindelige forbliver synonymt med skam og trussel.”^[136]

Uanset at der er grupper af muslimer, som ikke deler den islamiske kulturs mest problematiske normer, er det denne kultur med al den primitive overtro og afstumpethed, establishment i massiv grad har åbnet vore grænser for, og hvis absurde, 1.400 år gamle religiøse vrangforestillinger vore politikere kræver, at vi både skal respektere og bære de økonomiske byrder for.

Mange primitive kulturer er i historiens løb gået til grunde i konfrontationen med højere udviklede kulturer. Islam er derfor truet af sin mangel på tilpasning til den moderne verden. Derfor er det katastrofalt, når de vestlige landes magthavere ikke siger tydeligt fra over for den islamiske kultur, men i stedet af ligegyldighed eller frygt for muslimernes vrede hævder, at alle kulturer er lige gode og søger at tvinge deres egne befolkninger til at respektere de afvigelser fra vestlige normer, som muslimske indvandrere frembyder.

^[132] UNDP rapport som fodnote 1, tabel 4-1

^[133] UNDP rapport som fodnote 1, tabel 4-2

^[134] UNDP rapport som fodnote 1, box 6-1

^[135] UNDP rapport som fodnote 1, figur 7-4, 7-5, 7-6 og 7-9

^[136] UNDP rapport som fodnote 1, box 7-5

En åben afstandtagen fra og modstand mod islams værdigrundlag ville måske fremme det indre oprør blandt muslimer. Det ville også være naturligt, at dette oprør begyndte blandt muslimer, som er indvandret til vestlige lande, fordi de her mest klart konfronteres med den vestlige civilisations åbenlyse fordele. Men alligevel ser vi alt for ofte det modsatte: En radikalisering af unge, selv i 2. og 3. generation.

Vestens kulturradikale og historisk uvidende borgere nægter at erkende virkeligheden i den islamiske kultur. Når de konfronteres med de groteske forhold i de muslimske parallelsamfund i Vesten, nægter de simpelthen at tro, at det er virkelighed. Nogle opstiller hjemmelavede teorier om, at det kun er et mindretal af muslimerne, ”islamisterne”, som ønsker at realisere koranens bud. Og uanset den daglige anskuelsesundervisning i omfattende religiøst betinget vold og myrderier i den islamiske verden nægter de at erkende den trussel, den islamiske indvandring udgør i vore lande.

Det er Vestens store fejl, at vi ikke tør sige til indvandrerne: Her er der kun én kultur, nemlig Vestens. I får kun lov at være her, hvis I opgiver troen på de normer, som bærer skylden for jeres hjemlandes sammenbrud.

Vestlige politikeres eftergivenhed lader således ikke blot vesteuropæerne i stikken, men også de mennesker, som måske kunne sætte gang i en kulturel revolution inden for islam.

Følgen: Dobbelttsamfundet

Af Lars Hedegaard

Danmark har tidligere været hjem søgt af skarpe og til tider voldelige konflikter mellem uforenelige synspunkter og interesser. Vi har oplevet stærke religiøse modsætninger, bl.a. under Reformationen i begyndelsen af 1500-tallet, klassekonflikter mellem bønder og herremænd og mellem arbejdere og kapitalister, og vi har oplevet afgrundsdybe ideologiske modsætninger mellem demokrater og nazister og mellem demokrater og kommunister. Men trods mange genvordigheder er disse modsætninger dog til sidst blevet overvundet – i det mindste i den udstrækning, at de ikke længere udgør nogen trussel mod samfundets sammenhængskraft.

Forklaringen er, at danskere stod mod danskere. De kunne være nok så uenige og hade hinanden nok så meget, men i den sidste ende var de i det mindste landsmænd.

Det var dette nationale sammenhold og denne følelse af fælles kultur og historie, 1500-tallets ledende katolske teolog Poul Helgesen appellerede til i 1534, da reformationsstriden var på sit højeste og landet var hjem søgt af den krig, der er gået over i historien som Grevens Fejde. Trods skarpe religiøse konflikter mellem katolikker og protestanter – som Helgesen selv ivrigt bidrog til med en række katolske stridsskrifter – formanede han sine landsmænd til at slutte fred med hinanden: *”Kunne vi ikke røres til enighed af disse enighedsvilkår [den kristne tro] og af én kristen kærlighed, da lader naturens bånd røre os dertil. Vi er danske folk, ét kød og blod, og i mange stykker af ens sæder og vilkår; dersom vi ikke snarligt gør ét, men herefter bide og slide hverandre som vi begyndt har, da er det befrygtendes som Paulus siger, at vi med tiden af hverandre også fortæres og tilintetgøres.”*^[137]

Det er tydeligt, at Poul Helgesen her antager, at der findes en underliggende danskhed, defineret af afstamning og kultur, der i den sidste ende bør veje tungere end religiøse, ideologiske og politiske konflikter.

^[137] Citeret her: <http://nomosdk.blogspot.dk/2009/03/historisk-lgn-og-politisk-propaganda-pa.html>

I det Danmark, der er opstået i kølvandet på masseindvandringen, findes der imidlertid ikke nogen altomfattende danskhed eller nationalfølelse at appellere til. Det danske folk er her stadig. Men mange af de nytilkomne – det gælder mest udpræget de muslimske indvandrere og efterkommere – føler ingen tilknytning til dansk historie, dansk kultur, dansk sprog eller danske sædvaner. De lever ved siden af Danmark og ofte i direkte konflikt med landets indbyggere. Deres fundamentale loyalitet retter sig ikke mod Danmark som nation, men mod islam som idé – en idé, der er uforenelig med dansk politisk tradition og retsorden.

Tanken om islams indre sammenhængskraft og om alle muslimer som én samlet nation på trods og på tværs af landegrænser er klart udtrykt i den autoritative såkaldte Mekka-erklæring, som 40 muslimske statschefer vedtog under det tredje islamiske topmøde i Mekka i januar 1981:

”Alle muslimer, selv om de taler forskellige sprog, har forskellig hudfarve, bor forskellige steder og adskiller sig fra hinanden på andre måder, udgør én eneste nation, knyttet sammen af fælles tro idet de påtager sig én [fælles, LH] opgave over hele verden.”¹³⁸

Med andre ord kan man ifølge denne autoritative udlægning – der er i bedste overensstemmelse med islams helligskrifter – ikke være nogen rettroende muslim, hvis ens primære loyalitet retter sig mod menneskeskabte fænomener som nationalstater, eller hvis man lader sig assimilere med ikke-muslimske befolkninger.

Det findes der da heller ingen historiske eksempler på. Uanset hvor man kikker rundt i verden, og uanset hvilken historisk periode, man retter blikket mod, bemærker man, at det store flertal af muslimer i lande behersket af vantro ikke betragter sig som indvandrere i samme forstand som f.eks. svenske, hollandske, tyske eller polske indvandrere til Danmark historisk set har gjort. Ifølge islamisk ideologi indvandrer man ikke til et fremmed land, men til et område, der allerede tilhører Allah, og som det derfor er muslimernes pligt at beherske.

Derfor vækker det ikke taknemmelighed hos tilvandrede¹³⁹ muslimer, at de i Danmark og de fleste andre vestlige lande stort set har fået opfyldt ethvert økonomisk og kulturelt krav, de har stillet. Fri forsørgelse livet igennem, milliarder til såkaldte ”integrationsprojekter”, ret til at få serveret halal kød – og til at påtvinge andre halal – ret til at bygge stormoskeer, ret til at begå voldskriminalitet uden at blive udvist, de facto ret til egen jurisdiktion i muslimske bosætningsområder mv. Alt dette er blot hvad rettroende muslimer mener, de har krav på. Og når de vantro imødekommer kravene, bliver det ikke betragtet som en gave til den muslimske nation, men som tegn på, at den omgivende majoritetsbefolkning har indset, at den ikke er stærk nok til at nægte muslimerne den herskerrolle, som Allah i Koranen har tilkendt dem. Det bliver også set som et bevis på, at det er på tide at rejse nye krav uden at skulle frygte forsvarsforanstaltninger fra den invaderede befolkning.

Det er naturligvis langt fra alle muslimer, der tænker på den måde, eller som overhovedet nærer noget ønske om at påtvinge den indfødte befolkning en islamisk orden. Det er ligeledes klart, at der findes muslimer – også blandt de i Danmark bosiddende – der helst ville lade sig integrere og lade enhver tanke om en parallel identitet falde. De har imidlertid ikke mange chancer for at komme til orde i en situation, hvor de danske myndigheder gang på gang bøjer sig for krav fra integrationsresistente og således i praksis styrker den herboende ummas rabiate ledere.

¹³⁸ *The Mecca Declaration of the Third Islamic Summit Conference, 25/1-28/1 1981; www.oic-oci.org*

¹³⁹ Ordet ”tilvandrer” i stedet for ”indvandrer” skyldes den tyske politolog Bassam Tibi, der selv er muslim. Tibi skelner mellem indvandrere og tilvandrere, idet en indvandrer er en person, der kommer til et fremmed land for at blive en del af det, mens en tilvandrer medbringer hele sin kulturelle og politiske bagage fra hjemlandet og nægter at give slip på den. http://www.iiz-dvv.de/index.php?article_id=474&clang=1

Og at så godt som alle moskeer i Danmark regeres af yderligtgående, kan der næppe herske tvivl om efter de udsagn, som den frafaldne, tidligere rabiater muslimske leder Ahmed Akkari fremsatte under et møde i Trykkefrihedsselskabet i august 2013: *”Jeg føler mig ikke godt tilpas i en moske længere. Alle moskeer i Danmark er på en eller anden måde styret af islamister.”*

Akkari sagde ved samme lejlighed, at mange danskere forholder sig naivt til hans gamle tros- og kampfæller: *”Det er nødvendigt med kritik over for muslimer, som ikke anerkender den danske samfundskontrakt. De skal lære at respektere den.”*^[140]

Det er imidlertid vanskeligt at få dem til det, når myndighederne bliver ved med at imødekomme krav fra de ”islamister”, som Akkari nu kritiserer. Det hjælper naturligvis heller ikke på integrationen, at danske politikere tillader opførelsen af Dansk Islamisk Råds kæmpemoske, som er åbnet i Røvsingegade i København i 2014 og som er finansieret af via en bevilling på 150 millioner kr. fra emir Hamad bin Khalifa fra oliestaten Qatar.

Københavns kultur- og fritidsborgmester Carl Christian Ebbesen fra Dansk Folkeparti udtalte i januar 2014, at han fandt det *”dybt bekymrende, at der snart åbner et monument for islamistiske holdninger midt i hovedstaden.”*^[141]

Heller ikke Lars Aslan Rasmussen (S), integrationsordfører for Socialdemokraterne i København, var begejstret for stormoskeen og udtalte, at han ikke agtede at komme til indvielsen, hvis han skulle modtage en invitation. *”Personer, som går ind for menneskerettigheder, dukker ikke op til åbningen af et projekt, der er finansieret af en diktator i et land, der ikke har religionsfrihed,”* udtalte han.^[142]

Men hvis socialdemokraterne, som dog havde haft regeringsmagten i mere end to år inden åbningen af stormoskeen blev bekendtgjort, virkelig mente, at der var noget galt med at tilstå emiren af Qatar en platform og en kommandocentral i midten af den danske hovedstad, hvorfor havde de så ikke for længst taget politisk initiativ til at forhindre det? Planerne om stormoskeen havde jo været kendt i flere år.

Og hvorfor havde politikerne – ikke bare de socialdemokratiske men fra stort set alle partier – ikke for længst forklaret befolkningen, præcis hvad de mente, der var galt med at en diktator i et mellemøstligt land satte sig på en propagandacentral i København? Der hersker ikke religionsfrihed i Qatar, lød det pludseligt i januar 2014. Findes der da et eneste muslimsk behersket område eller en eneste muslimsk stat med religionsfrihed i den forstand, at ikke-muslimer uden frygt kan dyrke deres religion? Svaret er nej, og det burde ikke komme bag på nogen dansk politiker, der har fulgt blot nogenlunde med i de seneste års udvikling inden for Islams Hus – Dar al-Islam.

Accepterer islam – forstået som de islamiske helligskrifter og islamiske leders udtalelser og handlinger gennem 1400 år – overhovedet religionsfrihed? Igen er svaret nej, og det kunne politikerne for længst have overtydet sig om, hvis de havde gjort sig den ulejlighed at sætte sig ind i tingene.

På den baggrund kræver det et overmenneskeligt mod af den enkelte muslim at sætte sig op mod ummaens – den muslimske nations – magthavere. Og de få der tør, må regne med de mest alvorlige konsekvenser – heriblandt at blive myrdet. Det er således ingen tilfældighed, at Ahmed Akkari, den oprørske digter Yahya Hassan og den dansk-iranske kunstner Firoozeh

^[140] <http://www.trykkefrihed.dk/den-angrende-eks-imam.htm>

^[141] <http://www.bt.dk/danmark/stormoske-aabner-under-politiske-protester>

^[142] Ibid.

Bazrafkan, der alle har taget kraftig afstand fra yderligtgående fortalere for islam, har modtaget dødstrusler.¹⁴³

Af den grund er det meningsløst at blive ved med at tale om det danske samfund som en helhed. For der er i virkeligheden nu *to* samfund på dansk grund: Det danske og det muslimske.

1.6. De internationale konventioner¹⁴⁴

Af Ole Hasselbalch

”De internationale konventioner” (også kaldet traktater) påberåbes ustandselig i den udlændingepolitiske debat. De vigtigste vil blive mere udførligt omtalt af Mogens Camre nedenfor i kapitel 4, 4.1, men det er væsentligt at have et overblik over, hvad en konvention overhovedet er, hvilken virkning den har, og hvad kernen er i de problemer, disse internationale regler volder på dansk grund.

En konvention er juridisk set en aftale mellem nationer indbyrdes, evt. via internationale organisationer som f.eks. EU, FN og Europarådet. Den kan indeholde spilleregler for, hvad nationerne må og ikke må i forhold til hinanden. Nogle af konventionerne rummer dog også tilsagn om, hvorledes den underskrivende stat vil behandle enkeltindivider på egen jord i relation til menneskerettighederne.

Danmark har indgået i hundredvis af sådanne konventioner, spændende fra aftaler om rene småtterier og til nogle af de allervigtigste for vor placering i verden (som f.eks. traktaterne om Danmarks medlemskab af FN, NATO og EU).

Hjemlen til at indgå konventioner

Grundloven § 19 handler primært om samarbejdet med andre lande via sådanne konventioner. Herom hedder det i bestemmelsens stk. 1, at Regeringen ”*handler på rigets vegne i mellemfolkelige anliggender*”, men at Folketinget skal give sit samtykke til alle traktater af større betydning. Efter Grundlovens § 19, stk. 3, fører Folketinget også forhåndskontrol med regeringens udenrigspolitik: Regeringen skal således før enhver beslutning af større udenrigspolitisk rækkevidde rådføre sig med Det Udenrigspolitiske Nævn, der er valgt af Folketinget og består af 17 folketingsmedlemmer.

Grundlovens § 20 handler om de traktater, ved hvilke Danmark overlader suverænitet (dvs. lovgivende, udøvende eller dømmende magt) til et internationalt organ. Et eksempel på en konvention af denne art er traktaten om Danmarks medlemskab af EU. Sådanne traktater kan *kun* indgås under iagttagelse af en særlig fremgangsmåde. Efter Grundlovens § 20, stk. 2, kræves det således, at 5/6 af Folketingets medlemmer – dvs. mindst 150 – stemmer for den lov, der overlader en suverænitetsbeføjelse til det internationale organ. Er der kun almindeligt folketingsflertal for loven, skal der holdes folkeafstemning, og ved denne overlever en lov af denne art ikke, hvis et flertal af vælgerne på mindst 30 pct. af alle stemmeberettigede stemmer nej. Det skete ved afstemningen om Maastricht-traktaten den 2/6 1992, da et flertal på 41,7 pct. af alle stemmeberettigede stemte nej mod kun 40,5 pct., der stemte ja. Og det skete igen ved euro-afstemningen den 28/9 2000, da et flertal på 46,1 pct. stemte nej, og 40,5 pct. stemte ja. I andre tilfælde har der været et flertal af ja-stemmer. Det var der således i 1972, da Danmark

¹⁴³ <http://jyllands-posten.dk/kultur/ECE6255502/truet-kunstner-politiet-ma-passe-bedre-pa-os/>

¹⁴⁴ Se hertil også <http://www.nyidanmark.dk/da-dk>

oprindelig tilsluttede sig EF, og i 1993, da vælgerne stemte om Maastricht-traktaten og den såkaldte Edinburgh-aftale, samt da de i 1998 stemte om Amsterdamtraktaten.

Grundlovens § 20, stk. 1, begrænser endvidere mulighederne for overladelse af suverænitetbeføjelser på den måde, at det overhovedet kun kan ske ”i nærmere bestemt omfang”. Ved en dom i 1998 slog Højesteret fast,^[145] at dette må forstås således, at det i suverænitetsoverdragelsesloven skal være angivet, *hvilke* beføjelser der overlades, dels med hensyn til sagsområder, dels med hensyn til beføjelsernes karakter. Der kan derfor ikke udstedes en blankocheck til internationale myndigheder. Derimod indebærer reglen ikke, at beføjelser, der tilkommer rigets myndigheder *kun* kan overlades til en international organisation i *mindre* omfang. Det må dog, fastslog Højesteret samtidig, anses for forudsat i Grundloven, at der ikke kan overlades beføjelser i et sådant omfang, ”at Danmark ikke længere kan anses for en selvstændig stat”. Fastlæggelsen af grænsen for, hvornår dette er tilfældet, må ifølge Højesteret ”i helt overvejende grad bero på overvejelser af politisk karakter”.

Konventionernes juridiske virkning på dansk grund

En af regeringen indgået konvention skaber ikke i sig selv forpligtelser for parterne i en sag for danske domstole uden om den danske lovgiver, altså Folketinget.

Ikke blot er det Folketinget, som i sidste ende bestemmer, om Danmark som stat overhovedet skal tilslutte sig og forblive tilsluttet en bestemt konvention. En regering kan således ikke overleve på tværs af et folketingsflertal (mistillidsvotum). Det er også Folketinget, der bestemmer, om en tiltrådt konvention tillige skal gælde som dansk ret ved domstolene herhjemme, således at myndigheder og borgere altså kan dømmes dér på grundlag af dens regler.

Hvis en konvention ikke af Folketinget er ophøjet til dansk lov, kan domstolene altså godt nok lade sig inspirere af den, men de er ikke bundet af den som af de love, Folketinget vedtager, og vedtager Folketinget i en lov klart noget andet, end den tiltrådte konvention tilsiger, er det loven og ikke konventionens regler, der gælder.^[146] Såfremt Folketinget på et tidspunkt beslutter, at der skal gælde noget *andet* på dansk grund, end en tiltrådt konvention tilsiger, er det også det aktuelle folketingsflertals bestemmelse, der er afgørende, *ikke* konventionen.

EU-retten

Det nævnte gælder også mht. de regler, vi har valgt at underkaste os ved loven om Danmarks tiltrædelse af EU. Her har vi forpligtet os til på dansk grund at følge de regelsæt, EU vedtager, og det sker i mange tilfælde ved eksplicit at gennemføre en dansk lov herom.

Selv de såkaldte EU-forordninger, der i kraft af denne tiltrædelse i *princippet* har direkte bindende virkning på dansk grund (dvs. uden vedtagelse af en særlig lov om, at forordningens regler skal gælde som dansk ret), skal imidlertid ikke respekteres på tværs af, hvad et folketingsflertal klart beslutter. Dette fremgår af flere domme fra Højesteret.^[147] Vort medlemskab følger jo nemlig ikke af Grundloven – vi har kun via en *almindelig* lov meldt os ind i EU, med den deraf følgende forpligtelse til at følge EU's regler, herunder om virkningen af EU-forordninger. En senere vedtaget lov, der på et eller andet område ikke følger det, EU

^[145] Dom 6/4 1998 (I 361/1997).

^[146] Om hvilke FN-konventioner, der er gældende ved danske domstole og implikationerne ved at ændre herpå, se f.eks. *Jyllands-Posten* 15/10 2013.

^[147] Se således dom af 18/12 2013.

måtte forordne, vil derfor på dansk grund *altid* have fortrin i forhold til de pligter, der følger af loven om Danmarks tiltrædelse af EU. Den disharmoni, der derved bliver mellem, hvad EU-retten kræver, og hvad der følger af den afvigende danske lovgivning, er alene et politisk anliggende mellem EU og Kongeriget Danmark.

Der findes i øvrigt områder, hvor der er modstrid mellem EU-retten og dansk ret, uden at EU har fundet det hensigtsmæssigt at indlede retsbrudssag mod Danmark.^[148]

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

De konventionsregler, som herudover især har været i fokus i de sidste årtier, er dem, i hvilke staterne forpligter sig til at beskytte indvandrere og flygtninge. Særligt Den Europæiske Menneskerettighedskonvention^[149] har været i fokus i sådanne sammenhænge. I relation til netop denne har det også spillet en rolle, dels at Folketinget i 1998 har vedtaget en lov om, at konventionen skal gælde på linje med danske love, og dels at der er etableret en domstol, nemlig Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, hvor personer, der mener sig forurettede i forhold til, hvad konventionen tilsiger, kan få efterprøvet deres sag. Trusler om at klage til denne domstol har derved været et nærliggende redskab for politisk pression.

Endvidere er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention gjort til *del* også af EU's grundlag, hvorfor vi også er bundet af den indirekte, nemlig gennem vort medlemskab af EU. Se artikel 6, 3 i Traktaten om Den Europæiske Union, hvor det hedder, at "*de grundlæggende rettigheder, som de er garanteret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, udgør generelle principper i EU-retten.*" Sager desangående kan således også komme op ved EU-Domstolen.

Menneskerettighedsdomstolens og EU-Domstolens virksomhed

Et af de problemer, der knytter sig til disse internationale domstoles virksomhed, er, at de ikke dømmer på samme måde som danske domstole.

Menneskerettighedsdomstolen og EU-Domstolen anlægger således såkaldt "dynamiske" fortolkninger, dvs. de lægger det i Menneskerettighedskonventionen hhv. EU-reglerne, som de skønner, at skiftende tiders behov tilsiger ud fra Menneskerettighedskonventionens, hhv. EU-reglernes overordnede formål. I henhold til den tankegang, Grundloven er bygget på, skal danske domstole derimod ubetinget dømme ud fra "gældende ret", og herved forstås de regler, som enten er vedtaget af Folketinget i form af en lov, eller som dog er accepteret af Tinget som sædvanemæssigt gældende, hvorfor der ikke er vedtaget en lovgivning i stedet.

Ideen bagved den danske ordning er følgende:

Skal der skabes ny ret, må det ske gennem *lovgivning*, og forslag herom skal gennemløbe den *særlige beslutningsproces* hos lovgiver (Folketinget), som Grundloven foreskriver, og som sikrer det bredest og sikrest mulige beslutningsgrundlag. Lovforslaget skal således gennem tre folketingsbehandlinger med mellemliggende udvalgsarbejde. Og undervejs bliver alle aspekter vendt i lyset af det, der kommer frem ikke blot i folketings salen, men også via den offentlige debat, herunder i pressen, samt i de henvendelser, politikerne får fra borgerne. Når det herefter ligger fast, hvad kendsgerningerne er i anliggendet – så langt det nu lader sig gøre at klarlægge disse – og hvilke betragtninger der kan anlægges på samme, afgør Folketinget, hvad der

^[148] Det gælder således antagelig i relation til de danske love, der tillader implementering af EU-direktiver om lønmodtageres rettigheder ved en dansk kollektiv overenskomst.

^[149] Denne er via artikel 6, 2 i traktaten om Den Europæiske Union gjort til del også af EU-retten.

fremtidig skal gælde. Alting bliver med andre ord vendt og drejet i det åbne. Den nye regel får derved det, der er kaldt ”demokratisk legitimation”.

Domstolenes virkegrundlag er et andet. De kan således *kun* tage stilling ud fra gældende ret som vedtaget af Folketinget, og ud fra det ”faktum” – altså de kendsgerninger – retten mener at kunne lægge til grund ud fra, hvad parterne gennem deres advokater har sagt og ført bevis for *i retssalen*. I de fleste sagstyper tages i øvrigt overhovedet kun stilling på grundlag af den *del* af gældende ret, advokaterne henviser til. Dommerne i en konkret sag har da heller ikke nogen mulighed for at få klarhed over, om der måtte være *andre* relevante facts end dem, advokaterne fremlægger, endsiige om der gemmer sig relevante synspunkter et eller andet sted i folkedybet.

Men også på et andet plan er domstolenes virkegrundlag anderledes end Folketingets. Medens dettes horisont således bredt afspejler baggrunden hos de grupper, der vælger Tingets medlemmer, rekrutteres dommerne fra en begrænset skare af jurister hentet i et ret beskyttet miljø. En dommer ville derfor let kunne komme ud af trit med den ”folkelige” mening, der danner sig ud fra de problemer, offentligheden oplever i dagligdagen. Dette kommer lejlighedsvis op til overfladen i den form, at domstolene undertiden tolker f.eks. straffe- og udvisningsregler mere lempeligt, end den folkelige opinion kræver.

Tankegangen bag Grundlovens opgavefordeling mellem domstole og parlament sætter på dansk grund grænser for, hvad domstolene kan, og hvad de ikke kan. Naturligvis vil de i visse situationer komme til at fungere som retsskabere, eftersom Folketinget jo ikke tager stilling til alting, og det så er op til domstolene at bestemme, hvad ”gældende ret” må antages at være, typisk ud fra sædvanen. Ydermere er de love, Tinget vedtager, ofte åbne for tolkning. Men domstolene er dog bundet af, hvad Folketingets hensigt med lovene har været, og af sædvanemæssig opfattelse af, hvad gældende ret går ud på, som Folketinget må anses at have blåstemplet, når Tinget ikke er vedtaget en lov i modsat retning. Skulle dette føre til domme, som er ude af trit med, hvad Tinget trods alt tænkte sig, eller hvad der er bærekraft for ude i samfundet, vil Tinget evt. gribe modererende ind med ny lovgivning, som dommerne så i fremtiden må holde sig til. Dette er f.eks. sket, når Folketinget har justeret straffelovens strafammer på baggrund af, hvad der er blevet opfattet som en for lempelig strafudmålingspraksis ved domstolene i visse sagstyper.

EU-Domstolen og Menneskerettighedsdomstolen fungerer ud fra et andet koncept. De anser sig således beføjede til at fastlægge, hvad der skal gælde, i *videre* udstrækning end en dansk dommer ville turde. De er optaget af at fylde hullerne ud i de formelle regelsæt, der dømmes ud fra, og af at supplere samme. Villigheden til at lade noget være reguleret af de enkelte medlemslande alene, er herunder begrænset. Der dømmes endvidere kun ud fra, hvad der kommer frem i Domstolens lukkede rum i de forelagte sager, som borgerne måske end ikke hører om, inden det er for sent. Samtidig befinder dommerne de to steder sig i et miljø fjernt fra den daglige virkeligheds problemer. Antagelig især derfor er de i dag dybt indviklet i den abstrakte menneskerettighedsfilosofi, som er opgenereret i snævre akademiske kredse.

Derfor kan det næsten ikke undgå at ende galt. Det er f.eks. set, at Menneskerettighedsdomstolen er gået endog stik imod det, der klart var den oprindelige mening med den konvention, dommerne fortolkede.^[150] Men i øvrigt ”strækker” EU-Domstolen og Menneskerettighedsdomstolen de traktater mv., de dømmes ud fra. Problemet i den forbindelse er bl.a., at disse traktater ofte blot angiver nogle overordnede principper, som ikke blot er særdeles åbne for forskellige udlægninger, men som også sammenfatter så høje ”menneskerettigheds” og unions-ideal, at virkelighedsforankringen går tabt, hvis de tolkes ”dynamisk” eller blot ensidigt i deres yderste konsekvenser.

^[150] Sagerne 52562 og 52620, Sørensen og Rasmussen mod Danmark.

Man kan derfor ikke se bort fra, at afgørelser fra EU- eller Menneskerettighedsdomstolen før eller siden vil blive kendt ugyldige på dansk grund, nemlig som en tilsidesættelse af Grundlovens forudsætninger mht. hvordan ny ret skabes hos os.

Karakteristisk er endvidere specielt i relation til EU-Domstolen, at medens den danske grundlov er skrevet ud fra den betragtning, at staten i det store og hele skal nøjes med at sikre borgerne nogle frihedsrettigheder, i ly af hvilke de så har mulighed for at mene hvad som helst, ja så binder EU's traktatgrundlag medlemsstaterne til bestemte holdninger (unionens såkaldte "værdier").^[151]

Konventionernes anvendelse i praksis

Mange af de konventioner, Danmark har tiltrådt inden for menneskerettighedsområdet, har en del år på bagen og er skrevet i lyset af, hvordan verden så ud, da de blev til. Når nogen derfor fortæller, at vi ved at bryde denne eller hin konvention sætter os uden for "det internationale samfund" – hvad det nu end er – er hertil kun at sige, at konventioner er menneskeskabte og ikke nogen perfekt endsige moralsk uangribelig målestok for, hvorledes menneskelivet bør leves til en hvilken som helst tid. Der er derfor ikke i sig selv noget diskvalificerende i evt. at fremprovokere en international revurdering af en forældet konvention ved at frigøre sig fra den.

Det bør endvidere huskes, at ikke blot anlægges Menneskerettighedsdomstolen og EU-Domstolen altså særdeles fri fortolkninger, når de dømmer, menneskerettighedskonventionerne er også blevet dækket ind med officielle menneskerettighedsorganer i de enkelte lande – hos os Institut for Menneskerettigheder. Og disse foretagender har opnået en autoritet i offentlighedens eller i hvert fald politikernes bevidsthed, som ikke er på niveau med den juridiske lødighed af det arbejde, de præsterer. F.eks. har de medvirket til at skabe den opfattelse, at *deres* konventionstolkninger – og Menneskerettighedsdomstolens afgørelser – er urørlige og uangribelige. Samtidig har der været en tendens hos dem til at se bort fra regler og problemstillinger, de ikke definerer som relevante i forhold til deres eget, ofte snævre syn på konventionerne. Især har de dyrket flygtnings og indvandreres interesser i en sådan grad, at deres virksomhed har understøttet den masseindvandring til Vesteuropa, som det aldrig var konventionernes mening at åbne op for, på bekostning af de indfødte befolkningers konventionssikrede ret til at være i fred.

Menneskers tolkninger af menneskeskabte konventioner er imidlertid *ikke* indiskutable. Dette følger allerede af, at konventionerne som sagt meget langt er rummelige og ukonkise i deres anvisninger. Der er derfor ingen grund heller til at nære nogen overdreven ærbødighed i forhold til de konventionstolkninger, menneskerettighedsinstitutionerne anlægger.

Flygtnings og indvandreres konventionsmæssige rettigheder

Internationale konventioner beskytter på forskellig vis flygtnings og indvandreres rettigheder.

Ved "flygtning" forstås i praksis en person, der påberåber sig nødvendighed for at flygte hjemmefra, eller som faktisk er flygtet fra sit hjemland. Såfremt pågældende får opholdstilladelse i henhold til den danske udlændingelovs bestemmelser om flygtnings ret til ophold her i landet, registreres han eller hun som asylant.^[152]

^[151] Se eksempelvis EU-traktatens præambel samt artikel 1.

^[152] En *asylansøger* defineres officielt som en udlænding, som søger om ret til at opholde sig som flygtning i et andet land og blive beskyttet af dette land, men som endnu ikke er blevet anerkendt som flygtning. *Spontane asylansøgere* ("spontanflygtninge") defineres som asylansøgere, der søger om asyl,

FN's flygtningekonvention af 1951, som Danmark har tilsluttet sig, definerer en flygtning som en person der "*som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil*".^[153]

Det land, hvor sådanne flygtninge befinder sig, må efter konventionen ikke sende dem et sted hen, hvor de risikerer forfølgelse. Men konventionen giver *ikke* en politisk flygtning ret til at rejse *ind* i et land og få opholdstilladelse (asyl) dér. Og det er følge Den Europæiske Menneskerettighedskonvention overhovedet kun en medlemsstats egne statsborgere, der har en egentlig ret til indrejse i eget land.

Hvornår er man (ægte) flygtning iht. konventionen? Det er uhyre vanskeligt at afgøre. Er den flygtedes frygt for forfølgelse f.eks. så *velbegrunnet*, at han ikke kan vende hjem? *Har* han nu også den politiske opfattelse, han hævder at have, og som fører til forfølgelse af ham? Flygtningereglerne er komplicerede, for ikke at sige umulige at håndtere i praksis.

Den danske flygtningelovgivning går i øvrigt videre, end FN's flygtningekonvention kræver. Den går også videre, end det lovforberedende, sagkyndige udvalg med Højesterets præsident i spidsen i sin tid turde lægge navn til.^[154] Se også nedenfor under kapitel 2, 2.1.

Med afsæt i det begrebsapparat, konventionen og de danske flygtningeregler opstiller, kan der i dag på det praktiske plan mere overordnet skelnes mellem flere slags "flygtninge" på dansk grund:

- *Konventionsflygtninge* ("politiske flygtninge") er personer, der opfylder FN-flygtningekonventionens lige opridsede krav til flygtningestatus.
- *De facto-flygtninge* er personer, som ikke opfylder FN-konventionens betingelser, men som flygter alligevel. Hvis der sandsynliggøres tungtvejende grunde til flugten, vil de pågældende kunne opnå asyl efter udlændingeloven.
- *Kvoteflygtninge* får opholdstilladelse her i landet efter særlig aftale med FN's Flygtningehøjkommissariat om, at der årligt skal gives opholdstilladelse til et bestemt antal flygtninge fra FN's flygtningelejre.

---

og som ikke har en opholdstilladelse i forvejen (f.eks. en familiesammenføringstilladelse). Se i øvrigt http://www.nyidanmark.dk/da-dk/spoergsmaal_og_svar/asyl.htm

^[153] <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=71110>

^[154] I *Flygtningenævnets formandskabs beretning 1984-87*, s. 17, hedder det: "*Den (FN's) Flygtningekonvention af 1951) pålægger ikke staterne nogen folkeretlig forpligtelse til at meddele asyl til personer, der opfylder konventionens betingelser.*"

Flertallet i det sagkyndige udvalg som i sin tid forberedte udlændingeloven med Højesterets præsident i spidsen foreslog en undtagelsesbestemmelse i harmoni med FN's flygtningekonvention (se *Betænkning om Udlændingelovgivningen nr. 968/1982*, s. 91 og 131): "*Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, nr. 1 (nu stk. 1) finder ikke anvendelse for udlændinge, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge.*" ... "*Udvalgets flertal har under hensyn til den meget vide adgang til at give opholdstilladelse til flygtninge, der er givet i udkastet til § 7, stk. 1, nr. 1, (nu stk. 1) fundet det nødvendigt udtrykkeligt at undtage masseindstrømningssituationen fra bestemmelsen.*" Denne foreslåede sikkerhedsventil i loven blev imidlertid forkastet af Folketinget efter anbefaling fra Dansk Flygtningehjælps repræsentant i udvalget.

- *Humanitære "flygtninge"* er flygtninge, som pga. f.eks. sygdom er for svage til at rejse hjem.
- *Bekvemmelighedsflygtninge* er personer, der ønsker at slå sig ned i Danmark, men som ikke er forfulgt på en sådan måde, at det berettiger til opholdstilladelse endog hjælp fra FN, og som alligevel søger at fremstille sig som om, at dette er tilfældet.

Når der med henvisning til de internationale regler om disse grupper er påført Danmark problemer af den art og i det omfang, vi i dag står med, er det i tilknytning til det anførte i øvrigt på sin plads at minde om, at der *også* findes konventionsregler, som anerkender, at enhver nation suverænt har ret til at varetage sin økonomiske, sociale og kulturelle udvikling.^[155] Selv en dom fra Menneskerettighedsdomstolen vil følgelig ikke ændre ved, at en dansk regering har belæg for i en for landet meget kritisk situation at prioritere hensynet til danskernes kollektive tryghed og velfærd forud for hensynet til de enkelte flygtnings og indvandreres interesser.

Faktisk anerkender folkeretten ganske bredt, at et statsstyres første pligt er at beskytte statens befolkning. Ingen stat kan derfor ved en konvention bindes til noget, der ødelægger statens eget grundlag. Det er også af den grund, konventionerne f.eks. udtrykkeligt anerkender, at forskelsbehandling på grund af *statsborgerskab* meget langt ikke er ulovlig diskriminering – se nedenfor om diskrimination. En stat kan altså med fuld ret sige fra, når personer udefra med henvisning til konventionernes regler om beskyttelsen for individet trænger sig på i en sådan mængde, at det truer statens grundlag og borgernes tryghed.

Diskriminationskonventionen

Ofte henvises til, at det ene eller andet er ulovligt/konventionsstridigt, fordi det indebærer "diskrimination".

Ved diskrimination forstås i almindelig sprogbrug negativ forskelsbehandling på grundlag af fordomme, rettet mod enkeltindivider eller grupper; oftest inden for områder som køn, race, etnicitet, alder, seksuel orientering samt fysisk og psykisk handicap.^[156]

Forskelsbehandling af *usaglige* grunde (f.eks. race) modvirkes af konventioner, herunder især FN's racediskriminationskonvention af 21/12 1965 om afskaffelse af alle former for racediskrimination^[157] samt EU-retten. Og disse regelsæt er i en vis udstrækning omsat til national dansk lov. Se således lovbekendtgørelse 1349 af 16/12 2008 om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet samt lovbekendtgørelse 626 af 29/9 1987, der gør det strafbart at nægte at betjene en person samt nægte at give en person adgang til offentlige steder af de i straffeloven § 266 b nævnte årsager. Der er endvidere i personoplysningsloven indført et forbud mod registrering og videregivelse af såkaldt følsomme oplysninger i både den offentlige og den private sektor, og sådanne oplysninger er stort set sammenfaldende med de lige nævnte diskriminationsgrunde.

Man skal imidlertid mærke sig kriteriet "usaglig". *Visse* former for forskelsbehandling er således tilladelig. Som nævnt er forskelsbehandling på grund af statsborgerskab ikke uden

^[155] Se Den Internationale Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder og i Den Internationale Konvention om Sociale og Kulturelle Rettigheder, artikel 1,1: "*Alle folk har selvbestemmelsesret. I kraft af denne kan de frit bestemme deres politiske stilling og frit varetage deres egen økonomiske, sociale og kulturelle udvikling. 2. Alle folk kan til deres egne formål disponere frit over deres naturgivne rigdomskilder og ressourcer... Et folk må aldrig berøves sine eksistensmuligheder.*"

^[156] [http://www.denstoredanske.dk/Samfund, jura og politik/Sociologi/Samfund/diskrimination](http://www.denstoredanske.dk/Samfund,_jura_og_politik/Sociologi/Samfund/diskrimination)

^[157] <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=60881>

videre konventionsstridig. Sociale ydelser kan man f.eks. kun få, hvis man opfylder særlige betingelser i henseende til alder eller helbredstilstand, medens folk, der ikke opfylder disse betingelser altså er afskåret fra dem og dermed for så vidt bliver "diskrimineret". Den danske pensionslovgivning bestemmer også, at som hovedregel kan kun danske statsborgere få offentlig alderspension.^[158] Sådant er ikke (uberettiget) diskrimination. Det er i denne sammenhæng værd at bemærke, at FN's Racediskriminationskonvention artikel 1, pkt. 2, udtrykkeligt bestemmer, at der *ikke* foreligger diskrimination i konventionens forstand, når det drejer sig om "*forskelsbehandling, udelukkelse, begrænsning eller fortrinsstilling, som en i konventionen deltagende stat foretager mellem sine egne statsborgere og udlændinge*".

Statsborgerskabskonventioner^[159]

Der er endvidere en udbredt opfattelse af, at internationale konventioner forpligter os til at give statsborgerskab (indfødsret) til fremmede under visse betingelser, og at man ikke kan afskære f.eks. muslimer herfra.

Vi har tiltrådt FN's konvention om begrænsning af statsløshed,^[160] ligesom vi ved lov har accepteret Den Europæiske Menneskerettighedskonvention som direkte gældende på dansk grund, og denne tillader ikke diskrimination efter religiøs overbevisning i dansk ret.

I et indlæg i *Berlingske Tidende*^[161] om indfødsretsproblematikken skriver chefjurist i Cepos Jacob Mchangama, at når Søren Krarup taler for at indføre systematisk forskelsbehandling af udenlandske borgere her i landet på baggrund af tro og afstamning, er han også på kant med Grundloven. Ud fra Grundlovens frihedsrettigheder kan man nemlig ikke frit diskriminere mellem muslimer og ikke-muslimer her i landet, siger han.

Det er imidlertid en misforståelse, at Grundloven skulle hindre Folketinget i at nægte muslimer dansk statsborgerskab:

Grundloven har til enhver tid højere prioritet end de almindelige love, der er vedtaget *i henhold til* Grundloven, herunder FN's statsløshedskonvention og loven om implementering af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention i dansk ret. En international konvention har om ovenfor nævnt ingen gyldighed på dansk grund på tværs af Grundlovens klare regler, medmindre den er vedtaget under overholdelse af regler, der gælder for ændring af Grundloven (hvilket ikke har været aktuelt i sammenhængen). Efter grundlovens § 44, stk. 1, kan ingen udlænding endvidere få indfødsret uden ved *lov*, dvs. via Folketingets vedtagelse af en særlig lov om tildeling af indfødsret til den konkrete udlænding, det drejer sig om. Og under afstemningen om en sådan lov er hvert folketingsmedlem ifølge Grundlovens udtrykkelige indhold kun bundet af sin overbevisning.

Folketinget har i øvrigt vedtaget en særlig lov om, hvordan man rent praktisk opnår dansk statsborgerskab ("indfødsret") her.^[162] De vigtigste bestemmelser heri er følgende:

Et *barn* erhverver dansk indfødsret ved fødslen, hvis faderen eller moderen er dansk. Er barnets forældre ikke gift, og er kun faderen dansk, erhverver barnet dog kun dansk indfødsret, hvis det er født her i riget. Har et barn af en dansk far og en udenlandsk mor ikke erhvervet

^[158] Se lovbekendtgørelse 1116 af 23/09 2013, § 2.

^[159] Se <http://www.justitsministeriet.dk/arbejdsomr%C3%A5der/statsborgerskab>

^[160] Se bekendtgørelse nr. 10 af 6/2 1978 af konventionen af 30. august 1961.

^[161] 5/1 2014, <http://www.b.dk/kommentarer/soeren-krarup-i-strid-med-grundloven>

^[162] Lovbekendtgørelse nr. 422 af 7/6 2004 med senere ændringer.
<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=28974>

dansk indfødsret ved fødslen på den måde, får barnet dansk indfødsret ved forældrenes indgåelse af ægteskab, for så vidt barnet på tidspunktet for ægteskabets indgåelse er ugift og under 18 år.

Udlændinge kan derimod kun få dansk indfødsret ved ”naturalisation” i henhold til Grundloven, dvs. ved en af Folketinget vedtaget *særlig* lov som lige nævnt.

Ifølge indfødsretsloven kan et dansk statsborgerskab endvidere fortabes. Således kan den, der i forbindelse med sin erhvervelse af dansk indfødsret har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at give urigtige eller vildledende oplysninger eller ved at fortie relevante sådanne, ved dom frakendes indfødsretten. Forudsætningen er dog, at det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen.

Det er forekommet, at spørgsmålet om fratagelse af et statsborgerskab formelt er kommet op. I 1948 fremsatte kommunisterne således et lovforslag om, at lensgreve Heinrich Carl Schimmelmänn skulle fratages sin statsborgerret.^[163] Baggrunden var lensgrevens forhold til den tyske besættelsesmagt under krigen, som domstolene efter manges mening ikke straffede efter fortjeneste i henhold til straffelovstillægget af 1945. Den senere SF-leder Aksel Larsen udtalte for forslagsstillerne, at forslaget ikke var båret af noget ønske om at opnå hævn eller særlig straf, men at man jo måtte konstatere, at lensgreven havde fået sit statsborgerskab ved en fejltagelse, som måtte rettes igen.

Justitsministeren sagde under forhandlingerne om forslaget, at der ikke tidligere havde været tale om at fradømme eller på anden måde fratage en dansk statsborger statsborgerskabet som led i en strafferetlig forfølgning. Men man kunne dog overveje at indføre generelle regler herom også i Danmark. Ministeren fandt med andre ord *ikke*, det var grundlovsstridigt at inddrage lensgrevens indfødsret. Som argument herfor anførte han, at der i flere andre lande, som regnes som demokratiske, ligefrem er lovhjæmmet for *administrativ* fratagelse af indfødsretten (dvs. fratagelse ikke ved dom men ved en administrativ myndigheds beslutning). Når man kan vedtage en lov om indfødsretsfratagelse ved forvaltningsbeslutning, kan man også fratage indfødsretten direkte ved lov, mente han. Ministeren nærrede imidlertid for sit vedkommende afgørende betænkelighed ved at fratage en enkelt mand hans indfødsret.

Med andre ord – og sådan opfattedes det også af de øvrige partiers ordførere: Det er ikke i strid med Grundloven at vedtage en lov om fratagelse af statsborgerskab.

Professor Gorm Toftegaard Nielsen udtaler i sin licentiaafhandling, at ”*der er næppe grund til nærmere at dokumentere, at hvis man godtager dette (Aksel Larsens) ræsonnement, har man opgivet så godt som enhver retssikkerhedsgaranti*”. Han uddyber ikke synspunktet nærmere.^[164] Og over for det kunne anføres, at etableres på nationens territorium fremmede, som på livsafgørende punkter nægter at indordne sig efter nationens spilleregler, mister de øvrige borgere i tilsvarende udstrækning *deres* fysiske sikkerhed, hvilken sikkerhed anstændigvis må gå forud for ønsket hos de få om at forblive i et selskab, i hvilket de ikke ønsker at indpasse sig. Retssikkerheden må så tilgodeses ved, at der gennemføres lovregler om, efter hvilke generelle kriterier, statsborgerskab kan inddrages, og således at det overlades til domstolene at påse disse kriteriers overholdelse i enkelttilfælde.

Også den ovenfor nævnte FN-konvention om begrænsning af statsløshed beskæftiger sig med fratagelsesproblematikken. Ifølge denne konventions artikel 8 må en kontraherende stat (altså en stat der har forpligtet sig til at følge konventionen) således som udgangspunkt ikke berøve en person statsborgerskabet, hvis dette vil gøre pågældende statsløs. *Dog* kan et

^[163] *Rigsdagstidende*, Folketingets forhandlinger 1947/48 sp. 1270 ff.

^[164] Gorm Toftegaard Nielsen: *Grundlovens § 3 – Retssikkerhed eller demokrati*, (1977) s. 209 og i øvrigt Deuntzer *Om Statsborger- og Undersaatsforholdet, især dets Stiftelse og Ophør*, (1882) s. 39.

statsborgerskab inddrages, f.eks. hvis det er opnået ved urigtige anbringender eller svig. En kontraherende stat har endvidere efter bestemmelsen adgang til at forbeholde sig retten til at tilbagekalde statsborgerskaber, såfremt at den pågældende i strid med sin loyalitetspligt over for den pågældende stat: a) På trods af dennes udtrykkelige forbud har ydet eller er fortsat med at yde en anden stat tjenester eller har modtaget eller er fortsat med at modtage vederlag fra en anden stat, eller b) har udvist en for statens livsvigtige interesser særdeles skadelig adfærd. Ifølge konventionens artikel 9 må en stat, der har tiltrådt konventionen, dog ikke berøve nogen person eller grupper statsborgerskabet blot af racemæssige, etniske, religiøse eller politiske grunde.

Danmark nægtede i øvrigt i en lang årrække at tiltræde konventionen – så vidt vides *netop* på grund af den heri hjemlede mulighed for at tilbagekalde statsborgerskaber af ”politiske” grunde.

Repatriering

Med de forbehold, der følger af de særlige regler inden for EU, er der heller ikke noget til hinder for repatriering (dvs. hjemsendelse) af udlændinge, som værtslandet ikke ønsker at acceptere på territoriet. Sådant er sket i masser af tilfælde.¹⁶⁵

Et nyligt eksempel er Saudi-Arabien, som i løbet af en måned fra begyndelsen af november 2013 udsendte ca. 110.000 fremmedarbejdere, hvis arbejdstilladelser var udløbet, for at skaffe jobs til ledige saudiarabiske statsborgere.¹⁶⁶ Men vi behøver ikke gå længere end til Norge, der deporterede et rekordstort antal udlændinge i 2013 som et middel til at reducere kriminaliteten – i alt 5.198, en forøgelse på 31 pct. siden 2012.

At repatriering er mulig fremgår overordnet set af det i de internationale konventioner allerede nævnte princip om, at alle folk har ret til at bestemme over deres politiske status uden indgreb udefra og til frit at forfølge deres egen erhvervsmæssige, samfundsmæssige og kulturelle udvikling.¹⁶⁷

1.7. ”Fremmedhad” og ”racisme”¹⁶⁸

Af Ole Hasselbalch

Det er ofte hævdet, at modstanden mod indvandringen udspringer af ”fremmedhad” og ”racisme”.

Begreberne

¹⁶⁵ Se hertil *Danskeren* nr. 3, september 2004.

¹⁶⁶ *Jyllands-Posten* 3/12 2013.

¹⁶⁷ Jf. også Den internationale Konvention om borgerlige og politiske Rettigheder og Den internationale Konvention om sociale og kulturelle Rettigheder, Artikel 1: 1, der er omtalt ovenfor, samt FN's generalforsamlings resolution 2625-XXV (1970)
http://www.oosa.unvienna.org/pdf/gares/ARES_25_2625E.pdf

¹⁶⁸ Se i øvrigt artiklen *Ytringsfriheden, ”Racismen”, ”fremmedhadet”, Ugeskrift for Retsvæsen Ugeskrift for Retsvæsen* 2007 B s. 241 ff.

Ved ”fremmedhad” har man traditionelt forstået ”*had rettet mod udlændinge eller folk fra en fremmed kultur.*”^[169] I dag bruges udtrykket imidlertid om personer, der er kritiske over for indvandringen, uanset at deres holdninger ikke udspringer af had til indvandrere.

Ved ”racisme” forstås traditionelt opfattelsen af, at en nations racerenhed bør bevares eller tro på en bestemt races overlegenhed og medfødte ret til at herske. Racister mener med andre ord, at folk skal behandles forskelligt alt efter deres biologiske oprindelse.^[170] En ekstrem form for (traditionel) racisme finder man i nazismen, som er en politisk bevægelse og ideologi, der bl.a. bygger på forestillinger om et totalitært, klasseløst samfund som har en diktatorisk leder, og som er rensset for jøder og andre, der ikke tilhører den såkaldt ariske race.^[171] Der er altså tale om en politisk ideologi, ifølge hvilken demokratiet skal afskaffes til fordel for en styreform, hvor få udvalgte styrer i fællesskabets interesse, og som bygger på opfattelsen af, at der skal skelnes mellem mennesker efter biologisk oprindelse. Også dette begreb er imidlertid i dag udvandet, se nedenfor.

Strafbarheden

For nogle år siden vedtoges en såkaldt EU-rammeafgørelse om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af ”racisme og fremmedhad” ved hjælp af straffelovgivningen.^[172] I den opstilles retningslinjer for, hvordan den nationale straffelovgivning i EU-landene bør se ud på dette område. Rammeafgørelsen er højst problematisk, og Danmark har derfor på et par punkter nægtet at tilslutte sig dens almindelige regler. Kritikken kan sammenfattes som følger:

Spørgsmålet er først og fremmest, hvad der forstås ved ”*racisme og fremmedhad*” i rammeafgørelsens forstand, og hvad det altså er, man vil have kriminaliseret.

^[169] <http://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=fremmedhad>

^[170] Se

http://www.denstoredanske.dk/Geografi_og_historie/Folkeslag/Etnografiske_termer/racisme ”Forestillinger om visse menneskeracers overlegenhed over for andre samt de diskriminerende handlinger, der knytter sig til sådanne forestillinger. Racisme bygger på den opfattelse, at menneskeheden kan inddeles i racer, som ikke bare har forskellige fysiske kendetegn, men også forskellige psykiske og moralske egenskaber, og at der eksisterer et hierarkisk forhold imellem disse, således at visse racer er andre overlegne”. Se også Kristina Miskowiak i *Ytringsfrihed under ansvar* s. 24 samt UNESCO’s *Declaration on Race and Racial Prejudice* af 27/11 1978, artikel 2, 1: “Any theory which involves the claim that racial or ethnic groups are inherently superior or inferior, thus implying that some would be entitled to dominate or eliminate others, presumed to be inferior, or which bases value judgments on racial differentiation, has no scientific foundation and is contrary to the moral and ethical principles of humanity.” 2: “Racism includes racist ideologies, prejudiced attitudes, discriminatory behavior, structural arrangements and institutionalized practices resulting in racial inequality as well as the fallacious notion that discriminatory relations between groups are morally and scientifically justifiable; it is reflected in discriminatory provisions in legislation or regulations and discriminatory practices as well as in anti-social beliefs and acts; ...”. Også FN’s *racediskriminationskonvention* artikel 1,1: ”I denne konvention betyder udtrykket »racediskrimination« enhver forskel, udelukkelse, begrænsning eller fortrinsstilling på grundlag af race, hudfarve, afstamning eller national eller etnisk oprindelse, hvis formål eller virkning er at ophæve eller svække den ligelige anerkendelse, nydelse eller udøvelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på det politiske, økonomiske sociale, kulturelle eller et hvilket som helst andet område af samfundslivet.” Jf. I øvrigt f.eks. ”*Udtalelsen ... 'Den Danske Forening (er) en racistisk forening' kendes ubeføjet*” (Østre Landsrets dom af 2/6 1992, 10. afd. a.s. nr. 488/1991).

^[171] <http://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=nazisme>

^[172] 2008/913/RIA af 28/11 2008. EU-Tidende nr. L 328 af 06/12/2008 s. 0055 – 0058. Se herom også *Ugeskrift for Retsvæsen* 2007 B s. 241 ff.

Den udtaler herom indledningsvis, at ”*racisme og fremmedhad*” er en krænkelse af principper, EU bygger på, og der knyttes derfor i rammeafgørelsen særlige virkninger til disse fænomener.^[173] Men den giver ikke nogen *definition* på, hvad der sigtes til. Det ser i øvrigt ud til, at det ubestemte udtryk ”*fremmedhad*” kom ind i teksten efter pres fra venstrefløjskræfter under et langvarigt og dunkelt forarbejde, som i sidste ende ikke førte til nogen afklaring af, hvad der konkret tænkes på.^[174]

Det er selvsagt overordentlig betænkeligt at kriminalisere handlinger og holdninger, der er uklart definerede, idet det så kan være ganske tilfældigt og afhængigt af den til enhver tid siddende magthaveres politisk skøn, *hvad* der skal straffes.

Men der er også andre problemer. Mere konkret kræver rammeafgørelsens artikel 1 således strafbelæggelse af ”*offentlig tilskyndelse til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en sådan gruppe, der er defineret under henvisning til race, hudfarve, religion, herkomst eller national eller etnisk oprindelse*”, samt af ”*offentlig udbredelse eller udsendelse af skrifter, billeder eller andet materiale*” af denne art. Dog kan medlemsstaterne vælge kun at straffe adfærd, der enten udøves på en måde, der sandsynligvis vil forstyrre den offentlige orden, eller som er ”*truende, nedværdigende eller forhånende*” (artikel 1, 2) – altså det, vi herhjemme er gået med til at gøre til dansk ret, og som rammes af den danske straffelovs § 266 b.

Hvad er det da også for et ”*had*”, der ikke må tilskyndes til? Ifølge begrebets normale ordbogsmæssige forståelse kan ”*had*” jo sådan set godt udspringe af en ganske berettiget uvilje mod nogen. Og hvor går grænsen mellem ”*had*” på den ene side og en blot afstandtagen på den anden?

Det er endvidere uklart, hvad rammeafgørelsen forstår ved ”*religion*”. I punkt 8 i dens præambel siges, at ”*religion’ bør forstås bredt som henvisende til personer, der defineres ved deres religiøse overbevisning eller tro.*” Men dette er en juridisk set ikke-operativ cirkeldefinition. Også tilhængere af yderliggående islamiske bevægelser, som Danmark er med til at bekæmpe, definerer i øvrigt *deres* opfattelse af islam som en religion, ligesom tilhængere af nyreligiøse bevægelser opfatter deres livsopfattelse som religioner. Omvendt rummer politiske ideologier som nazismen og kommunismen elementer, der giver dem et religiøst præg. Hvordan trækkes grænsen mellem religioner og ideologier, mellem religioner og udartede samme samt mellem religioner og kvasireligioner?

Endvidere må man jo altså – som lige nævnt – spørge, om *enhver* tankeretning, der pr. tradition er blevet opfattet som en ”*religion*”, automatisk er beskyttelsesværdig i forhold til kritik, der kan avle had imod den? Hvad med religioner, der *selv* udtrykker fjendtlighed over for andre religioner? Nye præster i folkekirken skal bl.a. love at bekæmpe lærdomme, som strider mod Folkekirkens trosbekendelse,^[175] og denne rummer i artikel 1 en udtrykkelig erklæring imod muhamedanismen. Og med islam, når der heri udtrykkes fjendtlighed mod jøder og andre trosretninger?^[176]

Og hvad sigtes der til, når rammeafgørelsen taler om ”*tilskyndelse*”? Skal det være forbudt at fremholde *ethvert* negativt træk i en religion eller et etnisk særpræg? Skal det i det hele taget

^[173] F.eks. artikel 4 om racistiske og fremmedhadske motiver.

^[174] Se i det hele den allerede nævnte artikel i *Ugeskrift for Retsvæsen* 2007 B s. 241 ff.

^[175] Den augsburgske trosbekendelse af 1530.

^[176] ”*Bekæmp dem, der ikke tror på Allah på den yderste dag ...*” (koranen 9.29). ”*I, der tror! Bekæmp dem af de vantrø, der er i nærheden af jer! Lad dem finde jer skånselsløse!*” (Koranen 9.123). Efter Ellen Wulffs koranoversættelse, 2006.

være strafbart at offentliggøre oplysninger, som er belastende, uanset om oplysningerne er sande og veldokumenterede?

Vedtagelsen af rammeafgørelsen var da også yderst kontroversiel, og forud gik et langvarigt forløb, under hvilket bl.a. Danmark strittede imod en ordning, der gik videre end den allerede gældende regel i vor straffelovs § 266 b, stk. 1. Ifølge denne bestemmelse straffes den, ”*der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering*”.

Denne bestemmelse udvidede for en del år siden området for det strafbare, og i den anledning diskuteredes problemstillingen intensivt. Nuværende højesteretsdommer Jens Peter Christensen sammenfattede i den forbindelse betænkelighederne ved at udvide reglens område med en henvisning til grundsætningen om, at der må være ubegrænset ytringsfrihed mht. offentlige anliggender. Dette begrundes han i tre synspunkter:^[177] 1) Man kan alligevel næppe med forbud og straf tvinge folk til at hylde demokratiske værdier, 2) det kan være umuligt at sætte grænsen for, hvilke ytringer der skal forbydes, hvis man først har accepteret, at der kan skelnes mellem acceptable og uacceptable meninger, 3) det tjener næppe demokratiet at hindre, at udemokratiske synspunkter og holdninger kommer frem til åben debat, idet de fleste af den slags synspunkter alligevel ikke vil kunne stå for en nærmere efterprøvelse.

§ 266 b befinder sig i den nuværende form nok på den forkerte side af grænsen for, hvad en demokratisk styreform kan bære. Til illustration af problemstillingen kan nævnes Højesterets afgørelse i en straffesag mod Mogens Glistrup, efter en tv-diskussion denne havde i februar 1997 med en repræsentant for en anden etnisk gruppe.^[178]

Glistrup var med stor sikkerhed ikke racist (i gammeldags forstand). I sin studentertid i USA deltog han f.eks. aktivt i sabotage af raceadskillelsen dér. Men han kammede ofte over, og han udtrykte sig så ligefremt, at akademikere har svært ved at tage ham højtideligt. Han satte sig imidlertid grundigere ind i islam end de fleste – har bl.a. skrevet en bog om sine observationer. Og han er blandt jurister velkendt for sin enorme grundighed og juridiske talent. Han forsøgte at fremlægge materialet om islam under retssagen som dokumentation for holdbarheden af tv-udtalelserne. Retten *afviste* imidlertid at bruge hans dokumentarium, og han blev herefter dømt efter § 266 b. Begrundelsen var, *at* udtalelserne efter Højesterets opfattelse ikke kunne legitimeres under påberåbelse af videnskabelighed eller saglig debat, *at* det var uden betydning for strafbarheden, hvorledes islam bogstaveligt skal forstås, eller hvilke samfundsmæssige konsekvenser en virkeliggørelse af fundamentalistiske muslimers program har afstedkommet, *at* henvisninger som led i en politisk argumentation til islams skriftsteder eller til samfundsmæssige konsekvenser af fundamentalistiske muslimers program ganske vist ikke i sig selv er strafbare, men dog ikke kan retfærdiggøre forhånelser og nedværdigelser som den, Glistrups udsagn var udtryk for, samt endelig *at* en debat om Glistrups politiske mål ikke ville blive afskåret gennem kriminalisering af hans udtalelser.

Herefter synes stillingen at være den, at opfattelser, vurderinger, ja, selv oplysninger om fakta, som udtrykkes i den af medierne foretrukne hurtige, komprimerede og unuancerede form uden begrundelser og nuancer, kan straffes efter § 266 b, hvis de ifølge rettens vurdering ”forhåner” eller ”nedværdiger” fremmede folkegrupper.^[179] Netop den korte, bastante form er imidlertid som regel politikeres eneste mulighed for at få et budskab ud i medierne. Og der findes ikke nogen objektiv målestok for, hvad der er hhv. en dækkende beskrivelse af faktum eller en

^[177] Kronik i *Jyllands-Posten* 28/11 1994.

^[178] *Ugeskrift for Retsvæsen* 2000/2234 H.

^[179] Jf. også f.eks. *Ugeskrift for Retsvæsen* 2003/1947 ØL, hvor nogle ungdomspolitikere strafdømmes for at have sammenstillet Koranen med grov vold, kvindeundertrykkelse mv.

nedværdigelse/forhåelse. Derved sættes dommerne i en næste umulig situation: Strafbarheden efter § 266 b kommer til at afhænge af, hvad den *konkrete* dommer – hvis viden og smag kan ligge langt såvel fra menigmands som fra det gyldige faktum – rent *øjeblikkeligt* er i stand til at forestille sig som en mulig sandhed, hvis offentliggørelse ikke bør kunne straffes. På den måde skal den danske dommerstand fungere som smagsdommere m.h.t. borgernes måde at formulere sig på. Men dommeres personlige smag og deres forestillinger om forhold, de ikke normalt beskæftiger sig med, halter let bagefter såvel den folkelige udtryksform som eksperterens viden. Det gælder ikke mindst, hvis udviklingen går stærkt, og emnet er giftigt.

§ 266 b forhindrer således store dele af offentligheden såvel som politikere med bestemte holdninger i at gøre sig gældende på lige fod. Det ser også ud til, at bestemmelsen forstås mere restriktivt i forhold til udsagn fra den ”højre” side i det politiske spektrum, der rammes af den, medens der er større tolerance i forhold til det, der kommer fra venstresiden.^[180] Konsekvensen er endvidere, at de politikere, der hurtigst ser ubehageligheder dukke op i horisonten, som ikke er flatterende for grupper beskyttet af § 266 b, let afskæres fra at advare i samme gennemslagskraftige form som de politikere anvender, der har interesse i at få det hele dysset ned. Det er f.eks. kommet til udtryk i retssagerne mod MF Jesper Langballe, redaktør Lars Hedegaard og kunstneren Firoozeh Bazrafkan, der alle har stået anklaget for overtrædelse af straffelovens § 266 b for at have fornærmet muslimer. Endelig indebærer den tolkning, som Højesteret har anlagt, at politiets ressourcer kan kræves sat ind i sager, der i realiteten er ligegyldige, f.eks. fordi de som i Glistrup-tilfældet har karakter af mundhuggerier eller overdrivelser i en ophedet diskussion, hvis indhold alligevel ikke tages efter pålydende.

I praksis administreres straffeloven og dennes § 266 b således, at den giver muslimer særbeskyttelse. Ingen herboende imam er f.eks. blevet retsforfulgt for at opfordre til vold ved at kræve muslimsk lov, sharia, selv om den indebærer stenings af utro kvinder, amputationer, henrettelse af homoseksuelle, drab på frafaldne o. lign. Det kniber også med at finde eksempler på, at nogen er blevet dømt for racisme i anledning af forhånelser af danskere, kristne eller kristne trossætninger.^[181] Der blev f.eks. ikke krummet et hår på Politikens tidligere chefredaktør Tøger Seidenfadens hoved, da han i en lederartikel i 2009 talte om ”katolsk kannibalisme” i forbindelse med det kristne nadverritual.^[182] Hvis nogen derimod beskylder muslimer for at hylde pædofili, fordi deres forbillede er en arabisk røverhøvding, der havde sex med en niårig pige, er det temmelig sikkert, at vedkommende ville høre fra anklagemyndigheden. Islam nyder med andre ord en særstilling.

Racismebegrebets forfladigelse

Den foran opridsede traditionelle og ret klare definition på begrebet racisme er i dag til dels gået i glemmebogen i den almene sprogbrug. Det skyldes især en målrettet indsats fra – eller begrebsforvirring hos – menneskerettighedsaktivister og venstrefløjspersoner, der igen og igen

^[180] Jf. Jacob Mchangama, *Racismeparagraffen og hate speech i den internationale menneskeret*, *Ugeskrift for Retsvæsen* 2011 B s. 222.

^[181] Begrundelsen fremgår af politiets afvisning af en anmeldelse af formanden for *Islamic Student Organization*, i anledning af, at han kaldte danskerne for slaver af druk og narko, og at vi kun kan takke os selv for, at muslimerne får flere børn end os, og for at vort sociale system udnyttes, idet ”den kloge narrer den mindre kloge” (læserbrev *Ekstra Bladet* 5/4 1997). Afvisningen henviser til, at majoritetsgruppen i et demokratisk samfund ikke er beskyttet af straffelovens § 266 b (brev fra Københavns Politi af 3/6 1997, j.nr. 01aa-170-11-97/1).

^[182] Tøger Seidenfaden: ”Katolske kannibaler”, *Politiken*, 19/2 2009.

har brugt udtrykket om virkelig eller påstået *forskelsbehandling*, herunder af *andre grunde end racemæssige*.¹⁸³

Over for denne sproglige udskridning har de europæiske politiske ledere og pressen sovet i timen. I stedet for at holde fast i begrebets rette indhold og den traditionelle racismes meget begrænsede udstrækning herhjemme har man eftersnakket dem, der brugte udtrykket i den ændrede betydning og overdrev racismens udbredelse i Danmark.¹⁸⁴ Resultatet er, at unge mennesker i dag i stor stil ikke véd, hvad racisme er. En del forveksler også en velbegrunderet og retfærdig modstand mod uacceptable kulturnormers indtrængen i Europa med "racisme" og kan derfor finde på med stolthed at erklære sig som "racister".¹⁸⁵

Det er derfor nu kommet så vidt, at Højesteret i en konkret sag har fastslået, at en af de mange, der har slynget om sig med racismebeskyldninger, nemlig Karen Sunds fra Folkebevægelsen mod EU (tidligere medlem af centralkomiteén i Danmarks Kommunistiske Parti Marxister-Leninister), ikke kunne injuriedømmes for at have kaldt Pia Kjærsgaards synspunkter for racistiske, uanset at samme synspunkter ifølge Højesteret ikke er racistiske(!)¹⁸⁶

Højesteret henviser til, at ifølge udtalelser fra Dansk Sprognævn bruges ordet racisme i nu på tre måder: 1) I en betydning, der relaterer sig til nazismens racelære og dens følger for jøderne, 2) i en betydning, som sigter til en races overlegenhed over andre, især med henblik på

---

¹⁸³ Som Mehmet Ümit Necef, der selv er tyrkisk indvandrers, noterer i *Weekendavisen* 13/3 1992: "*Bekæmpelse af racisme er efterhånden blevet arbejdsløse venstrefløjspolitikeres beskæftigelsesterapi. De bruger begrebet terroristisk til at tyrannisere politiske modstandere med. Den rendyrkede racisme findes så godt som ikke i Danmark. Men jagten efter den er blevet en hel besættelse. – Hvis der dukker nogle få eksempler op på uforfalsket racisme, opleves det nærmest som en lettelse. Så er der igen noget at bekæmpe og beskyldte andre for, samtidig med at ens eget selvværd kan vokse*". Og som en anden indvandrers, Behice Gükdemir, har udtrykt det i *Jyllands-Posten* 21/7 1996: "*De, der siger, at danskerne er racister, er de mænd, som laver foreninger og kritiserer for at få penge og kontorer. Vi skammer os over dem. Danskerne er ikke racister.*"

¹⁸⁴ Eksempler:

Daværende statsminister Poul Schlüter i Folketinget 3/12 1991: "*Der er brug for, at vi alle her i samfundet ... tager klar afstand fra racisme ... Vi må alle, regering og Folketing, sige fra over for dem, der vil opildne til racisme ... En bred folkelig modstand mod racisme og en imødekommende holdning over for mennesker, der ikke er danske, er nu engang det, som bedst nytter noget.*"

Daværende justitsminister, Hans Engell, i et oplæg til en ny udlændingepolitik, 1991: "*På det seneste har vi også set en uheldig udvikling i flere europæiske lande med tendenser til fremmedhad og racisme. ... Vi ønsker ikke at være vidner til den samme udvikling i Danmark. ... Vi bør være rede til at bekæmpe racismen, når vi møder den ...*".

At mange ganske højt placerede politikere og mediepersoner savner klarhed i begreberne på det helt elementære plan fremgår også andetsteds. Direkte adspurgt mht., hvad han egentlig talte om, fortalte Anker Jørgensen f.eks. i midten af 1990'erne en dame, at racisme er, "*hvis man ikke er tilstrækkeligt og rimeligt åben over for de fremmede*"(!). Hun fik endvidere fra formanden for Dansk Flygtningehjælp Uffe Stormgaard besked på, at racisme er, når man på grund af hudfarve, religion eller på nogen måde behandler andre forskelligt – ja, at man næsten også kan tale om racisme, hvis man skelner mellem kønnene. (*Danskeren* nr. 4/1997 s. 3 ff – <http://dendanskeforening.dk/side17.html>)

¹⁸⁵ Jf. PET's bekymring for, at udvandningen af begrebet "racisme", kan legitimere en ægte og måske voldelig racisme. Man "*overvejede risikoen ved, at begrebet 'racisme', om end det ofte blev misbrugt, kunne blive mere almindeligt, således at sådanne holdninger blev mere acceptable. ... efterhånden kan 'man' vænne sig til det, hvorefter det bliver mere 'legalt' at bruge ordet – bl.a. til at oppiske en måske ægte racistisk holdning med efterfølgende voldelige episoder.*" Se PET kommissionens beretning bind 11, PET's overvågning af den yderste højrefløj 1945-1989, s. 168.

¹⁸⁶ *Ugeskrift for Retsvæsen* 2003 s. 2044.

forholdet mellem sorte og hvide, og 3) i en betydning, som sigter til forskelsbehandling og undertrykkelse af eller blot afstandtagen fra grupper af mennesker, som godt kan være af samme race som en selv (hvilken brug dog frarådes af Nævnet). Og, hedder det i dommen, Karen Sunds havde (ifølge sin forklaring) kun anvendt udtrykket i den nævnte tredje betydning, ligesom det er almindeligt kendt, at der ikke er grundlag for at beskyjde Pia Kjærsgaard og Dansk Folkeparti for at have racistiske synspunkter i nogen af de to førstnævnte. I øvrigt mente Højesteret, at Menneskerettighedskonventionen nødvendiggjorde dette sære udfald på sagen.

Menneskerettighedskonventionen indeholder et udtrykkeligt forbehold til beskyttelse af ”*andres gode navn og rygte*”, som det hedder i artikel 10. Men Menneskerettighedsdomstolen har ganske rigtigt i 2002 accepteret en – i øvrigt uberettiget – racismebeskyldning som en ”*værdidom*”, der udgjorde en ”fair comment on a matter of public interest”. Dermed har Højesteret følt sig presset til at bygge på betydning nr. 3) af ordet racisme, som nogen mennesker altså anvender, uagtet den traditionelle betydning af ordet er solidt forankret i bevidstheden hos mere eftertænksomme medborgere.

Man kunne naturligt mene, at den, der beskylder andre for racisme uden at konkretisere, hvad han mener hermed, må hæfte for, at beskyldningen også opfattes i ordets traditionelle betydning. Ligeledes at Menneskerettighedskonventionen ikke retfærdiggør beskyldninger mod andre, som er klart ubegrundede i henhold til gængs forståelse af beskyldningens indhold. Men dette problem er Menneskerettighedsdomstolen altså kommet uden om ved at vurdere, at en koncis beskyldning for racisme blot var en værdidom. Og på dette grundlag har Højesteret så skubbet dansk ret ud i det meningsløse. Eksempel: Ud fra det nu blåstemplede nysprog er Karen Sunds’ egne synspunkter om Pia Kjærsgaard *også* racistiske, idet de nemlig implicerer en afstandtagen til Dansk Folkeparti (altså betydning nr. 3 af ordet).

2. Fortid og fremtid

Af Ole Hasselbalch

2.1. Historien bag

”Gæste”arbejderne

Fundamentet til den situation, vi nu sidder i, blev støbt i 1960’erne, hvor produktionen og beskæftigelsen steg kraftigt, og danske arbejdere derfor kunne fravælge det mest ukvalificerede og ikke-attraktive arbejde. Af den årsag begyndte erhvervslivet at ansætte udenlandske arbejdere – typisk fra Balkan, Pakistan, Tyrkiet og andre mellemøstlige områder. De kaldtes som regel ”fremmedarbejdere” eller ”gæstearbejdere”.^[187]

^[187]

http://www.denstoredanske.dk/Erhverv%2c_karriere_og_ledelse/Erhvervsliv/Arbejdsmarkedet/g%c3%a6stearbejder

Herved forstås mere overordnet en person, som midlertidigt er rejst fra sit hjemland til et andet land for at tjene penge. I Danmark bruges ordet dog som regel om en person, der kom hertil inden ”indvandringsstopet” i 1973 for at arbejde.

Oprindelig rejste disse “gæstarbejdere” ind i landet som turister. De blev, som en virksomhedsleder sagde til bladet *Arbejdsgiveren* rekrutteret i “porten”: Havde man først ansat én, kom resten af sig selv.^[188]

Dette var en ønskesituation for arbejdsgiverne og en kilde til bekymring både hos fagbevægelsen og den socialdemokratiske arbejdsminister. LO-formanden Thomas Nielsen sagde lige ud i LO-bladet, at vore problemer jo altså ikke ville blive løst ved at få fremmed arbejdskraft ind til at klare de uhumske job.^[189] De økonomiske eksperter nærrede heller ingen illusioner. I statens såkaldte *Perspektivplan 11* fra 1973 konstateres således, at de samfundsmæssige omkostninger ved en fortsat import af udenlandsk arbejdskraft på længere sigt ville komme til at overstige den merproduktion, disse fremmedarbejdere producerede.

Arbejdsgiverne kæmpede imidlertid for at bevare de frie forhold. For som en vicedirektør i Arbejdsgiverforeningen sagde til foreningens blad, så ville vi gå nogle år i møde med “kolossal” mangel på arbejdskraft. Og vi behøvede, sagde han videre, ikke at gøre så meget socialt for gruppen af helt unge gæstarbejdere, for de ville nemlig være lette at komme af med igen, hvis der skulle opstå arbejdsløshed.^[190]

Resultatet var, at ganske mange tyrkere, pakistanere m.fl. efterhånden fik arbejde hér.

I 1973 kom så oliekrisen, og selv om Arbejdsgiverforeningen fortsat udsendte optimistiske toner om behovet for at beholde gæstarbejderne, blev der indført “ind-vandringsstop”.

Man kunne have troet, at de gæstarbejdere, der var her, i den nu opståede situation ville få inddraget deres arbejdstilladelser, efterhånden som de udløb, sådan som det i 2013 er sket i Saudi-Arabien (jf. ovenfor under kapitel 1, 1.6 om repatriering). Men der skete intet. Man gav tværtimod gæstarbejderne samme sociale og arbejdsløsheds-mæssige rettigheder som danskere. I de følgende år gled flere og flere af dem herefter over på arbejdsløshedsunderstøttelse og andre sociale ydelser.

Tilsyneladende var ingen opmærksom på, hvilken tiltrækningskraft de danske socialsystemer har for mennesker fra de lande, hvor overbefolkning og rod flourerer. En dansk arbejds- og opholdstilladelse er et enestående aktiv for folk dér. Hjemme fortalte de da også om paradiset i nord. Derfor kom der flere og flere herop – nu dog fortrinsvis gennem “familiesammenføring”.^[191]

Statistikken viser således en på baggrund af situationen forbløffende vækst i antallet op gennem 1970’erne. Familiesammenføringsreglerne blev nemlig systematisk udnyttet til at skaffe slægtninge og påståede sådanne herop. Men unge mennesker med opholdstilladelse i det danske velfærdssystem var også efterspurgte ægteskabspartnere for det modsatte køn hjemme. De, der havde opholdstilladelse her, giftede sig i øvrigt i stor stil hjemme *udelukkende* for at kunne skaffe “ægtefællen” herop – og lod sig så skille igen, når dette var lykkedes. Endvidere var der en del danske kvinder, som mod betaling giftede sig med udlændinge fra indvandrernes hjemlande. Når ægteskabet havde varet en vis tid, ville “ægtefællen” (indvandrer) så kunne opnå varig opholdstilladelse i Danmark. Men udlændinge fra nævnte lande kunne selvfølgelig

---

^[188] Nr. 11, 1970.

^[189] 26/4 1973.

^[190] nr. 9, 1971.

^[191] Herved forstås tilladelse til sammenføring af familiemedlemmer, der befinder sig i forskellige lande. Ved en familiesammenføring udstedes en opholdstilladelse til den person, der ved sammenføringen flytter til det land, hvor familiesammenføringen finder sted. Se i øvrigt om populæropfattelsen af begrebet <http://da.wikipedia.org/wiki/Familiesammenf%C3%B8ring>

også finde på at charmere sig til et ægteskab, for derefter at kaste den danske kvinde over bord, når den nødvendige tid var gået.

”Flygtningene”

I midten af 1980’erne kom så det næste store ryk. Baggrunden var her en lempelse af den danske flygtningelovgivning.

Den ovenfor under kapitel 1, 1.6 nævnte FN-konvention fastlægger, hvilke rettigheder de af denne konvention omfattede flygtninge har. Det var imidlertid meget vanskeligt at afgrænse, hvem der formelt var ”flygtning” efter konventionen. Ud fra problemerne ved at klarlægge dette i konkrete sager, kom FN af humanitære grunde hurtigt ind på at hjælpe også andre end de (politiske) flygtninge, der med sikkerhed var omfattet af konventionen. Dette gjaldt f.eks. mennesker, der rent faktisk (de facto) flygtede i så stort tal, at en individuel efterprøvelse af hver enkelt sag ikke var mulig. Den slags flygtninge fik således en vis økonomisk hjælp, og FN søgte også evt. at genbosætte dem andetsteds, f.eks. ved aftaler med forskellige lande om, at de skulle modtage et bestemt antal af dem. Danmark har fået en del vietnamesere som ”kvoteflygtninge” på den måde.

Da det formelle indvandringsstop i Danmark blev indført i begyndelsen af 1970’erne, var det ud over familiesammenføringsreglerne især gennem udnyttelse af flygtningereglerne, mennesker fra den 3. verden kunne skaffe sig adgang til Danmark, og en dansk lovændring i begyndelsen af 1980’erne satte her voldsomt skred i udviklingen:

Ændringen af udlændingeloven gik således *langt* videre, end konventionen kræver. Som omtalt ovenfor under kapitel 1, 1.6, blev ændringen nemlig udformet i overensstemmelse med ønskerne fra et *mindretal* i det udvalg, der var sat til at undersøge forholdene. Dette mindretal havde Flygtningehjælpens daværende formand, Hans Gammeltoft-Hansen i spidsen. Et *flertal* i udvalget – med Højesterets præsident i spidsen – havde en mere virkelighedsorienteret opfattelse af, hvordan loven burde se ud.¹⁹² Men flertallets anbefalinger blev sat til side, da sagen kom i Folketinget, og de humanitære organisationer indledte et tæppebombardement af Tingets medlemmer med appeller til ”humaniteten”.

Lovændringen indebar bl.a., at de-facto- flygtninge – der førhen i en vis udstrækning havde fået asyl efter justitsministeriets skøn – nu opnåede en *lovhjemlet* ret til asyl. Folketinget gav endvidere asylansøgere, der havde haft held til at skaffe sig ind i landet, ret til at *forblive* her under asylsagens behandling. Der blev også hjemlet en ret til at indbringe afslag på en asylansøgning for et særligt nævn (i hvilket Flygtningehjælpen sad).

Folketingets store flertal var øjensynlig ikke opmærksom på, hvad de nye regler åbnede op for i konsekvens af befolkningstrykket mod Europas grænser. Resultatet var derfor, at der opstod en overvældende tilstrømning af ”flygtninge”. Følgelig blev det hurtigt nødvendigt at stramme loven igen, således at asylsøgere kunne afvises ved grænsen, (hvis de da ellers overhovedet lod sig tilbagevise til et land, hvor de var i en ”faktisk trykssituation” – jf. FN-konventionens krav). Men der kom stadig særdeles mange – f.eks. gennem illegal grænseoverskridelse eller fra lande, der ikke havde tiltrådt FN-konventionen. I øvrigt blev loven indrettet således, at påståede flygtninge rent faktisk ikke blev sendt hjem, uanset forholdene hjemme var bedret, hvis de havde haft opholdstilladelse her i to år.

På den måde fortsatte det i alle de følgende år: Man har måttet stramme og stramme igen, men hver gang har det vist sig at være for lidt og for sent i forhold til det voldsomt voksende tryk på vore grænser. ”Flygtningene” er derfor i praksis i stor stil blevet til indvandrere.

¹⁹² Betænkning 882/1979 om udlændingelovgivningen.

Hele flygtningesystemet blev skabt i en historisk periode, hvor der normalt ikke var andre grunde til at flygte hjemmefra end netop forfølgelse og ikke de store muligheder heller for at rejse fra fjerne lande og til Danmark. Siden er forholdene imidlertid skiftet.

Befolkningens mængde mange steder i den 3. verden er som nævnt i kapitel 1.1 vokset eksplosivt, og det samme er derfor det politiske og økonomiske kaos dér. Resultatet er, at mængder af mennesker ser sig om efter nye levesteder – og netop her kommer Europa ind i billedet. Med radio, TV m.v. som viser, hvor godt her er at være, og med de moderne samfærdselsmidler, der gør det let og trods alt overkommeligt at rejse, er det ikke underligt, at mange søger at komme hertil.

Langt de fleste af disse "flygtninge" opfylder *ikke* FN-konventionens krav – ja har måske endog ingen anden anledning til at flygte end ønsket om en bedre tilværelse. Et stigende antal kommer også *blot* fordi, forholdene i deres hjemlande er blevet umulige i konsekvens af befolkningsekspllosion, korrupsion, lokale stridigheder mv. I pressen og den offentlige debat kaldes de alligevel for "flygtninge", og mange af dem opnår asyl af den grund, at de i praksis ikke lader sig skelne fra de politiske flygtninge, loven sigter på – f.eks. fordi de fortæller "historier", om deres begrundelse for at "flygte", som ikke lader sig kontrollere. De danske flygtningeregler er således forholdsvis lette at misbruge: Meget afhænger af asylsøgerens egen forklaring med hensyn til grundene til "flugten", og disse forklaringer kan ofte være uhyre fantasifulde (se nedenfor under 4.2 om hvad der foregår i Flygtningenævnet i nutiden).

2.2. Konsekvensen

Nogen har vovet at give et bud på den fremtid, der tegner sig i lyset af det, der er fortalt ovenfor, i andet end tal og tabeller.

Den omvendte racisme

Morten Uhrskov skriver i *Jyllands-Posten* 13/10 2012 og 25/6 2013 om et af de meget kritiske punkter, nemlig det, han kalder "kampen om territoriet".^[193] Han tænker hermed på den racisme, der vendt mod hvide europæere, der er opstået, og på den primære årsag til samme:

"Der er ikke så meget at diskutere. Det er etniske danskere og andre hvide europæere, der er jaget vildt i langt de fleste tilfælde."

"Det turde være unødvendigt at gå i detaljer med det historiske faktum, at hvor én (eller flere) etniske grupper er trængt ind på en anden etnisk gruppes territorium, er det kun sjældent gået fredeligt for sig. Der er tæt ved at være tale om et universalie her. Den indtrængende gruppe – hvordan den er kommet ind, er i sammenhængen ligegyldigt – vil forsøge at fortrænge den gruppe, der var der i forvejen. Det vil den forsøge at gøre mere eller mindre fredeligt. Afgørende er, at det er langt mere sandsynligt, at den vil fortrænge den 'anden' til næsten hver en tid, end at den – hvis den er blevet stor nok – vil leve fredeligt side om side med den gruppe, der i forvejen beboede territoriet."

Kirsten Valeur beretter ud fra en bog om forholdene i Frankrig^[194] i *Den Korte Avis*^[195] om, hvordan denne "omvendte racisme" konkret udfolder sig i Frankrig, hvor udviklingen er

^[193] <http://blogs.jp.dk/setfrahoejre/2012/10/13/anti-hvid-racisme/> og <http://blogs.jp.dk/setfrahoejre/2013/06/25/kampen-om-territoriet/>

^[194] Gérald Pichon, *Hvide svin!* 2014. Dansk oversættelse Kirsten Valeur.

^[195] 5/2 2014.

længere fremskreden end herhjemme, og hvorudfra vi altså antagelig kan se, hvad der venter os:¹⁹⁶

Studier af volden i franske byer viser, at 85 pct. af gerningsmændene stammer fra Maghreb-landene,¹⁹⁷ medens ofrene for vold, voldtægter, pengeafpresninger og bilafbrændinger fortrinsvis er hvide. Der findes et udtalt had imod den oprindelige franske befolkning. Franskmænd i de såkaldt udsatte områder flygter derfor derfra.

Når franskmænd bliver bestjålet af indvandrere, er der som regel ikke tale om berigelseskriminalitet, der sker af sociale årsager – det er *ydmygelsen* af offeret, der motiverer gerningsmanden, når han udviser sin dominansadfærd. Denne ydmygelse af et folk er særlig effektiv, når man voldtager dets kvinder, og der er i begyndelsen af 1990'erne sket en kraftig stigning i antallet af gruppevoldtægter, hvoraf mange har været af grov karakter. De franske piger føler sig derfor utrygge i de indvandrer-tætte boligområder. Når de går ud, kan de blive trængt op i en krog og befamlet, de kan blive "tjenestepiger", og mindreårige piger kan blive voldtaget af mindreårige.

Et andet udtryk for det anti-hvide had er skænding af gravsteder. Blandt de 144, der blev vanhelliget i 2007, var 130 kristne, 9 muslimske og 5 jødiske.

Den anti-hvide racismes ofre bagatelliserer ofte hændelsen eller benægter ligefrem, at den overhovedet har fundet sted. Mange tier af f.eks. frygt for at fremme "racisters" sag eller for selv at blive anset som "racist".

De franske skolelærere er i øvrigt også mere overbærende og giver højere karakterer til ikke-vestlige indvandrere, fordi de mener, at disse elever er dårligere stillet, og fordi de er bange for at blive beskyldt for at være racister og frygter indvandrelevernes voldspotentiale.

De er ikke svært at se det fremtidsscenario, der herudfra tegner sig også i Danmark. Mange vil ikke desto mindre helst se den del af den franske dagsaktuelle virkelighed, der allerede kan opleves herhjemme, på en anden måde. De nøjes med at tale om "kriminalitet" og ghettoer – af regeringen kaldet "belastede områder" (hvoraf der i 2014 officielt er registeret 40). Det ændrer imidlertid ikke fremtidsperspektivet. Og dette perspektiv er allerede begyndt at materialisere sig også hos os.

I *Den Korte Avis* 13/2 2014¹⁹⁸ sammenfatter Morten Uhrskov et på tidspunktet aktuelt eksempel, der blev omfattende omtalt i dagspressen:

"På Motalavej i Korsør ligger der en indvandrerghetto, der omkring nytår kom i mediernes søgelys, fordi unge med indvandrerbaggrund jagede politiet ud af området. Derefter kom det frem, at de psykisk syge, der kom på værestedet Birkehuset systematisk blev forfulgt og chikaneret.

Deres talsmand Henrik Skov har sagt, at han har indtryk af, at det især er danskerne, de unge indvandrere går efter. (Den Korte Avis 13.1)

'Når vi sidder uden for huset, bliver der råbt danskersvin efter os'.

'Det er svært for os at gå i kiosken på Motalavej eller i Lidl uden at få trusler. I det hele taget er der mange borgere, som føler sig forfulgte og truet af forskellige grupper i området.'

¹⁹⁶ <http://denkorteavis.dk/2014/de-kalder-os-hvide-svin/>

¹⁹⁷ Fællesbetegnelse for den vestlige del af islams udbredelsesområde i Nordafrika, dvs. Marokko, Algeriet, Tunesien og Libyen.

¹⁹⁸ <http://denkorteavis.dk/2014/hvide-europaeere-bliver-valgt-ud-som-ofre-for-overgreb/>

'Det er ekstremt ubehageligt og utrygt. Det er også derfor mange danskere flytter fra området. Og det er derfor, vi ikke vil tilbage til Birkehuset.'

Uhrskov fortæller, at allerede en svensk undersøgelse fra 2004, "Vi bekriger svenskerne", viste, at et vigtigt motiv for vold hos især unge af anden etnisk baggrund var, at deres ofre var etniske svenskere. Det gav således mange af gerningsmændene nydelse at ydmyge deres ofre af den simple grund, at disse ofre var etnisk anderledes og repræsenterede majoritetskulturen.

Norsk politi: Uoverskuelig kriminalitet ventes

Norsk politi har beskæftiget sig mere specifikt med kriminaliteten blandt indvandrerne. Det er sket i en rapport om Oslos forventede fremtid: *Oslo 2022. Fremtidens kriminalitetsudfordringer i Oslo*.¹⁹⁹

Man kan heri læse, at over halvdelen af alle unge mænd til den tid kan ventes at være indvandrere, og at halvdelen af disse indvandrere vil være funktionelle analfabeter. De vil droppe ud af skolen og deltage i kriminelle bander. Politiet forudser i konsekvens heraf parallelsamfund. Demokratiet og retsstaten vil blive undergravet af voldelige, politiserede og ekstremistiske religiøse miljøer, og der vil blive en øget polarisering mellem etniske grupper baseret på religion, etnicitet eller politisk baggrund.

Rapporten henviser bl.a. til Stockholm og Södertälje i Sverige som skrækeksempler: I Stockholm er der allerede parallelle institutioner såsom et udbredt bank- og retssystem, som de svenske myndighederne hverken har indsyn i eller kan kontrollere. Og loyaliteten er betydeligt større i forhold til den gruppe, man tilhører, og gruppens normer og regler, end den er over for de svenske myndigheder.

Sennels: 3. Verdenskrig

Den tidligere omtalte psykolog Nicolai Sennels har ud fra sin egen praktiske erfaring med unge indvandrere i *Jyllands-Posten*²⁰⁰ givet et mere detaljeret bud på forløbet under overskriften *3. Verdenskrig: Sådan bliver den*:

Han konstaterer, at integrationen af muslimer *ikke* er lykkedes, og at intet tyder på, at udviklingen i så henseende vil vende til det bedre. Tværtimod. Den 3. Verdenskrig bliver derfor ikke en konventionel krig, hvor lande slås på tværs af grænser, forudser han, det bliver derimod en krig mellem muslimer og ikke-muslimer i vore egne byer.

Modstanden mod ikke-islamiske autoriteter såsom politi, brandvæsen, ambulancefolk og landets love er stigende, konstaterer han, og flere steder i Vesteuropa er der nu ligefrem såkaldte no-go zoner. Her advares ikke-muslimer mod at skilte med ikke-muslimske religiøse symboler, og ikke-islamiske autoriteter bliver jævnlige stenet ud. Også Danmark har allerede muslimsk dominerede områder, hvor politiet er nødt til at alliere sig med imamer og være passivt over for åbenlys kriminalitet, hvis ikke det skal risikere at provokere til optøjer og vold.

Fremtiden bliver derfor, siger Sennels, at statsmagten mister magten fuldstændigt i disse områder. Danskerne vil således om få år komme til dagligt at opleve væbnede kampe mellem muslimer og politiet. De vil opleve, at man nogle gange skal køre en omvej, fordi området på vejen til arbejde er spærret eller usikkert. De vil opleve, at vi selv eller vores nære venner eller familiemedlemmer får konflikten ind på egen krop f.eks. i form af brand i boligkvarteret, bombetrusler i området, fysiske trusler, bank, hærværk på ejendommen osv. De vil også komme til at opleve periodevis varemangel i supermarkedet, fordi lastbilerne med varer ikke

¹⁹⁹ https://www.politi.no/vedlegg/lokale_vedlegg/oslo/Vedlegg_2161.pdf

²⁰⁰ 29/11 2009.

kan komme frem eller er blevet røvet. De vil opleve arbejdsløshed, dårlig løn og en væsentlig nedsat offentlig service, fordi uroen skaber økonomisk krise.

De selvudrømte muslimske mini-stater rundt om vil, forudsiger Sennels, indrette sig med deres egen tredeling af magten: 1) Koranen og imamer vil have den lovgivende magt, 2) imamer, bandedere og familieoverhoveder vil have den dømmende magt og 3) almindelige troende og menige bandedere vil udøve den sociale kontrol, patruljering og afstraffelse.

De overtagne ”no-go”-områder vil være lige så fattige på penge og rige på børn og radikale muslimer, som de palæstinensiske områder omkring Israel er i dag. Beboerne i disse muslim-områder vil opfatte vort pres for at få dem integreret som et angreb på muslimsk kultur og religion. Og danske myndigheders indblanding og politiets patruljering vil blive opfattet som provokation, racisme, chikane, hetz og arrogance – hvilket giver kraft til den offermentalitet, som i muslimsk kultur er en legitim grund til aggression og hævn.

I takt med at alt dette sker, vil konflikter mellem muslim-områderne og deres omgivelser blusse op. Det kan blive udløst af en uheldig anholdelse, af øget politipatruljering i området, af en ny Muhammed-tegning, af stramninger i udlændingelovgivningen, af dansk deltagelse i krige i muslimske lande, af fængslinger af imamer eller bandedere eller andet. Der er grunde nok, som vil kunne udløse hævnangreb på politistationer, retsbygninger, infrastruktur eller andre symboler på statens magt. En håndgranat på Strøget, systematiske trusler, chikane og mord/mordforsøg på politifolk, politikere og islam-kritikere, soldater eller deres pårørende, afbrænding af bydele – og selvfølgelig terrorbomber. De stadig flere våben på gadeplan i muslimområderne og den stadig voksende kulturkløft mellem disse og det danske Danmark er en sikker garanti for, at det vil gå den vej, siger Sennels.

Når det sker, og politiet ruller pigtråden ud, staten erklærer periodisk undtagelsestilstand og hæren må hentes ind til at kompensere for politiets udsultede resurser, *er* der reelt borgerkrig, understreger han. Og statens økonomi, aktiemarkedet, velfærdssamfundet og trygheden vil blive slået til ukendelighed af denne krig. Det største problem er endvidere, at den ikke vil stoppe, men tværtimod eskalere.

Ligesom der vil stå muslimsk kontrollerede områder, vil der imidlertid også opstå ikke-muslimske områder, hvor danskere og ikke-muslimske indvandrere bor omgivet af sikkerhedshegn, kameraovervågning og komplicerede låsesystemer. Her vil beboerne oprette deres egne private børnehaver og skoler, som drives af beboerne selv. Muligheden for at arbejde via computere osv. mindsker behovet for at gå uden for hegn. Den ydre trussel vil styrke det indre sammenhold disse steder: Lysten til at lære sin nabo at kende, værdsættelse af venskaber og fællesskab inden for denne ramme vil øges.

Misundelse, vrede og den selvretfærdige lyst til at stjæle fra de rige vil imidlertid gøre disse sikre, ”danske” områder til et yndet mål for muslimske bander og andre mindre succesfulde borgere. Tryghedsbehovet vil gøre sikkerhedsfirmaer til en guldrandet forretning. Men beboerne vil også i stigende grad skulle løbe den risiko, der er forbundet med at patruljere i deres eget nabolag.

Der vil i forlængelse heraf opstå selvforsvars- og selvægtsgrupper blandt danskerne. Det vil være en blandet flok, men de vil være fælles om ønsket om at ”gøre noget!”.

Graden af henholdsvis politisk indsigt og parathed til at bruge vold i disse borgergrupper vil variere:

Fredelige borgerinitiativer vil have den form, at man i et kvarter på eget initiativ opretter et nabofællesskab, hvis deltagere beslutter sig for at bidrage til politiets patruljering ved selv at ”gå runder” sammen med et par naboer. Disse grupper vil være lovlige. Hvorvidt de vil bruge våben af den art, som i dag er ulovlige, vil vise sig. Men våbenloven vil uden tvivl blive diskuteret stadig heftigere i takt med, at befolkningens tryghedsfølelse falder.

Andre borgergrupper vil have en mere aggressiv indretning. De vil primært bestå af unge mænd, som dyrker styrketræning og træner kampsport. De vil patruljere med våben og begå hærværk mod moskeer og muslimske forretninger. Politiet vil være efter dem, men efterhånden som politiets resurser bliver stadig knappere i forhold til udfordringerne, og den menige politimand oplever, at grupperne er på ”hans side”, vil de kunne operere mere frit.

Endelig vil der blive etableret egentlige paramilitære styrker, som bruger skydevåben, og som ikke blot patruljerer, men som også aktivt opsøger deres fjende. Det vil komme til voldsomme skyderier i tæt bebyggede områder mellem disse styrker og de muslimske grupper.

Det er herefter kun et spørgsmål om få år, førend fanatiske muslimer finder sammen og laver deres egne militser, som beder før kamp, laver bagholdsangreb på patruljerende politi i ghettoerne i Ishøj, Kalundborg, Ålborg, Holbæk, Odense, Ikast, Århus, København, Brønshøj. Med andre ord: Den ideologi, som i dag dyrkes af voldelige muslimer i Irak og Afghanistan i dag, vil komme til Danmark.

Politiet skal man ikke regne med, for dets resurser vil slet ikke kunne følge trit. Stress, dårlig økonomi og mandskabsmangel vil køre ordensmagten ud på et sidespor, fordi den ikke magter de stigende udfordringer. Den vil derfor være nødt til at se sig om efter permanente forstærkninger. Hæren og Hjemmeværnet vil derfor måske blive inddraget i arbejdet.

Intet land kan i længden bestå, hvis det rummer områder med mere eller mindre selvstyre, hvis beboere opfører sig aggressivt mod landets love og øvrige indbyggere. Derfor vil de vestlige lande – enten koordineret eller efter eget temperament – på et tidspunkt være *nødt* til at tage et opgør med de muslimske områder: Politikere vil beordre politiet og hæren til at gå ind i områderne og anholde sigtede personer, destruere samlingssteder for kriminelle og potentielle terrorister og tømme området for våben.

Udfaldet af en sådan operation kan blive ét af to, mener Sennels:

Enten vil den danske stat vælge at kæmpe kampen til ende – uanset antallet af døde og sårede og de samfundsmæssige og økonomiske omkostninger. Antallet af muslimer, som til den tid vil blive sigtet for kriminalitet i forbindelse med konflikten, vil være enormt. Fængsler vil ikke være nok – og hvor skal man så sætte folk hen? I lejre? På en øde ø? Sende dem til flygtningelejre i og omkring Mellemøsten? Eller lade dem gå fri eller tage deres fængselsdom i turnusser?

Eller staten trækker sig af hensyn til det stigende antal døde og sårede, de økonomiske konsekvenser osv. Forhandlinger med imamer og bandedere vil kunne give en stakket frist. Men varig fred vil være umulig.

Både officielle og uofficielle muslimske organisationer i muslimske lande vil følge angrebene på de muslimske områder tæt. Solidariteten blandt muslimer er stor – også på tværs af landegrænser. Hellige krigere, våben, penge, viden og moralsk støtte vil derfor flyde til de store muslimske områder i Europa. På samme måde vil muslimske lande forsøge at lægge pres på de vestlige styre gennem lobby-arbejde, mediekrig og økonomiske og politiske sanktioner – og ved at true med fysiske angreb på vestlige interesser både i og udenfor Vesten.

Om nogle år vil Europa derfor kun være skyggen af, hvad det engang var. De menneskelige og samfundsmæssige værdier, vi forsøger at forsvare, vil vi have sat over styr. Velfærdssamfundet med dets sociale sikkerhed vil være væk. Folk som mangler penge, mad og husly må forlade sig på andre menneskers godgørelse. Skoler, hospitaler og offentlig administration vil kun fungere nødtørftigt. Arbejdsløsheden vil eksplodere, og det samme vil vreden, frygten og frustrationerne.

Så vidt Sennels. Men der er også andre mulige forløb:

Tryghedssamfundets sammenbrud

Lad os starte med forudsætningerne:

Danskerne lever i dag på usikker økonomisk grund. I 1970 var 1,2 millioner mennesker der enten var ansat i det offentlige eller modtog overførselsindkomstoverførselsindkomst (offentlige pensioner, dagpenge mv.). Dette tal er i dag steget til 2,9 millioner. Alene antallet af modtagere af overførselsindkomst inkl. modtagere af offentlige pensioner og SU, som i 1970 var 800.000, er nu vokset til 2,1 million.

Hvad gør regeringen da ved det? Den nedjusterede i forbindelse med vækstplanen i foråret 2013 planerne om at øge den strukturelle beskæftigelse frem mod 2020 ved hjælp af nye reformer. Den vil således nu blot øge denne beskæftigelse med 6.000 personer via nye reformer – ikke meget i betragtning af, at der altså er over 2 millioner personer på overførselsindkomst.

Der er ellers mange muligheder for at reformere de eksisterende ordninger for dagpenge, kontanthjælp, efterløn mv. Virkelige reformer, der øger den strukturelle beskæftigelse, vil øge dansk økonomis vækstpotentiale, og det er der brug for: Frem mod 2030 forventer OECD nemlig, at vi får den 5. laveste vækst ud af 34 OECD-lande.^[201]

Det er i denne situation ødelæggende, at Danmark fortsat øger andelen af indbyggere, som savner forudsætninger for at yde en produktiv indsats. *Dels* er der ikke mange funktioner i det danske samfund, som kan varetages af folk med ringe eller slet ingen kvalifikationer, *dels* er det åbenbart, at det danske sociale sikringssystemets meget høje ydelser udgør en økonomisk barriere for, at mindre kvalificerede tager arbejde. Mindre kvalifikationer er imidlertid *netop*, hvad der præger grupperne af indvandrere fra den 3. verden – se ovenfor under kapitel 1, 1.1.

Afløst i tal er vores økonomiske fundament således under nedbrud. Hertil kommer en række problemer, der vanskeliggøre lader sig måle objektivt:

Flere af samfundets *institutionelle* grundpiller er alvorligt skrammede og til dels bortkorroderede. Folkeskolen er f.eks. belastet i en grad, som vanskeligt kan bortforklares. Det aflæses deri, at ansvarlige forældre, der har råd til det, søger alternative skoleløsninger i privat regi de værst ramte steder i landet. I sundhedsvæsenet gælder det samme, hvorfor de, der har muligheden, dækker sig ind med private sundhedsforsikringer. Også pensionerne privatiseres i stigende grad.

Arbejdsmoralen synes endvidere generelt set at være vigende forstået på den måde, at viljen til og forståelsen for nødvendigheden af overhovedet at *gøre* at arbejde og at gøre det *ordentligt* bliver mindre og mindre. Eksempelvis er det trods arbejdsløsheden vanskeligt for erhvervslivet at få arbejdskraft selv til bestridelse af ordinære, manuelle arbejdsfunktioner.

Samtidig *opgives* bid for bid værdier og positioner, der førhen ansås uantastelige, til fordel for fremmedgrupper, som efter al menneskelig erfaring aldrig vil kunne indpasses i vor samfundsform, ja som tværtimod er fjendtligt indstillet over for den.^[202]

^[201] Redegørelse fra CEPOS 20/8 2013.

^[202] Eksempel: DR's nytårgudstjeneste 2012 berigede offentligheden med et supplement v/ en imam med fundamentalistiske rødder. I den Augsburgske Trosbekendelse, som Folkekirken hviler på, fordømmes imidlertid udtrykkeligt "*muhamedanerne og alle deres lige*". Se ovenfor under kapitel 1, 1.5. Hvordan imamen på denne baggrund er sluppet ind i kirken, uden at det har fået tjenstlige konsekvenser for præsten? Og domprovsten ved Frue Kirke i København, Anders Gadegaard, "*synes, det er meget vigtigt at få skabt grobund for, at mainstream islam får et synligt udtryk i dansk kultur. En dansk udgave af islam med danske prædikanter vil være en fordel for muslimernes liv og bidrag til dansk kultur og samfund.*" Han støtter derfor opførelsen af en stormoske, se <http://www.kristeligt-dagblad.dk/artikel/529008:Kirke---tro--Domprovst-foeler-sig-forpligtet-til-at-give-muslimers-saa-gode->

Mere overordnet kan man ikke undgå at få fornemmelsen af, at den dybereliggende årsag til alt dette er, at danskernes pligtfølelse og den enkeltes fornemmelse af ansvar for andre end sig selv er på retur, og at forståelsen for, hvad der skal til for at opretholde et godt samfund, er ved at forsvinde. Følelsen af tilhørighed i og forpligtelse over for en helhed, hvor man tager hånd om hinanden, bliver simpelt hen dag for dag mindre og mindre. Konsekvensen er, at borgerne stadig hyppigere konfronteres med fornemmelsen af, at tingene ikke virker ordentligt, ikke hænger sammen og ikke tages alvorligt, samt at dette bare bortforklares af de ansvarlige. Dette udhuler tilliden til samfundets organer, og der opstår en ond cirkel, hvor flere og flere mener at måtte klare sig selv.

Trods det stærke behov for det modsatte er Folketingets beslutninger da også rent faktisk på afgørende punkter for lidt virkelighedsbaserede og bygger i stedet på, hvad der umiddelbart er egnet til formidling via de flimrende medier til mennesker, der egentlig ikke ønsker at sætte sig dybere ind i tingene, og i elitens omgang med hinanden. Sagt på en anden måde: Hurtignak og iørefaldende synspunkter er i færd med at erstatte det, der er brug for, nemlig en realistisk stillingtagen til en række kritiske problemstillinger.

Vi er i sidste ende meget afhængige af, hvad der sker i de øvrige europæiske lande, hvor en tilsvarende udvikling desværre er i gang. Men det sætter os dog ikke helt uden for indflydelse mht. egen fremtid. Især er det usandsynligt, at EU vil turde stille sagen på spidsen over for de værste EU-baserede vildskud, såfremt vi beskytter os på felter, hvor der er bred opbakning hertil blandt menige europæere.²⁰³

Som eksempel kan nævnes den grænsekontrol, som op til den borgerlige regerings afgang i 2011 var på tegnebrættet med heraf følgende muligheder for at værne offentligheden mod den omsiggribende øst-kriminalitet, og som ifølge opinionsundersøgelser nød udbredt støtte blandt menige europæere. Hvorfor i alverden skal vi lade os udsætte for plyndring?

Et andet eksempel er undergravningen af det danske arbejdsmarked via import af arbejdskraft på undervilkår, hvilket der kunne sættes langt hårdere ind imod, end tilfældet er.

Og det tredje eksempel: Vi *behøver* ikke modtage flygtninge og indvandrere med en baggrund, som underminerer danske/europæiske værdier. Det er faktisk muligt at afvise den slags mennesker, og nogle lande gør det. Eksempelvis er det lykkedes Japan i det store og hele at undgå en immigration, der belaster den japanske leveform. Det er sket uden at komme i konflikt med det såkaldte internationale samfund – ja, posten som FN-flygtningehøjkommissær er endda på et tidspunkt gået til en japaner.

Intet tyder imidlertid på, at danske politikere vil gøre noget af dette. *I stedet* er tendensen som sagt den, at der snakkes uden om og søges lagt låg på den utilfredshed, udviklingen avler. Selv på det helt afgørende, udlændingepolitiske område bruges der megen flid på helt at se bort fra eller dog bortforklare, at det uundgåeligt vil ende galt, hvis ikke der sættes ind på en særdeles håndgribelig måde.

Hvis man lægger alle disse forudsætninger til grund, er prognosen for, hvordan det vil gå, ikke god. Den stabilitet, som hidtil har kendetegnet vor verdensdel, er jo nu engang ikke noget, man bare kan regne med som naturgiven. Tværtimod kan der også på dansk grund meget vel blive tale om en udvikling, som er langt mere uoverskuelig end den, Sennels ser:

[kaar-som-muligt](http://www.trykkefrihed.dk/kirkefolk-pladerer-for-moskebyggeri-i-danmark.htm) Se også om den ejendommelige sag om præsters støtte til et moskebyggeri i Haderslev <http://www.trykkefrihed.dk/kirkefolk-pladerer-for-moskebyggeri-i-danmark.htm>

²⁰³ Som f.eks. schweizerne gjorde ved folkeafstemningen i februar 2014, som satte bom for indvandringen.

Demokratiets grundlæggende spilleregler omgås i dag med forskellig intensitet i de vesteuropæiske lande – nogle steder (f.eks. i Sverige²⁰⁴) med den følge, at det reelt slet ikke er muligt at indtage holdninger, som i indvandringspolitiske spørgsmål afviger fra de opfattelser, der er konsensus om i de store politiske partier. Selv tanker, der ligger op ad dem, som allerede inden regeringsskiftet i Danmark i 2001 var officiel dansk politik, kvalificeres således som "ekstreme, racistiske og fremmedfjendtlige". Der er en åbenlys risiko for, at vi vil blive suget med ind i den katastrofe, dette vil bevirke på sigt.

Det er således værd at hæfte sig netop ved eksemplet Sverige, som vi er knyttet til som to åbne, forbundne kar. Magtens monopolisering hos de store politiske partier betragtes således i dette vort naboland som en helt indlysende, uimodsigelig selvfølgelighed, ja nærmest som en moralsk rettighed, disse partier har. Over for afvigelser i forhold til de utopiske opfattelser, der repræsenterer på det indvandringspolitiske område, sættes derfor ind med f.eks. uligebehandling fra myndighedernes side i sammenhænge, som er vitale for, at en fri offentlig debat kan udspille sig, og med tilsidesættelse af centrale principper for, hvorledes valg til parlamentariske forsamlinger skal foregå, for at valgresultatet kan afspejle vælgernes vilje. Ja, der foregår endog bekæmpelse i voldelige former via private, men offentligt subsidierede grupper, uden at politiet griber ind, og forfølgelse af "dissidenter" på deres erhverv, herunder selv de af dem, der sidder i offentlige stillinger.

Oven i kommer de økonomiske og ideelle fordele for dem, der på den anden side tilslutter sig den uholdbare indvandringspolitik, de store svenske partier står for, og som får mange, der burde og kunne handle anderledes, til at tænke på sig selv først, holde mund og melde sig i den flok, der trækker Sverige mod afgrunden.

På tilsvarende vis umuliggøres i disse år også i andre EU-lande meget langt en ordnet, rettidig opposition imod den politik, der er nødvendig for vor verdensdels overlevelse.

Det må herunder tillige tages i betragtning, at de hastigt voksende indvandrergrupper allerede nu sætter et sådant præg på det politiske landkort i flere europæiske lande, at det ikke mere vil være muligt dér ad demokratisk vej at hindre, at udviklingen fortsætter i det skæve spor. De gamle politiske partier vil således hver for sig gøre meget for at tiltrække denne del af vælgerskaren – og de vil i det mindste ikke *distancere* sig fra den ved at tage afgørende skridt til at stoppe den videre import af mennesker fra indvandrerens respektive hjemlande.

I lyset af det danske politiske establishments manglende vilje til at sige kontant fra, vil Danmark i længden vanskeligt kunne undgå at blive trukket med i dette forløb. Medvirkende hertil vil den udprægede ligegyldighed – eller rettere blot *passive* modvilje – være, der huses i den del af den etnisk danske vælgerskare, som ikke her og nu er konfronteret med

²⁰⁴ Se f.eks. Frede Vestergaard i *Weekendavisen*, uge 29 2010, *Demokrati på svensk* (Det svenske establishment søger af al magt at undgå en diskussion om landets udlændingepolitik), Alf Ronnby i *Jyllands-Postens kronik* 6/12 2007 (*Er kritik ikke længere tilladt i Sverige?*) – Den svenske lov om hetz mod befolkningsgrupper er et godt eksempel på, hvordan den nye moralske vogtere har skabt et magtinstrument, hvormed de kan påtvinge befolkningen deres egen opfattelse og samfundsmoral. Ved hjælp af trusler og afstraffelse forsøges det ovenfra at indføre en ny samfundsmoral <http://jyllands-posten.dk/protected/opinion/kronik/ECE4092599/kronik-er-kritik-ikke-laengere-tilladt-i-sverige/>) samt professor i etnologi Karl-Olov Arnstberg og socionom, journalist Gunnar Sandelin, *Invandring och mörklägning – En saklig rapport från en förryckt tid* (2013) <http://morklagning.wordpress.com/Karl-Olov-Arnstberg>. Tillige i skrivende stund <http://frontpagemag.com/2013/bruce-bawer/the-coming-flood-of-syrian-refugees-to-sweden/> ("Another week, another jaw-dropping development in Sweden. A couple of weeks ago it was the cockamamie "hijab solidarity" campaign, in which non-Muslim women all over the country donned head coverings in tribute to a Muslim woman who claimed a man had yanked hers off. This week, the eyebrow-raising news is that Sweden is offering instant permanent residency to any and all Syrian refugees who apply. These newly minted residents, moreover, will be entitled to bring over their spouses and kids. ...").

konsekvenserne af det, der sker. I samme retning trækker den menneskelige ulyst til overhovedet at sætte sig selv i vanskeligheder, ja blot ved at tænke i ubehagelige fakta og konsekvenser. Derfor vil selv relativt små vælgergrupper – og så meget des mere indvandrere – kunne gøre udslaget i stemmeboksen. Også hos os vil det derfor hurtigt kunne blive for sent at stritte imod ad demokratisk vej, dvs. for svært skaffe det politiske flertal der skal til for at sige *effektivt* fra.

I et fungerende demokrati har metoder, der reelt sætter denne styreform til side, ingen moralsk legitimitet. Men med den vej væk fra demokratiet og altså væk fra borgernes adgang til på et seriøst oplysningsmæssigt grundlag *selv* at træffe bestemmelse om egen fremtid, der i dag spores overalt i Vesteuropa, og på hvilken Danmark – omend fodslæbende – trods alt følger trop, åbnes der op for ekstraparlamentariske aktioner fra dem, der føler sig hårdest ramt af udviklingen, til og med rene desperado-handlinger.²⁰⁵

Det er derfor ikke svært at forudse, at der kan opstå voldelige konflikter ikke blot mellem danskere og grupper af fremmede, som Sennels forudser, men også mellem på den ene side de danskere, der i længden ikke vil finde sig i at blive kørt hen over, og på den anden det i princippet demokratiske systems repræsentanter.

3. Argumenterne for indvandringen

Af Ole Hasselbalch

Man kan ud fra det foregående vanskeligt undgå at nå til den konklusion, at der er tale om ødelæggelse af det – målt i international sammenhæng – særdeles gode samfund, Danmark har været.

Hvilke argumenter er der da for det rigtige i den udlændingepolitik, der er ført de sidste 30 år? Mere overordnet set har der været tale om følgende:

Det juridiske argument

På det juridiske plan er igen og igen fremført det synspunkt, at ”de internationale konventioner” forpligter os til at føre den udlændingepolitik, der er ført.

Det passer imidlertid ikke. Som beskrevet ovenfor under kapitel 1. 1.6 er det en skrøne, at de internationale konventioner forpligter os til at modtage de fremmede og til at give flygtninge asyl. Danmark bestemmer selv, om der skal siges stop.

Vi har således givet og giver stadig asyl til mange andre end dem, FN-konventionen definerer som flygtninge – og som denne konvention i øvrigt ikke pålægger os nogen *pligt* at modtage. Vi har heller ingen international pligt til at beholde "gæstearbejdere". Og vi er i det hele taget ikke bundet af konventioner, som måtte tvinge os til at ødelægge Danmark.

Ude i verden er det i øvrigt ganske almindeligt, at fremmede statsborgere får inddraget deres opholds- og arbejdstilladelse, når der opstår arbejdsløshed blandt landets egne borgere.

De moralsk/etiske argumenter

²⁰⁵ Jf. f.eks. Brevik-sagen fra Norge. Se herom *Jyllands-Postens* kronik 13/8 2011.

Der henvises også ofte til humaniteten og andre moralsk/etiske argumenter. Eller kritik af den førte politik affærdiges som (moralisk) ”uanstændig”.

Naturligvis skal vi da også hjælpe mennesker i nød. Men kun så langt det lader sig forsvare ud fra hensynet til danskerne selv. Den hjælp, vi yder, skal naturligvis også have en sådan form, at flest muligt hjælpes bedst muligt for de midler, der er til rådighed. Eksempel: For det beløb, blot en enkelt virkelig eller påstået flygtning her i landet koster samfundet årligt, kunne der i samme periode sikres mere end 50 afrikanske børn mad, tøj, medicin og en skolegang, der giver dem et håb for fremtiden. Hvad er det moralske i det?

Den flygtningepolitik, der er ført, sætter hensynet til de mange nødlidende ude i verden til side: I kraft af denne politik nedslides vore hjælpemuligheder af dem, der har råd til at ”flygte” hertil. Den politik, der trækker flygtninge her til landet, tjener bistandsorganisationerne og de efterhånden mange, der lever af at arbejde med indvandrere herhjemme. Men den har intet med humanisme at gøre. Derfor er det heller ikke holdbart at argumentere på det synspunkt at ”ti bekvemmelighedsflygtninge for meget er bedre end én ægte flygtning for lidt”. Man kan således udmærket henvise asylansøgere til at stille sig ind i køen i FN's flygtningelejre, indtil det bliver deres tur. Eller man kan anvise dem ophold i en lukket lejr hos os i en lang periode under sociale vilkår, der ikke er bedre end i deres hjemland. Så vil bekvemmelighedsflygtningene ikke mere have nogen interesse i at komme.

Hvad da med de flygtninge hvis hjemlande ikke vil tage dem tilbage?

Vi står i samme situation som efter 2. Verdenskrig, hvor et meget stort antal tyske flygtninge kom hertil. Dem gav vi ophold i lejre, indtil de kunne vende hjem. Derimod stillede vi dem ikke i udsigt, at de kunne blive her for tid og evighed. Efterhånden rejste de så. Hvorfor skal nutidens masseflygtninge stilles bedre? Hvis de kun kan regne med at få ophold i lukkede lejre her, indtil de kan komme hjem, vil alle de af dem, der blot søger bedre økonomiske forhold, ikke have noget at komme efter. Og hvis de, der allerede er her, opdager, at de ikke kan regne med at slå sig ned her for bestandig, og de henvises til flygtningelejre, vil de fleste selv finde udvej for at vende hjem.

I øvrigt bør det erindres, at hovedparten af indvandrerne *ikke* er kommet med en flygtningebaggrund. De er derimod kommet f.eks. i henhold til reglerne om familiesammenføringer.

I så henseende høres ofte henvisninger til, at folk skal kunne leve sammen med deres familie. En af metoderne til at skaffe sig opholdstilladelse er imidlertid *netop* at indgå ægteskab med en person, der allerede har opholdstilladelse her, eller med en dansk statsborger. Efter få år kan den nytilkomne brud eller brudgom så opnå varig opholdstilladelse – uanset eventuel skilsmisse. For at undgå fupægteskaber og misbrug af naive ægteskabsøgende er det derfor nødvendigt at stille krav bl.a. om *meget* lang tids ophold her i landet, førend opholdstilladelse fortsat gives uanset skilsmisse. Indvandrere, der vil gifte sig med én hjemmefra, kan i øvrigt gøre det hjemme og blive dér.

Tilsvarende kan siges om de mere principielle henvisninger til, at vi skal være tolerante over for fremmede. Javist, men dette er jo da ikke ensbetydende med, at vi skal tåle, at fremmede slår sig ned her i hundredtusindvis – snart millioner. Man skal også være gæstfri. Men det er ikke nødvendigvis ugæstfrit at forlange, at gæsterne forlader ens hjem, når gæstebuddet er overstået. Vore gæster har *deres* hjem, ligesom vi har *vores*. Og vi har alle ret til at forlange vort hjem respekteret.

Ej heller gør vi indvandrere til ”syndebukke”, blot fordi vi har økonomisk trange tider. Det er ikke det, der er tale om. Men det er nu engang ikke rimeligt at lade en indvandring fortsætte, som koster enorme beløb på vore svageste medborgeres bekostning, og som undergraver normer og værdier, der er fundamentale for vores samfund. Denne opfattelse har end mindre noget at gøre med ”hetz” mod de fremmede, som det undertiden påstås. Det er ikke hetz at

oplyse, hvad de faktiske problemer er, som vi står over for, så at vælgerne kan tage stilling til dem, og så at de kan blive løst, inden de kommer helt ud af kontrol. Derimod er det både uansvarligt og umoralsk at stikke hovedet i busken og overlade en bunke – måske endog til den tid endog uløselige – problemer til vore efterkommere.

Ofte henvises også til, at islam er en religion, hvorfor der skal være plads til den hos os. Som det fremgår ovenfor under kapitel 1, 1.5, er det imidlertid mere end tvivlsomt, om islam kan anskues som en religion på linje med andre. Hertil kommer, at også religioner kun skal have plads gennem overtalelse og mission, men ikke gennem kollektiv indvandring og kolonisering. Og skal her være plads til flerkoneri, kvindediskriminering, lemlæstende straffe, drab på frafaldne, jødeforfølgelser og tilsidesættelse af det demokratiske system, fordi Koranen skal være den højeste lov?

I forlængelse af det humanitære/etiske argument føres undertiden det synspunkt i marken, at vi bør give folk fra den muslimske verden mulighed for at befri sig for islams åg og de forfærdelige levevilkår dér.

Der kan være mange begrundelser for at befri folk for at leve under de vilkår, som hersker i de muslimske lande, men forestillingen om at gøre det ved at flytte millioner af mennesker til Europa er irrationel. For det første er det et ret tilfældigt udsnit af de muslimske befolkninger, der overhovedet *kan* rejse ud til Vesten. Og langt overvejende er det slet ikke de fattigste eller mest undertrykte, men tværtimod dem, som har penge til billetten eller menneskesmugleren. De egentligt politisk forfulgte er et mindretal, og selv blandt dem, der kommer som asylsøgere, er det yderst tvivlsomt, hvor mange, der kommer med et ønske om at tilslutte sig vores kultur og dermed blive ”befriet”.

En mere rationel tilgang til at hjælpe mennesker i den muslimske verden til at opnå et normalt liv ville være at incitere muslimerne til at ændre deres normer og adfærd i deres hjemlande.

Det kunne forhen gøres gennem FN. Med optagelse af mange muslimske lande i denne organisation har den imidlertid nærmest udviklet sig til at blive et værktøj i hænderne på Vestens fjender.

Vesten kunne også gennem massemedierne øve en kulturel holdningspåvirkning. Men det ville forudsætte, at de vestlige lande ikke bliver ved med at udtrykke respekt for regimer, de mest af alt har grund til at frygte, og for religiøse idéer, der tjener til at låse udviklingen fast i en fortidig model.

Endelig er der mulighed for at påvirke de værste regimer ved boykot af dem. Men det sker kun i enkeltstående, akutte tilfælde (som eksempelvis Iran, fordi landet er i færd med at udvikle atomvåben).

Et effektivt incitament ville også være at stille det krav til indvandrere udefra, at de har værdifulde kvalifikationer, og at de fuldt ud respekterer den hos os herskende kultur og er indstillet på at lære vort sprog fra dag ét. Kontraproduktivt er det derimod at sikre indvandrerne mulighed for uendelig forøgelse på egne vilkår, men vor bekostning.

Et effektivt incitament ville endvidere være at forbyde de islamistiske foreninger som Hizb-ut-Tahrir, Kaldet til Islam og Milli Görüs, samt at udvise enhver, der giver udtryk for had til den vestlige samfundsmodel eller deltager i kriminalitet af nogen som helst art. Ligeledes at sætte aktivt ind på at forhindre islamistiske enkeltpersoner og grupper i at operere i vort samfund, hvor de åbenlyst truer vore institutioner, kommer med trusler mod sekulære muslimer og i det hele taget søger at radikalisere andre muslimer. Tilsvarende vil det fremme sagen at nægte at give statsborgerskab til mennesker, som ikke ønsker at tilslutte sig vores kultur.

Endelig ville et incitament være at forbyde de kvindeklædedragter, som symboliserer kvinders underkastelse under sharia. At minde om, at den bestialske sharia-lov af menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg er kendt stridende mod Den Europæiske

Menneskerettighedskonvention og derfor slå hårdt ned på forsøg på at praktisere den. At forbyde halalslagtning, særregler for skolebadning og at afskedige censorer, der nægter at give hånd til kvindelige elever. At kræve at enhver forkynder, som søger ophold i Danmark, skal underskrive en erklæring om at ville overholde dansk ret – uanset, at vi véd, at ingen muslimsk forkynder kan gøre det uden at komme i konflikt med islamisk tro, hvorfor han ifølge Koranen principielt vil være hjemfalden til dødsstraf. En sådan underskrift kunne også bruges som grundlag for udvisning af prædikanter, der ikke overholder betingelserne, men fortsætter med at fastholde muslimer i troen på normer og regler, som strider mod menneskerettighederne.

”Humanismen” og ”anstændigheden” har således udviklet sig til et brækjern for noget helt andet, end ordet dækker over. *Ingen* humanisme og *ingen* anstændighed pålægger heller et land at ødelægge sig selv eller at gøre sig selv til kolonisationsområde for folk, der har det uudholdeligt hjemme, fordi de ikke holder orden i deres eget hus. Anstændigheden og moralen tilsiger tværtimod netop, at masseindvandringen stoppes. Ja, man kan endda kaste bolden tilbage: De, der har båret udviklingen derhen, hvor vi nu er, har ikke en specielt høj moral. De er derimod ude i noget, som ud fra de kriterier, der anvendtes i en ikke alt for fjern fortid, meget vel kan defineres som landsforræderi.²⁰⁶

---

²⁰⁶ Fhv. nedkastningschef Jens Toldstrup beordrede nedenstående trykt i *Danskeren* nr. 2 1991. Stykket er skrevet af fhv. landsarkivar, dr. phil. Sune Dalgård, der selv deltog i Frihedskampen:

"Ordene landsforræder og landsforræderi har en fæl klang. De bør anvendes med forsigtighed og omtanke. Men hvor længe kan man komme uden om dem?"

En landsforræder er, som ordet siger, én, der forråder sit land, begår landsforræderi. Det vil sige én, der bidrager til at bringe sit land i fremmed vold eller går den fjendes ærinde, som er trængt ind i landet.

Under de vilkår, der indtil for ikke så længe siden gjaldt for landets og folkets liv i forhold til omgivelserne, ville landsforræderi sædvanligvis bestå i med råd og dåd at hjælpe en anden magt, som regel en nabomagt, der søgte at underlægge sig landet eller dele af det eller at skaffe sig rådighed over dets handlinger eller frembringelser.

Gerningen og dens virkninger for én selv og ens landsmænd var let at gennemskue. Gerningsmanden lod sig som regel uden større tvivl udpege, fordømme og straffe.

Vor traditionelle opfattelse af begrebet landsforræderi og af landsforrædere svarer til dette normalbillede af virkeligheden, som den tidligere tog sig ud. Men virkeligheden har ændret sig, og i takt med den ændrede virkelighed må vi ændre vor opfattelse, så den svarer til landsforræderiets nuværende indhold.

Allerede den 2. verdenskrig og den tyske besættelse af Danmark 1940-45 bragte forvirring i de tilvante begreber. En del danskere optrådte i forhold til besættelsesmagten på en måde, der svarede til det gamle begreb om landsforræderi. Men billedet sløredes ved, at hovedparten af landets ledere, politikerne, optrådte i en dobbeltrolle, hvor de på samme tid, som de hævdede at varetage nationens interesser, samarbejdede med besættelsesmagten på en måde, der fik dem til både at bekæmpe den danske modstandsbevægelse og at opmuntre til en del af de handlinger, de efter krigen stemplede som landsforræderi. Det måtte hos menige danskere skabe tvivl om, hvad der var landsforræderi, og hvem der egentlig var landsforrædere.

Først fremmedpolitikken gennem den sidste snes år har dog gjort det uomgængeligt at nyvurdere begreberne for at klargøre, hvad der i dag må kaldes landsforræderi, og hvem der står for det. Nutidens indvandringspolitik bidrager i virkeligheden til, ikke i en enkelt kortvarig handling, men gennem et langvarigt begivenhedsforløb, at bringe Danmark eller til en begyndelse dele af det i fremmedes vold. Resultatet søges besmykket med fint klingende fremmedord som "multietnisk" eller "multikulturelt" samfund, men de kan dog ikke skjule virkeligheden, der er den, at Danmark gradvis udleveres til fremmede folkeslag, og at danskerne fortrænges og mister først eneretten til deres eget fædreland og siden måske muligheden for at være i det som danske.

Stemplingsknebet

Igen og igen omtales de, der modsætter sig indvandringen som ”racister” og ”fremmedhadere”. Det er imidlertid manipulation med ord.

En ”racist” er efter ordbogen en person, der tror på sin egen "races" overlegenhed. *Alle* stater kontrollerer indvandring, og det er ikke på nogen måde nødvendigvis udtryk for racisme, når et land begrænser indvandringens mulighederne fra overbefolkede verdensdele, som indbyggerne "flygter" bort fra for at søge lettere og rigere livsbetingelser andre steder.

Ej heller hader man nødvendigvis fremmede, fordi man modsætter sig, at fremmede mennesker i stort tal maser sig ind i ens land. Der er betydelig forskel på en naturlig kulturudveksling formidlet af individuelle tilrejsende og så den masseimmigration, vi oplever i disse år.

Se også ovenfor kapitel 1, 1.7.

Ej heller er man med til at ”nære” eller ”gøde” den ægte racisme endsige et ægte fremmedhad ved at argumentere imod en indvandring, der ødelægger landet. Hvis ikke alle sider af sagen bringes op på bordet i tide, således at kursen rettes ind i overensstemmelse med de faktiske forhold, vil der tværtimod før eller siden opstå en eksplosion, dvs. *netop* den konfrontation, som helst skulle undgås. Så vil mange også blive ægte racister og fremmedhadere, fordi de vil føle, at det er den eneste måde, på hvilken de kan forsvare sig imod urimelig indtrængen. De virkelige racismemagere og skaberne af fremmedhad er således dem, der vil undertrykke kendsgerningerne om indvandringen, og som derved bidrager til, at den løber løbsk.

I forlængelse af disse stemplinger postuleres det ofte, at modstanderne af indvandringen er *ekstremt højreorienterede*. Det er vrøvl. F.eks. har Den Danske Forening og Dansk Folkeparti stor tilslutning *netop* inden for de socialgrupper, der traditionelt knyttede sig til arbejderbevægelsen, som ganske har svigtet i denne sag. En socialistisk eller socialt solidarisk grundholdning og en følelse af forpligtelse til international solidaritet medfører ikke, at man skal lukke øjnene for de problemer, indvandringen skaber, og ødelægge sit eget land. Sådanne holdninger tilsiger tværtimod, at man hjælper på den måde, som er mest effektiv, i stedet for på den måde, de humanitære organisationers informationsafdelinger fremstiller som den bedste.

Tilsvarende kan siges om de stadige henvisninger til, at indvandringsmodstanderne ”lugter af brun sovs”, at de er ”navlebeskuende”, at de vil ”lukke Danmark om sig selv” osv. osv. Man skal naturligvis ikke lukke døren til verden – men man skal heller ikke bare slå den op på vid gab.

Er de, der taler så foragtligt om vore egne forhold og livsanskuelser, i øvrigt overhovedet klar over, hvordan der er ude i verden uden for de sædvanlige turiststeder og beskyttede hoteller? Véd de, hvad der foregår dér?

Man beviser ikke sin internationale horisont ved at kaste vrage på det, der er skabt i Danmark. Det, man beviser, er derimod, at man savner udsyn, ikke véd, hvad der foregår ude omkring, lever i sin egen lilleverden og derfor måber imponeret over alt fremmed.

Skinargumenter og falske facts

Der argumenteres også ofte med henvisning til ”facts”, som simpelt hen ikke holder vand, eller som er helt skæve.

Virkeligheden i dette svarer til, hvad der tidligere under andre forhold betragtedes og betegnedes som landsforræderi. Denne, politik er et forræderi mod Danmark og det danske folk. Den er landsforræderi."

Et af de tidlige af slagsen var, at vi selv inviterede gæstearbejderne. Javist, *nogle* af dem blev inviteret til at arbejde *så længe*, der var arbejde, mens mange andre kom illegalt. Ikke blot er de blevet her, efter at der opstod arbejdsløshed. Deres antal med efterkommere og familiesammenføringer er også mangedoblet i denne periode, herunder trods arbejdsløshed. Se ovenfor kapitel 2, 2.1.

Et andet falsk argument er, at indvandrerne ikke er ret mange i forhold til antallet af danskere. Problemet er imidlertid, at de jo altså tegner til at *blive* særdeles mange, og at skadevirkningerne ved dem, som er her, allerede er voldsomme. Se ovenfor i kapitel 1, 1.1. Ulykker, der ved forudseenhed kan undgås, er nu engang ikke ulykker, men dumheder. Vi er forpligtet til at føre en politik, som tager højde for fremtiden, og som ikke bliver en forbandelse for vore egne efterkommere.

Et skinargument i samme genre er henvisningen til, at indvandrerne bestrider arbejdsopgaver, som danskerne ikke vil have. Måske. Men det er jo altså usundt at tage folk ind til at gøre arbejde, man ikke selv gider udføre, for derefter selv at gå på understøttelse. Hvis dette virkelig sker, er det snarere understøttelsen af arbejdsløse eller arbejdsopgaverne, der bør laves om.

Undertiden hører man ligefrem, at indvandrerne udgør de mest aktive og driftige fra deres hjemlande, og at de derfor på sigt vil de gavne os. Det er imidlertid lodret forkert: Nyere forskning viser således, at nutidens migration har en anden indretning end tidligere tiders. Det er *gennemsnitligt* set *ikke* de skarpeste knive i skuffen endsige de mest aktive, der kommer. Se herom ovenfor kapitel 1, 1.2.

Ville det i øvrigt være rimeligt at trække de mest aktive og driftige indbyggere ud af de underudviklede lande? Og ville vore egne efterkommere føle sig godt tilpas ved at skulle konkurrere på egen jord med de mest aktive og driftige fra alverdens lande?

Der henvises også konstant til, at indvandring er nødvendig for at få arbejdskraft nok, efterhånden som den danske befolkning ældes. Tja. Foreløbig er her altså flere hundrede tusinde danskere, som enten er på arbejdsløshedsdagpenge eller under de særlige efterløns-, orlovs- og lignende ordninger, som er blevet skabt bl.a. for at nedbringe ledigheden. Med de store teknologiske landvindinger, som overflødiggør menneskelig arbejdskraft, bliver der næppe behov for import af arbejdskraft udefra foreløbig. Bortset herfra er det uholdbart at masseimportere en arbejdskraft, som på grund af sine afvigende kulturnormer må forventes at ville udvikle sig til at blive en enorm belastning for samfundet på længere sigt.

Tilsvarende hører man, at indvandring er nødvendig for at opretholde befolkningstallet i Danmark. Men vil det sige, at den generation, som havde så travlt med at sikre sin egen velfærd og glemte at få tilstrækkeligt mange børn, nu vil påføre sine for få efterkommere alle de problemer, som indvandringen fra helt andre kulturer afføder? I øvrigt kan Danmark udmærket klare sig med en mindre befolkning. Verden er i forvejen overbefolket, og vi har tidligere i historien været langt færre. En befolkningsnedgang hos os vil bl.a. indebære en hårdt tiltrængt aflastning af miljøet.

Igen og igen henviser de politikere, der er ansvarlige for udviklingen, også til, at ”de vil blive integrerede”, og at vi bare skal gøre tilstrækkeligt for ”integrationen”. Der er imidlertid aldrig før, så langt vor historie rækker tilbage, kommet *så* mange indvandrere med *så* fremmede kulturtræk på *så* kort tid. Det samlede antal regulære indvandrere i de sidste 300 år op til slutningen af 1960’erne er således anslået at være under 20.000 – og langt de fleste er kommet fra beslægtede kulturområder.^[207] Og al erfaring viser, at indvandrere, som kommer i stort tal

---

^[207] Se undersøgelsen offentliggjort i *Danskeren* nr. 3 1995. Den store svenske indvandring i de forrige århundreder især fra de gamle danske landskaber øst for Øresund er ikke medregnet i tallet. Se i øvrigt

med helt fremmed kulturel baggrund *ikke* vil blive integrerede dér, hvor de slår sig ned, men derimod skaber deres egne samfund. Det er som bekendt ikke indianernes kultur, der dominerer i USA i dag.

Der er i øvrigt gennem årene investeret enorme ressourcer i ”integrations”arbejdet, og problemerne er desuagtet blot blevet værre og værre. Hvordan skal man da også integrere mennesker, for hvem det er vitalt at kunne leve iht. deres egne præmisser?

Men uanset om integrationen måtte lykkes, er der ikke plads i Danmark til alle de mennesker, der trænger sig på udefra. Og jo flere vi integrerer og gør til "danskere", desto flere er der til at forlange slægtninge herop fra deres hjemlande. Vi ville heller ikke kunne klare en så stor tilstrømning fra f.eks. det kulturelt nærtstående Østeuropa, som den, der kommer nu fra den tredje verden.

Over for de åbenlyse problemer, fremmede kulturers indtrængen skaber, hedder det endvidere, at ”hvis vor egen kultur er stærk nok, skal den nok klare sig”. Gode kulturer kan imidlertid let bukke under for dårlige kulturer – ikke mindst, såfremt sidstnævnte repræsenteres af det største antal mennesker dér, hvor konfrontationen opstår. Det vil ikke nødvendigvis være den bedste kultur, der overlever, men snarere den, der kan mobilisere det største antal børnefødsler og det hårdeste menneskesyn. Vi har ingen ret til at eksperimentere med vore efterkommeres liv på den måde.

Også postulatet om, at indvandringen tjener til at udligne folkeslagene og dermed skabe mere fred i verden, falder fra hinanden ved nærmere efterprøvning: Tværtimod. Den indvandring, som nu foregår i Vesteuropa, skaber alvorlige konflikter. Og hvis nogen overhovedet bliver udlignede, sådan som det går for øjeblikket, vil det snarere blive vore efterkommere.

Undertiden hævdes det, at indvandrere kan ”sælge” Danmark ude i verden og gavne vores eksport. Sådanne kontakter kunne vi imidlertid også opnå uden at lade handelsagenterne slå sig ned hos os. Vi behøver i øvrigt slet ikke et så overvældende stort antal agenter, og de fleste af indvandrere er ganske uegnede til den slags arbejde.

Hertil kommer en række – tør man kalde det – rene nonsensargumenter i sammenhængen, f.eks.:

”De vil tilføre os værdifulde kulturtræk!” Jamen hvad skal vi da lære af en fejlslagen kultur som den muslimske? Inspiration udefra vil vi i øvrigt også kunne hente uden at lade de fremmede slå sig ned her. Så har vi oven i købet mulighed for at forkaste utiltalende kulturtræk, som ikke passer ind i vores mønster. Det er langt fra alle fremmede kulturtræk, der er lige attraktive. Hvordan skal vi også i det lange løb få samfundet til at fungere, hvis det udvikler sig til et virvar af forskellige skikke med hensyn til f.eks. spiseforbud, beklædningsregler og andre tabuer, forskellige hviletider, helligdage osv., osv.?

”Min familie kom fra Tyskland/Grønland/var jøder ...!” Meget godt. Men de indvandrergrupper, vi har fået indtil nyere tid, har været *fåtallige*, de er *ikke vokset helt ekstremt i antal*, og de har *indpasset* sig i det danske samfund. De grupper af ikke-vestlige indvandrere, der kommer i dag, er derimod talrige, de vokser eksplosivt, og de har i massiv grad en helt anden livsopfattelse end danskerne. I Eksjugoslavien er det f.eks. ikke lykkedes gennem 500 år at skabe fred mellem muslimer og kristne. Alle vegne langs islams grænser er der stridigheder med de omgivende folkeslag. Hvorfor skulle det gå bedre her?

”Mit adoptivbarn er asiat, jeg kender en neger, jeg blev gæstfrit behandlet af lokalbefolkningen under min sidste rejse til Tyrkiet!” Nå. Og hvad har det så med sagen at gøre? Problemet er ikke et raceproblem. Og hvad tyrkerne gør i Tyrkiet, hvortil ingen indvandrere søger, kan ikke

være målestok for, hvad vi skal gøre hos os. I øvrigt er en indvandringspolitik, som tager højde for de problemer, overbefolkningen i visse dele af verden medfører, ikke udtryk for manglende gæstfrihed. Den er blot udtryk for, at gæster nu engang er gæster, og at gæster skal tage hjem, når gæstebuddet er forbi.

”Vi har fået mange værdifulde ting udefra: Juletræet kommer f.eks. fra Tyskland, rigsvåbenet har løver fra Afrika, og Dannebrog blev hentet i Estland!” Igen: Hvad har det med sagen at gøre? Vi skal naturligvis hente det ude, vi finder godt. Men dette er jo dog ikke anledning til at lade alverdens folkeslag slå sig ned her med alle de problemer, dette vil skabe. Og de vigtigste kulturtræk, vi har hentet ude, har vi i øvrigt hentet i kulturnationer som f.eks. Tyskland, Italien, Frankrig, Holland og England.

”Vi var selv glade for at kunne rejse til Sverige under krigen!” Ja da! Men der var kun små 18.000 danskere, som flygtede til det kulturelt nærtstående naboland Sverige dengang. Og de rejste tilbage til Danmark efter krigen. Langt de fleste af de indvandrere og flygtninge, der kommer til Danmark nu, ønsker at blive. Og der kommer mange flere end antallet af danskere i Sverige under krigen.

”Vi skylder dem det – Vesten har udsuget den 3. verden!” Måske. Men alle har gennem alle tider udsuget hinanden. Langt den største import af afrikanske slaver er for øvrigt foregået til Mellemøsten og Nordafrika. Skal vore børn i øvrigt undgælde for, hvad folk i de øvrige europæiske lande gjorde for mange år siden?

Laden stå til-argumenterne (”efter mig syndfloden”)

Når andre argumenter svigter, trækkes ofte det fatalistiske kort: ”Der er alligevel ikke noget at gøre ved det”, ”det er for sent”, hedder det, og ”vi er underkastet en uundgåelig udvikling”.

Samme argument anvendtes, da Hitler bankede på de vestlige demokratiers dør. Og der kan nu engang ikke immigrere flere, end vi selv tillader. Det, der sker i disse år, er absolut *ikke* uundgåeligt.

Det samme gælder argumentet om, at vi lever i ”den globale landsby”, og at vi må være ”åbne” over for det ”internationale”.

Dette er det værst tænkelige fokus i den ny folkevandringstid. Dels er det umuligt at skille fårene fra bukkene blandt de mange, der søger op til os – og nogle er jo altså *virkelig* dårlige kort. Selv veluddannede og tilsyneladende ”velintegrerede” muslimske indvandrere har som bekendt været indviklet i den islamiske terror, der er blevet nutidens svøbe. Og dels ser det altså ud til, at det gennemgående ikke er de skarpeste knive i skuffen, der kommer, efter alt at dømme er det tværtimod dem, der har vanskeligst ved at klare sig hjemme.